

Ročenka

WBVA

2001

Ročenka

VBBA

2001

OB

Denisa Kabzanová
3.11.1984
Lenardova 14, BA 85101
D: 63451629
M: 0907 319390
deniver80@hotmail.com

Veronika Žitnanová
8.3.1986
Pri suchom mlyne 54, BA 81104
D: 54776744

Natália Kasalovská
29.8.1985
Topolčianska 5, BA 85101
D: 63535363
M: 0903 133543
natalka85@pobox.sk

Petra Hronová
29.11.1982
Mariánska 2, BA 81108
D: 52922857
M: 0908 129157
hromik@pobox.sk

Peter Čavara
11.12.1984
Černyševského 39, BA 85101
D: 62248354
M: 0907 776740
petercavo@yahoo.com

Karolína Kolesíková
25.1.1986
Č.d. 149, Plavecký Štvrtok 90068
D: 034/7793590
rolly.pufi@email.cz

Jaroslava Argajová
28.4.1961
P.Horova 17, DNV BA 84107
D: 64775925
M: 0903 685205
argi@vazka.sk

Jozef Fekiač
11.8.1958
Bajzova 1, BA 82108
D: 55414763

Miroslava Fekiačová
4.3.1985
Bajzova 1, BA 82108
D: 55414763
M: 0903 028619
fekiacov@vazka.sk

Barbora Husárová
26.7.1985
Pečnianska 5, BA 85101
D: 63452516
M: 0903 946581
husi@post.sk

Tatiana Marčeková
19.9.1985
Tajovského 8, BA 81104
D: 54771489
M: 0903 946639

Daniela Rajčevová
12.7.1987
Vyšehradská 27, BA 85105
D: 63828046
M: 0903 500345
danirajci@yahoo.com

Andrej Hron
24.7.85
Mariánska 2, BA 81108
D: 52922857
kingkobra@pobox.sk

Diana Divileková
26.2.1985
SNP 94/28, Stupava 90031
D: 65933265

Zuzana Žabková
19.7.1984
Černyševského 1, BA 85101
D: 62241442
M: 0903 162719
zabinka@host.sk

OC / OB

Eva Králová
8.7.1947
Rezedová 28, BA 82101
D: 43296613 R: 53496800
M: 0904 673472
kralova@vazka.sk

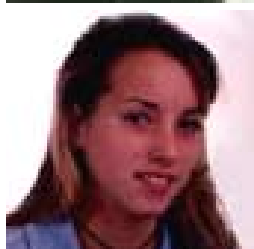
Juraj Opršal
12.5.1983
F. Kráľa 16, BA 81105
D: 52497762
prsko@host.sk

Katarína Marhevková
7.2.1974
Mládeže 2352/20, Poprad 05800
BA: 60296561 PP: /7744878
M: 0903 620900
katarina.marhevkova@am.pnu.com

Marek Dinka
15.11.1982
Drotárska 43, BA 81104
D: 62801156
M: 0903 860648
marek_dinka@post.sk

Ľudmila Grauzelová
18.2.1983
Heyrovského 13, BA 84103
D: 64780169
M: 0907 628929

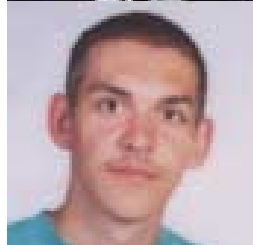
Peter Belica
17.8.1985
Röntgenova 14, BA 85101
D: 62246427
belica@vazka.sk

Martin Nágľ
18.10.1983
Madáchova 12, BA 82106
D: 45259454
mnagl@post.sk

Milan Kováč
18.1.1971
Lachova 39, BA 85103
D: 62240710 R: 44452154
M: 0903 255254
kovacm@kontex.sk

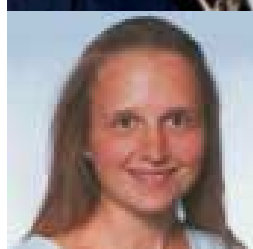
Jan Matušík
30.10.1982
Nábr.L.Svobodu 56, BA 81102
D: 54416351
M: 0903 345508
matusik@nextra.sk

Martin Szimonisz
26.4.1983
J.C.Hronského 26, BA 83102
D: 44254686
M: 0907 214397

Pavel Pekárek
22.7.1969
Kuncova 8, Brno 60200
M: 00420 603 920481
pekic@volny.cz

Soňa Brichtová
8.9.1979
Lazaretska 19, BA 811 08
D: 52921376
M: 0907 348629
sona.brichtova@amphenol.de

Peter Sámel
8.6.1985
Belinského 25, BA 85101
D: 62242803
fish@pobox.sk

Michal Okkel
9.12.1984
Podzáhradná 45, BA 82106
D: 45245352
M: 0907 439275
superhomer@post.sk

HOSTIA

Peter Mlynarik
13.2.1965
Sadmelijská3, BA 83106
R: 50582585
M: 0905 415118

Barbora Šmelíková
13.1.1969
Martinčekova 26, BA 82109
D: 53411246

Ľudovít Šmelík
25.7.1943
Písecká 7, V.K 99001
M: 0905 838825

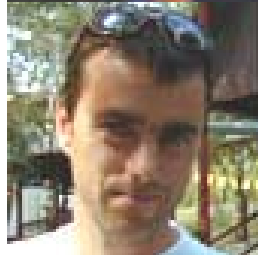
Katarína Navrátilová
24.11.1973
Slávičie údolie 12, BA 81102
D: 62801895
geopam@ba.telecom.sk

Mikuláš Šabo
11.3.1978
Sedmokráskova 8, BA 82101
D: 43330963
R: 44454920 / 44454922
M: 0901713527/0903227734
mikisabo@yahoo.com

Juraj Šmelík
1.3.1966
Martinčekova 26, BA 82109
D: 53411246
R: 44873135
M: 0905 838824

Tomáš Navrátil
21.9.1968
Slávičie údolie 12, BA 81102
D: 62801895
M: 0905 356115
geopam@ba.telecom.sk

Rostislav Navrátil
11.6.1966
Slávičie údolie 12, BA 81102
D: 62801895
M: 0907 462470
geopam@ba.telecom.sk

Už dva roky práce sú za nami

Dva roky práce nášho orientačného klubu sú malou omrvinkou v porovnaní so 35 ročným jubileom, ktoré oslavuje OB v TJ RAPID, patriaci medzi zakladajúce a najväčšie jednoty v orientačnom športe na Slovensku. Pred dvoma rokmi sme začínali traja - Janko, Juro a ja, vytvorili základ nášho oddielu, schovali sme sa pod krídla ŠŠK pri gymnáziu a nechali zaregistrovať pod značkou VBA. Pridali sa gymnazistky a gymnazisti, hosťovať prišli orientační cyklisti. A hneď na začiatku sme získali titul najlepšieho juniora a seniora v rebríčku OC. Tento rok prebehol ako víchor. Ešte nedávno sme sedeli na klubovici v chate na Pezinskej Babe, prezerali ročenku, fotografie, spomínali na veselé príhody a blúdili s buzolou a mapou po lese, hľadajúc veвериčku, psa a turistov kvôli vylepšeniu bodového ohodnotenia Mlynkovej hry. Kuli sme plány do nového milénia. Sezóna bola pestrá, naše rady sa rozšírili o pekné orientáčky, mladých bikerov. Spoznali sme nové zákutia Slovenska, Čiech a niektorí aj Európy.

Keďže sme školský klub, počet aktívnych členov je pohyblivý. Nie každý vie vopred odhadnúť či ho za srdce chytí práve orientáček. A tak z klubu odišli Vojto D. a Maťa M., Barča L. robí Au-pair v Anglicku, Zuzka Ž. sa chce venovať naplno tancu. Iní prišli počas sezóny - Veronika, Táňa, po KOČAP-e Nataľka K., Baška H., Martin N., Peter B. a po verejných pretekoch Peter S., v septembri sa prihlásila Karolínka a Diana D. Dúfam, že prestup k nám sa podarí Stanke a pomôže nám aj pri organizačnej práci.

Tohoročná sumarizácia úspechov:

Dvaja reprezentanti Slovenska: Miki Š.(OC) a Denisa K.(OB)

Orientační cyklisti: - juniori získali druhé (Juro) a tretie (Martin) miesto v rebríčku.
- muži tretie miesto (Miki)

U žien nemáme výraznú pretekársku osobnosť, Katarína M. pri práci nestíha s plným tréningom, mladé dievčatá zatiaľ nemáme. Všetci juniori prechádzajú do mužskej kategórie, v ktorej sa Janko M. tento rok veľmi pekne prezentoval, začali mladí, ktorí ak vydržia zimnú prípravu môžu dosiahnuť pekné úspechy v juniorskej kategórii.

V orientačnom behu: to dorastenky dokázali lepšie ako som predpokladala. Na začiatku sezóny som počítala len s BA-TT okruhom, no Denisa prerazila i v Slovenskom rebríčku a reprezentovala Slovensko na Majstrovstvách Európy dorastu. Ostatné dievčatá sa ťahali za ňou a dosiahli v závere sezóny veľmi pekné výsledky.

CTM: dvaja pretekári VBA boli pozvaní na vstupné testy do CTM (Denisa K. a Juro O.)

Kartografia: s minimálnymi skúsenosťami sme dokázali vydať 2 mapy. Tú menšiu (Račko) Jurovi pomohol dotiahnuť Mišo Stasz, tú väčšiu (Vydricu) kolektív - Juro Š., Peťer M., Tomáš a Rost'o N.

Organizácia pretekov: zorganizovali sme množstvo menších i väčších pretekov v orientačnom behu a orientačnej cyklistike

- školské (MŠ, okresné a krajské kolo), verejné parkové a BA-TT rebríček v orientačnom behu
- verejné v OC a Medzinárodné majstrovstvá SR v OC

Na taký malý a mladý oddiel je to úctyhodný počet. Samozrejme bez pomoci kamarátov by sme to nedosiahli. Mišo Stasz nenechal Jura v štiche pri mapovaní Račka, Pucó nám pomáhal pri školských a verejných pretekoch ale najmä hosťujúci cyklisti z OBA - Peťo, Miki, Juro, Tomáš a Rost'o boli piliermi pri realizovaní MS OC. Na tých pretekoch nám pomáhali členom klubu aj študenti a absolventi gymnázia, ako aj kamaráti - Majo, Lego, Svištík, Janka, Ika, doktor Tomáš, ...

Webová stránka: Adam Müller vytvoril cez prázdniny pre nás stránku s adresou: www.sskvazka.host.sk a prepojil ju s oficiálnou zväzovou stránkou www.orieneering.sk, ako aj so školskou www.vazka.sk. Použil naskenované fotografie ako aj digitálne fotografie z rôznych pretekov.

Mediálna pomoc: spočívala v kontaktoch s rádiom Regina a Ing. Kasalom, spoluprácou s denníkom SME a Karolom Svozilom, ... , s MARKÍZOU a televíziou GLOBAL.

Ročenka 2001 a Katalóg 2002: V tomto roku vydávame 2. číslo ročenky, do ktorej prispievajú členovia s postrehmi a skúsenosťami z pretekov, sústredení a celoročnej činnosti v klube. Ročenka je ale zároveň kompletným prehľadom výsledkov našich členov a načrtnutým plánom do roku 2002. Je doplnená fotografiami a kresbami a slúži pre vnútornú potrebu, časť z nej bude uverejnená na webovskej stránke.

Sponzori: V tomto roku sme dočerpali sponzorský grant od Magistrátu mesta na Verejných pretekoch v orientačnej cyklistike, získali sme sponzorstvo od Slovenských telekomunikácií a na naše najväčšie preteky, ktoré sme organizovali nám prispeli:

mapy - FAX COPY CANON a TRONET

ceny - YAKSTEAM, AVANTI, SME, TRONET, pivovar GEMER, I.M.K., predajňa SCOTT,

Bicykle na Trojičnom námestí

Veľmi si vážime a oceňujeme ich snahu a ďakujeme. Veríme, že nám ostanú v priazni aj v roku 2002.

teta Eva

Naše sústredenia - niečo o zimnej Skalke

Celú svoju pedagogickú kariéru / ak sa to dá kariérou nazvať / som brávala svojich „obľúbencov“, so sebou na lyžiarsky zájazd, bol to pre nich zájazd navyše i keď si ho museli zaplatiť, ale boli na lyžiach cez vyučku, kým ich spolužiaci sa drvili a závideli im. A oni mi ochotne pomohli pri výcviku „zúfalcov“ v lyžovaní a ostalo im dosť času si z chuti zalyžovať. V jednom roku dokonca som zobrala predsedníčku SZM - malú Baštu, no čo nechala som sa pritlačiť ku múru. Ale na lyžiarske kurzy chodili aj moje baby. Zakrývala som to úspešnou reprezentáciou školy v atletike, basketbale, pretekoch brannej všestrannosti ...

Tiež som organizovala pre svoje triedy zimnú lyžovačku cez vianočné prázdniny, resp. letný puťák cez letné prázdniny. Boli to najobľúbenejšie akcie a moji žiaci na ne stále spomínajú. Teraz konečne môžem zobrať reprezentantov školy a zároveň členov školského klubu na tzv. zimné a letné sústredenie oficiálne. Máme klub, máme slušné výsledky a máme aj dobrých študentov.

A tak na Skalke sme sa stretli už na druhom sústrezení na snehu. Bolo ho menej ako na Kubínskej holi, ale dosť na bežky a na Turčeku striekali umelý sneh, bola riadna zima a dalo sa lyžovať aj pri umelom osvetlení. Mali sme aj snowboardy a tak záťaž bola pestrá. Denisa a Juro zvládli dosku celkom slušne, na bežky som ich musela vyhánať, na napokon išli, i keď sem tam poblúdili. Bola s nami aj Terežka, ktorá tu začala so šmýkaním na malinkých lyžiach a ozajstných topánkach. A nechýbali Enjo, Svištík, Mišisestrička Ika a daktari Záhradníček.

Tento rok by som to chcela zopakovať, no mám problém z termínom, z konca januára nás chcú presunúť až za polovicu marca, kedy už začína orientácká sezóna.

teta Eva

I. Verejné OC (7.4.)

Moje prvé orientačky:

Moje prvé orientačky vyzerali asi takto: S kamošom (pre zainteresovaných s Peťom Belicom) sme dorazili do Krasňan na Peknú cestu. Ale tam nás čakalo prvé nemilé prekvapenie, centrum pretekov bolo totiž až na križovatke červenej a modrej cesty, čo je 2-3 km do dobrého kopca. Keď sme udychčaný dorazili do centra pretekov a prihlásili sa zistili sme, že mám (Peťo neštartoval, lebo sa bál ako dopadne- pritom ja som týždeň pred pretekami mal 40°C teploty) ešte 52min. do štartu. S ubúdajúcimi minútami k času môjho štartu ma začala chytat' nervozita aj napriek Peťovej morálnej podpore. Štart vyzerá asi tak, že minútu pred štartom dostanete do rúk resp. do mapníka (pre nezainteresovaných vec pripevnená k riaditkám do ktorej sa uchyťáva mapa a niekedy je dosť krehká ☺) mapu. Máte to dosť ťažké, keď prvý krát v živote vidíte mapu pre orientačky a ani poriadne neviete čo ktorá značka znamená a máte na to iba 1 min. Moje ďalšie zistenie spočívalo v tom, že som zistil, že moja trať má 9 kontrolných stanovišť, čo mi pripadalo fakt hodne. 3-2-1-ŠTART a vyrazil som na trať. Škoda, že som hneď prvú odbočku prešvihol a musel som sa vracat'. To som si zanaďoval na svoju blbosť, ale potom som si povedal, že sú to moje prvé orientačky takže kľud. 1. kontrola bola na kopci s posekanými stromami, čo znamenalo, že som po prvý krát uvidel orientácky lampión. Na 2. kontrolu som sa musel vrátiť naspäť na asfaltku a ísť po nej ďalej. Túto a 3. kontrolu som našiel viac-menej bez problémov (aspoň pár ☺). Na štvrtú kontrolu som mal ísť po lúke s dvoma koncami, no nevybral som ten zlý koniec? Uhádli ste, pravdaže áno. Na 5. kontrolu som sa mal dostať po prekrížení asfaltky (bola tam iba jedna – to znamená nájdienie 5. kontroly). A teraz sa začalo naozajstné utrpenie (a to do slova a do písmena). 6. kontrola bola na križovatke málo viditeľného chodníka a cesty, ktorá bola začiaraná ako nezjazdná (úplne úžasný terén). Pravdaže som prešvihol obidve odbočky, ktoré viedli na tú cestu. To by nebol až taký problém, keby som tie cesty videl. Môj postup bol nasledovný, zliezol som z biku a išiel peši cez údolie zahádzané spadnutými stromami. Keď som sa dostal na cestu, zase som nevedel kde som, či pred kontrolou alebo už za ňou. Zase som si vybral zle, bol som za ňou, ale ja som si myslel, že som pred ňou, čo znamenalo ďalšie zbytočné šliapanie hore dolu po kopci (treba si uvedomiť, že so silami to už u mňa tiež nebolo najlepšie), ale moje zbytočné úsilie bolo korunované úspechom, našiel som ju a orazil si lístok s kontrolami. A teraz príde zlatý kliniec mojich 1. orientačiek. Všetko začalo tak, že som zrazu stratil pojem o tom kde som. Neviem prečo sa to stalo, ale bolo to blbé. Vôbec som sa nevedel zorientovať v mape, úplný výpadok. Tak si idem dolu kopcom po kamenistej zemi, sedím si a pozerám do mapy, že kde to vlastne som. Zrazu ale zist'ujem, že sedím nejako nízko. Zosadnem z biku aby som pozrel čo sa stalo a čo nevidím, sedlová trubka bola ohnutá tak, že sa šúchala o zadné koleso a narovnať nešla. Po tejto udalosti výpadok nejako pominul a ja som zistil kde som (bol som na tej ceste na ktorej som mal byť, ibaže o údolie ďalej). Toto všetko dosť podlomilo moje odhodlanie preteky dokončiť, mal som chuť už sa iba spustiť dole kopcom do cieľa a na všetko sa vybodnúť, ale ostal som. To znamenalo, že ja unavený, s myšlienkami na skončenie pretekov som sa štvrel do kopca a to som nemohol ani sedieť kvôli tej ohnutej sedlovke. Nakoniec som našiel aj 7. kontrolu a poriadne som si vydýchol, ale iba na chvíľu, lebo som pozrel do mapy a uvidel aký kus som ešte musel prejsť (našťastie to už išlo prevažne z kopca). 8. aj 9. kontrola boli už skôr formálne ako súťažné, lebo boli na hlavnej asfaltke, ktorá išla do cieľa. Keď som išiel do cieľa musel byť na mňa úžasný pohľad, celý zablatený, značne unavený, dychčal som ako pes pri 50°C, so sedlovkou šúchajúcou sa o zadné koleso a ešte k tomu keď som bol už na dohľad k cieľu mi tak zachrapčal zadný prehadzovač, že sa všetci pozreli čo sa stalo. Po príchode ku mne pribehol Peťo a začal mi niečo

hovoríť, neviem čo nevnímam som ho, zaujímal ma iba chlast (malinový sirup nie alkohol ako by si niekto mohol zle vyložiť), lebo som bol smädný ako ťava ktorá nepila už 3 roky. Keď som zažehnal smäd zistil som, že sa ma Peťo pýta čo sa stalo so sedlovkou, tak som mu všetko povedal a ako som očakával smiechu sa nezdržal. Začal som rozmýšľať ako sa dostanem domov, lebo som bol unavený a na biku som nemohol sedieť a celú cestu z rače do petržky stáť by som asi nezvládol. Po dlhšom rozmýšľaní začínam hľadať niekoho s pílkou aby som mohol tú ohnutú časť odpíliť. Div sa svete, ale jeden človek ju naozaj mal a tak som sa dal do pílenia. Na moje podivenie to vôbec nešlo ľahko. Zistil som, že moja sedlovka je z tvrdej ocele a nešlo mi do hlavy ako som ju mohol ohnúť. Píliť som asi ¾ hodiny. Keď som ju konečne odpíliť, bol som tak uťahaný, že som už nemal chuť na začínajúcu opekačku a s Peťom sme išli domov. Niektorí by si mohli myslieť, že po takejto skúsenosti už na orientačky ani nepomyslím, ale ja si tak rád komplikujem život, že som sa dal na toto blúdenie v lese na čas.

Peťo

S myšlienkou usporiadať verejné preteky v orientačnej cyklistike sme sa pohrávali už dlhšie. Rost' o nám v zime doniesol mapy Malého Slavína, bolo ich neúrekom. A tak aby nevyšli nazmar, začali sme s prípravou. Chlapi išli do Čiech na preteky OB a tak som poprosila Puca, či nám nepomôže urobiť trate. Pomohol. Boli sme ich aj objazdiť, rozkreslili trate, pripravili materiál. Dva víkendy sme roznášali letáčky po obchodoch, lese a ja som oslovovala okolojazdiacich cyklistov aby v sobotu prišli doskúšať orientačnú cyklistiku. Prišlo okolo 60. Pomôcť okrem nás orient'ákov z VBA prišiel Majo, Lego, Puc ale aj moje žiačky, za čo som im veľmi vďačná. Prišli bikeri, rekreační cyklisti, ktorí poznali les ale mapu nie, prišli peší orient'áci a Vlado Grauzel, Vlado Janota, Fraňovci ... dokonca sme mali aj medzinárodnú účasť. Jeden francúz, ktorý doma jazdí MTBO tu bol na pracovnej ceste, dočítal sa v SME o našich pretekoch a prišiel. Ale nevyhral.

Zavesili sme im na krk mapy v euroobale, požičali buzoly a pustili do lesa. Do cieľa sa vrátili všetci. Počasie vyšlo, preteky tiež, ceny boli také predveľkonočné - korbáče. Dokonca Májovci si priniesli vlastnoručne vyrobené mapníky, podľa ktorých potom naši chlapi vyhotovili mapníky na KOČAP a MS. Preteky sme ukončili opekaním špekáčikov a založili rituál ukončenia pretekov, tato Fedor si posedel s nami pri ohni a pospomínal na Ondra. Boli to vydarené preteky.

teta Eva

Prvé preteky Extremebikerov:

Miesto prezentácie sme našli po chvíľkovom hľadaní, mysleli sme že je tam kde bola nakoniec

posledná kontrola (to sme ale vtedy ešte nevedeli). Na naše potešenie už tam boli ľudia - organizátori + zopár jazdcov (prišli sme presne na začiatok prezentácie, t.j. 10°). Prezentovali sme sa, presvedčili sme organizátorku že sme sa naozaj nehlásili cez internet, ani pod nickom "Teplí kamaráti" ;)

Dostali sme pretekársky preukaz, na ktorý sme si opísali čísla stanovišť (v podstate to nebolo nutné - neskôr sme ich našli aj na mape), štartové číslo... a čakali sme na štart. Dozvedeli sme sa pravidlá, ktoré sme v podstate už ovládali (www.mtbo.cz) a obzreli sme mapu, podľa ktorej sa jazdilo - na štarte bola mapa bez

zakreslených checkpointov (full mapu sme dostali až tesne pred štartom).

Začínalo sa 12³⁰ - to bol štart prvého pretekára (štartovalo sa postupne). Inak, štart bol cca 300m vyššie smerom po asfaltke na Biely Kríž. Štartovalo sa z jedného miesta (všetky kategórie -

krátka/stredná/dlhá trať). Zvolili sme dlhú - tu sa ukázal náš prvý omyl... Pôvodných 11-12 km sa zmenilo na vzdušnú čiaru... A mal som so sebou len 1 Redbull ;), takže aktuálnych bolo cca 18 km. No, aktuálnych - ako pre koho - bola to optimálna trasa ktorú som ja určite nezvládol heh. Ale o tom neskôr. Postup pri štarte bol nasledovný: každý mal na preukaze minútu štartu (od 12³⁰) - Samo 06, ja 21. Dievčina na štarte spolu s nejakým maníkom vždy otočila tabuľku s minútami, zavolala číslo, pretekár došiel ku štartu ... Vliezol do priestoru štartu, 2 minúty pred štartom dostal full mapu, rýchlo si ju kukol a vyrazil. Teda väčšinou :) Samo sa tam nejako zdržal, maník mu dával pokyny typu "tu si nastrihaj gumičky, uviaž si ich na mapu etc." takže kým si Samo upevnil mapu chlapík odpočítaval 5 sekúnd do štartu... Celé to potom vyzeralo vcelku komicky, Samo prešiel asi 3 metre, zastal a začal študovať mapu.

Pretekári pretekárski mali na bikoch tzv. mapníky - držiaky na mapu, nám ostatným visela mapa okolo krku v priesvitnom obale (podotýkam A3 zložená na A4:). No a k Samovi - to bolo posledný krát čo som ho videl, potom až v cieľi. Takže ďalšie zážitky už len z mojej hlavy.

Prišla 21. minúta, mapu som stihol kuknúť behom tých 2 minút, a vyrážam. Začiatok asfaltka smerom na Biely Kríž, predbieham asi dvoch bikerov a jednu rodinu s deťmi (nesúťažnú myslím). Pamätám si - treba odbočiť doľava na lesnú cestu, šliapať nejaký čas do kopca a nájdem (?) prvý checkpoint. Blíži sa jedna z odbočiek - odbáčam. To si ešte myslím že idem dobre ;) Šliapem do kopca, obchádzam ďalších dvoch maníkov (nejakí sú mladí... nižšia kategória? asi máme spoločnú časť trate?). A - vidím lampión oranžovo biely visiaci zo stromu - checkpoint. Podľa mapy má 1. checkpoint v mojej kategórii číslo 33. Ten čo som našiel tuším 36 - taký ani na trase nemám... Koťuhy jedny, myslím si - mýliť nás chcú, ale mňa nedostanú ... Poctivo zaberám ďalej, som na vrchu kopca, zjazdím to friško a zrazu som na lúke... Kukám do mapy - tu už má byť môj checkpoint ... Aj tá lúka je nejaká veľká? Vidím bikera ženúceho sa ďalej - poďme za ním - checkpoint bude asi tam! Zjazdím lúku, vyletím na lesnú cestu - a tu to poznám! Tadiaľto jazdím! Som ÚPLNE V PRDELI !!! Práve sa mi podarilo zistiť, že som zjazdil HODNÝ kopec, na vrchole ktorého je môj checkpoint... Chvíľku so mnou lomcuje zlosť, chvíľku obavy, že ak budem takto jazdiť tak sa vrátim v nedeľu... Chvíľu rozmýšľam či to nejak PííííP (censored), pôjdem po ďalších checkpointoch a na 1. sa nejako vrátim - ale nakoniec zvíťazí zmysel pre pravidlá (checkpointy treba absolvovať po rade) - a aj tak netuším či tam nie sú ľudia čo kontrolujú, či ste boli na predošlom checkpointe ;) Takže hľadám najlepšiu cestu hore. Neexistuje. Bike mám viac na pleci ako pod zadkom, ale konečne som hore... A 1. checkpoint je môj! Ešte prehodím zopár slov s tetou výletníčkou, ktorá sa ma pýta čo a ako - a že videla taký lampión aj hentam-tým smerom... Haha, akurát, mam predsa mapu a vlastnú hlavu;) Druhýkrát zjazdievam tú istú lúku, opäť som dole a ťahám to k 2. checkpointu... Bez väčších problémov nájdem podľa mapy brod cez potok, prebrodím ho a chystám sa na odbočku doprava. Odbočujem. Lesná cesta sa trocha vlní, podľa mapy mala ísť rovno? No čo, asi mapa nie je celkom presná. Zrazu som na križovatke, PRED ktorou mal byť 2. checkpoint. Som trochu zmätený. Zmätene na mňa pozerajú aj dvaja bikeri čo prejdú okolo mňa opačným smerom... A tí sú určite z mojej kategórie. Motám sa dokola, a ten PííííP (censored) lampión nie a nie nájsť. A mám predsa svoju hrdosť než aby som sa niekoho opýtal, kde je kontrola... A aj tak tam nikto nie je :) Skúšam preskúmať lesný chodník nablízku, vydávam sa po ňom... Zrazu cca 50m predo mnou prebehne stádo asi 6-8 statných srn a srcov! Skoro som sa zrúbal... Ale čo to, znamenie? Po chvíli mám 2. lampión, vymakané! Už len 9... Šlapem naspäť, trojka nie je problém, už som poblíž tadiaľ prešiel. Maník pod lampiónom si zapisuje môj štartový čas. Modrá značka hore do kopca, na vrchole si všímam, že mám mapu asi na 1/3 vysunutú z obalu. Nie je čas zastavovať, doháňam zmätky zo začiatku, ženiem sa z kopca... K00l zjazd. Dolu brzďím, kontrolujem mapu - treba tu kdesi odbočiť. A ako puk kukám do PRÁZDNEHO obalu! To snáď nie, budem sa dnes vracat' na vrch všetkých zjazdov?! Za mnou schádza môj anjel strážny na bajku - a vraví: "Tu máš mapu, vypadla ti..." Všimol som si :) Zahodím obal, strčím mapu do vrečka. A ďalej - lesnými cestami a chodníkmi na Malý Slavín. Tu som BOSS, tu to poznám. Po chvíli dorazí aj maník čo mi mapu doniesol a aj nejaký ďalší. Po chvíľke pozerania do mapy (4. je blízko) sa vydávam smerom hore, kde to zrovna maník otáča. Vraví: "Vrátim sa na asfaltku". Ja: "Asfaltka je aj hore". On: "Nejako sa mi to nezdá..." Ja: "To mi ver že tam je!". Samozrejme je - tu to totiž poznám ;) Pri rýchlom šliapaní do kopca po lesnom chodníku a obchádzaní padnutého stromu stíham zapichnúť koleso do jamy a preletieť cez riadidlá... No matter, ide sa ďalej. Checkpoint kúsok nad asfaltkou, orážam preukaz a tou istou cestou späť na Malý Slavín. 5. checkpoint je kúsok, samozrejme za potokom ktorý je dosť hlboký - keď som cez neho prešiel v januári, prečo nie v apríli? ;)

Začína sa mi to páčiť, konečne sa vyznám v mape, aj checkpointy nachádzam pomerne rýchlo. Ďalší potok, lesná blatová cesta a som pri vojakoch na asfalte... Točím to smerom na Železnú Studničku, a po chvíli sa vnorím opäť na lesný chodník. Mám 6. checkpoint. Fajn trail, tadiaľto som ešte nešiel... Opäť 2x potok, dlhší úsek lesom, odbočka vľavo... A teraz treba pozerat' doľava - odbočka ku 7. checkpointu. Moc to tu nepoznám, odbočiek je hodne - a tam sa kýve lampión! Odskočím k nemu, vraciam sa späť na lesnú cestu a vydávam sa ku 8. Je to bez problémov, podľa mapy mám ísť okolo oploteného miesta, naozaj idem okolo oploteného miesta. Dorážam na miesto 8. - sedí tu maník vedľa bajku - lampión nikde... Zneistiem - maník vstane, dá mi lístok so slovami "ukradli nám stanovište"... So slovami "Nech im padne na úžitok" fičím ďalej. A zas som na lesnej ceste ktorú poznám! Super. Malý odskok na 9. checkpoint... Podľa mapy je 10. kúsok od "Styngerovho zjazdu" - miesta kde sa Stynger minulé leto zrúbal a potom vyzeral celkom fasa... Checkpoint je síce kúsok vedľa, ale nenechám si ujst' príležitosť spustiť sa zjazdíkom... Preletím okolo skupinky dôchodcov, ktorí na mňa čosi hulákajú a kývajú (hrozia mi?) - ale už som moc ďaleko než aby som to počul. A vôbec, pretekám, nemám čas sa zastavovať! Som na asfaltke, už len dojazd ku poslednému 11. checkpointu s trocha vízgajúcou reťazou (hm, jazdenie cez týždeň / blato / potoky urobili svoje)... Posledných cca 200m.

Som v cieľi! Samo dojazdil asi pred 45 minútami, t.j. má čas trate možno o 1/2 hodinu lepši ako ja... Holt kto sa v mape vyzná, ten nelozí naspäť do kopcov ;) Po chvíli zisťujeme, že nám dali samostatnú kategóriu (C1 - dlhá trať začiatočníci, C2 - dlhá trať skúsení pretekári). Trať bola teda tá istá, akurát hodnotení budeme samostatne. O 14° vyhlasujú výsledky, v C1 sme došli 4 - Samo je 3., ja 4. Samo dostal diplom (pôvodne pre orientačný beh pre žiakov ZŠ, rukou vypísaný pretek v OC:) a nejaké dva keksy. Po vyhlásení výsledkov prichádzajú ďalší pretekári v C1, takže nakoniec je Samo asi siedmy, a ja niekde predposledný. Smola - keksy Samo zjedol. A diplom mu tiež nechali :)

Takže to balíme, a spolu s Katkou a Scapeom ktorí nás došli kuknúť sa vraciame z boja späť... A asi prijmeme pozvanie na ďalšie MTBO tu v Bratislave ktorého dátum som prepočul - Majstrovstvá Slovenska :) Dúfam, že nám urobia zas extra kategóriu. Ltc.

Lunatic
(ExtremE Bike)

Na prvých verejných pretekoch v orientačnej cyklistike Schumi odhalil ďalšiu zo svojich nespočetných záľub. Okrem orientáku, cykloorientáku a formule sa v ňom prejavil talent aj na cyklotrial.

Mošovce (25.-31.5)

25. mája sme sa vybrali „prizhivovať“ na plavecký výcvik vtedy ešte malých sekundánov do Mošoviec, kde sme mali cykloorientačné sústredenie. Keďže naši najlepší cykloorientáči maturovali, boli prizvaný aj Čavo, Baška (vtedy ešte neorientáči) a Ivo, Krajo. Z orientákov sa tu sústredili Deni, Žabka, Stanka a Hanka, ktorá prišla až o deň neskôr, pretože ešte bola na pretekoch v Košiciach, no a samozrejme teta Eva.

Každý deň sme spoznávali naše slovenské hory, no na čele s tetou Evou sme spoznali aj neplánované kúty Mošovského okolia. Tieto výlety boli vždy o niečo dlhšie, pretože naše „tátoše“ si vynútili opravy po každom kilometri. No vždy sa nám podarilo dojsť až na Turčiansko-Teplické kúpalisko, kde sekundáni každý deň „usilovne topili“. Pri návšteve Rakšianskej doliny sme sa už poriadne upachtený rozhodli pre skratku, ktorá zo začiatku vyzerala celkom nevinne. No už po pár metroch sa z nej vykľul

„potok hrôzy s 50% stúpaním“. Podaktorí sme sa zo začiatku snažili chodiť iba po kameňoch, aby sme sa nebudaj nezamočili, no potok sa stále viac zužoval, takže bicykle sme museli skoro tlačiť pred sebou, a myslieť na mokré tenisky už nikto nevládal. Po hodine prenášania bicyklov cez rôzne nástrahy, ktoré nám Matka príroda pripravila sme sa úspešne doplazili na vrchol, odkiaľ sme pokračovali „zjazdom“ dole, na kúpalisko.

Ďalší deň sme sa vybrali do Blatníckej doliny. Baška a Žabka išli po doline naproti nášmu zvyšku s doktorom (Doky) a p. prof. Melkusom, ktorí sa vybrali hore cez kopce, po „krásnom vrstevnicovom chodníčku“, po ktorom nasledoval taký prudký zjazd, že bicykle museli opäť tlačiť vedľa seba.

Večery sme trávil pri táborákoch alebo spolu s plavcami na diskotékach s DJ Váňom. Jednu, pre sekundánov osudnú noc, sme zorganizovali nočný pochod – Eurokáčér 2001- sekundáni pochodovali po výborne vyfáborkovanej trase. Po cestičkách, cez lesík, cez pole, prenasledovaní mesačným splnom až do veže otca Furasa, kde sa tiež dozvedeli jednu z indícií. Heslom pochodu bol Eurokáčér a odmenou bol Eurokáčér (pre nezainteresovaných- toaletný papier) samotný. Táto noc, okrem toho, že bola veľmi zábavná a strašidelná, bola aj naša posledná v Mošovciach.

Baška a Ivo

Letné sústredko v Mošovciach - kam sme sa prilepili ku sekundánom na plaveckom kurze sa nieslo v znamení cykloturistiky a OB na mape MOČIDLOVA SVIŇA. Denne sme robili výlety do dolín

Veľkej Fatry s patričným blúdením a ukončením na kúpalisku s termálnou vodou v Turčianskych Tepliciach. Niektoré cyklotúry boli kruté - vytlačanie bicyklov bezmennou dolinkou do sedla nad Omšením, jazdy po lúkach so stálymi opravami bicyklov. Nevieť či decká stihli sledovať krásu okolo a tak som aspoň Stanku posadila medzi chránené žltohlavy a zvečnila ju. Všetky zjazdy boli nádherné, zvlášť keď končili v termálnej vode, kde sa zabudlo na makačku v kopcoch.

Mnohé túry boli i odvážne, napr. keď sme z doliny Rakša chceli prejsť po turistickej značke do Blatnice. Výstup, vlastne výtláč bol ešte ako - tak. Ale úzky chodník nad strminou a následný zosun po spádnici dole dal poriadne zabrat' nielen Stankinmu kolenu. Ešteže som Žabku s Baškou poslala dookola. Stretli sme sa s nimi akurát po ukončení našich útrap zo sedla. Jazda cez Blatnicu bola krásna, a samozrejme krčmy tiež. Ale najkrajšia krčma bola Jirkova, tam nám nalievali kofolu zadarmo.

Tréningy na mape stavala Hanka so Stankou, boli fajn. Všetci sa snažili a teda aj ja. Behali sme po lúkach a lesíkoch krížom-krážom, záverečné preteky dokonca niektorých chytila búrka / Deni /, čo nám na štarte sa zdalo nepochopiteľné, pretože tam svietilo slniečko. Len dúha na záver nás presvedčila.

A nočná hra ? Tá bola úžasná a o nej určite napíšu dievčatá.

teta Eva

Svätý Jur (3.6.)

Boli to jedny z mnohých pretekov Bratislavko-trnavského rebríčka, ale výnimočne som na nich bola z mladých Vazkárov sama. Ráno ma na Račku autom vyzdvihli Šmelovci a hrrrrr sa do hôr.

Trať bola pekná a bežalo sa celkom dobre. Až na posledné kontroly, ktoré boli umiestnené popri hrebeni, ktorý mal dosť veľký spád a tak mali starší účastníci pretekov menšie problémy s dobiehaním. Odbehla som na asi predpredposlednú kontrolu, ale cestou späť cez vysokú trávu som skočila do jamy plnej lístia a môj členok bol zase odpísaný. Smejúc sa nad iróniou osudu som sa „skotúľala“ dole z hrebeňa, po ceste mi ešte jedna babenka štikla kontrolu a hopsala som do cieľa. Pozerajúc sa na vyvesené výsledky ma postupne zalieval pocit šťastia. V kategórii W-18 som totiž dobehla sama! To znamenalo moje isté víťazstvo 1. krát v živote v orientáku. Vyhrala som modro-biely dáždňik Slovenskej sporiteľne a získala 100 bodov do rebríčka, čím som predbehla Stanku!

Žabka

KOČAP '01 alebo počiatok mojich idealistických O-teórií

Moje prvé OB - skúsenosti siahajú na KOČAP '01, kde som sa venovala OC. Čiže to boli vlastne len O - skúsenosti.

Ale nie, vtedy mi to náhodou ešte išlo. Moje sebavedomie malo voľný priestor na pokojné stúpanie. Potom prišiel deň D, s ním cvičné preteky - trate boli ľahké, kontroly nanajvýš meter od cesty, proste pohoda. ...no aj tak bolo po radosti. Prečo?!

„Jasné, že trafím!“; to boli moje posledné slová k tete Eve predtým, ako sme sa rozdelili a ja som sa (samozrejme až ku koncu - cestou k poslednej kontrole) prvýkrát stratila. Nebolo by sa mi to vôbec stalo, keby že sa nezachováam ako typická prehnane čistotná baba, ktorá sa rozhodne nevrátiť sa do cieľa po blatovej, avšak bezpečnej ceste, čím by si úplne „zaprasila“ bicykel, ale radšej si to nasmeruje po chodníčku s množstvom popadaných konárov a lístia, ktorý vedie do neznáma („do neznáma“, lebo som ho totižto už od začiatku nevedela nájsť na mape). Jediné, čo ma celý čas upokojovalo, bolo, že tá nešťastná blatová cesta je na druhej strane obrovskej priekopy a viedla by ma tým istým smerom, ako som zrovna išla. Preto som sa držala mojej idealistickej teórie č.1 - „Dva brehy sa predsa musia raz spojiť.“, a veselo som pokračovala v blúdení. Moja teória sa i potvrdila, no zrovna takto som si ju v praxi vôbec nepredstavovala. Brehy sa spojili do niečoho, v čom som nikdy predtým asi ani nebola, a už vonkoncom nie s bicyklom - teraz takému niečomu hovorím „hustník“. No vtedy som to nazývala ľubozvučnejšími - írečiteľnými slovenskými - menami...

Motkala som sa tam ako bludný Holanďan. Keby že ten chodník, ktorým som sa do tejto peknej situácie dostala, nesmeroval do kopca, tak by som sa po ňom možno aj vrátila. No takto som sa brodila hustníkom ďalej. V mojom (doteraz kludnom) premýšľaní o tom, čo asi budeme mať na obed, ak sa ovšemže vrátim, ma vyrušili neidentifikovateľné zvuky. Ako „starý znalec lesa“ som ich hneď označila za medvedie. V tomto presvedčení som žila niekoľko minút plných strachu, už som si predstavovala a vopred riešila, čo urobím s bicyklom, keď budem musieť pred medveďom vyliezť na najbližší strom, alebo či ten bicykel radšej do neho hodím a utečiem kade-ľahšie..., no nakoniec som sa upokojila, radšej som zastala a počúvala. Bola to MOTOROVÁ PÍLA! Utrela som si náznaky slz (doteraz neviem, či boli od strachu, či od šťastia), a putovala ďalej. Po hodine sa na mňa usmialo šťastie a našla som širokú cestu vedúcu na križovatku. Problém bol už len zistiť, ktorá z tých piatich štvoritých križovatiek v okruhu dvoch kilometrov to asi môže na mape byť. Dlho som neváhala a vydala som sa tou najširšou cestou... nakoniec som sa však vrátila, lebo som podľa pár extrémne výrazných orientačných znakov zistila, že idem presne opačne. Veľkou pomocou mi bol i muž, ktorého som stretla na ďalšej rozvetvujúcej sa križovatke. Najprv som mu ukazovala mapu; miesto, kde som sa stratila (resp. kde viem, že som istotne naposledy bola), oblasť, kde som pravdepodobne teraz a cieľ. Moja idealistická teória č.2 - „Domáci sa v mape určite vyznajú a ochotne ti ukážu správnu cestu.“ zlyhala. Hodil na mňa pár „veľmi inteligentných chápacích pohľadov“ a povedal, že jediné, čo vie, je, že „pár cyklistov išlo tamtým smerom“.

Nebolo mi viac treba a s úsmevom od ucha k uchu som fujazdila za nimi. Už z diaľky ma privítali nadávajúce a znudené ksichty mojich spolupretekárov, resp. mňa-hľadačov, až kým ma medzi živými neprivila i pani Kráľová so slovami: „Čo mám urobiť prvé - objasniť ťa, dať ti pusku alebo ti vynadať?!“

Navrhla som začať tým objasnením..., k poslednému ani nedošlo. Pýtať sa ma na postup bolo márne, i keď sa o to obaja - teta Eva i (ujo) Miki, krvopotne snažili.

KOČAP bol proste nezabudnuteľný. Vtedy som ešte ani netušila, že sa na niečo tak „bláznivé“, ako je orientáček, vôbec dám.

PS: Aj tak som nakoniec prišla do chaty čistá!!! ...no nestálo to zato.

Natálka

Melkusove cyklovýlety

Na tohoročnom KOČAP-e sme po prvýkrát zaradili orientačnú cyklistiku a cykloturistiku v samostatných skupinách. Orientační cyklisti mali k dispozícii super mapníky od firmy Janko & Juro a slušné mapy Rochus a Vítek ktoré nám ostali po robkároch. Brázdili sme cestami, necestami, absolvovali mapový tréning no vždy sme sa vrátili na chatu. Jazdiť s Palom M. však bolo zložitejšie. Skupina išla buď podľa jeho pamäti alebo podľa mapy Malé Karpaty. Keďže jeho zamestnanie bolo voliteľné, tak po povinnom OC dopoludnia mnohí cyklisti vysadli na svojho tátoša. A skoro sa ubicyklovali k smrti. Túry boli dlhé, návštevu krčmy bolo treba vždy statočne odbicyklovať späť s pivom v bruchu, či už z Brezovej, Bradla, alebo Košarísk (kde podávali super pizzu).

V karpatskom hrebeni sme dosť často kufrovali, našli sme prekrásne zákutia, videli muflónov a akosi vždy sa nám podarilo prísť späť. Ten týždeň stál za to, pre mojich orientákov, ktorí tu boli na sústredku to bola slušná zberačka a popritom si našli dosť času pomôcť pri stavaní tratí, oprave bicyklov ... Na záver druhého turnusu sme mali pred sebou otázku ako pôjdeme domov. Po ceste, cez hory alebo vlakom?

Vlak sme odpísali a nakoniec skupina cyklistov sa rozdelila na polovicu. Jedna po asfalte do Blavy s Melkusom, moja - po červenej značke cez Karpaty. Myslela som si, že to bude jednoduché. Keď nebudeme vládvať, dáme sa na cestu, ale to len v krajnom prípade. Už za Dobrou vodou sme trochu kufrovali, neskôr sme ošetrovali odreniny jednej cyklistke, ktorá bola po páde skoro v šoku. Prechádzali sme veľmi krásnymi zákutiami a keď sme konečne zaparkovali v prvej možnej krčme na Bukovej, zistili sme, že začať taký cykloprechod po červenej so začiatkom o druhej popoludní je samovražda. Zmenili plán a pokračovali po asfaltke až do Lozorna. Musím povedať, že cesta po asfaltke s mladými chlapcami bola pre mňa peklom. Juro frčal v čele, nerešpektujúc zákony jazdy v balíku. Bol rýchly, vládval. Ostatní chlapci sa v kĺbku kotúľali za ním. A ja som sa ako zberač mŕtvol valila za nimi. Vždy v dedine, ledva som ich dostihla sadli na bike a frčali sme ďalej. Mala som toho plné zuby, týždeň devastovania starého tela sa podpísal na moju jazdu. Bola som rada, keď sme sa v Lozorne rozhodli na opätovný návrat do hôr, aby sme prešli okolo malých priehrad prekrásnymi lesmi a zastavili sme sa na Bielom kríži. Bolo už deväť hodín a tak po sľuboch, že tento rok celú trasu ešte raz absolvujeme sme sa rozišli domov. Večer ma privítali telefonické odkazy rodičov, ktorí zhládúvali svoje deti. Och!

A tento rok ostalo ozaj len pri sľuboch. Boli preteky, dovolenky a začala príprava MS OC. Akosi to nevyšlo. Možno nabudúce!

teta Eva

EYOC 2001 (EUROPEAN YOUTH ORIENTEERING CHAMPIONSHIPS) (Česká republika, Pardubice – Seč)

Celé sa to zomlelo už na začiatku roku 2001 na parkáči v Sade Janka Kráľa, keď sa ma teta Eva v sprievode s Hankou spýtali, či by som sa nechcela zúčastniť Majstrovstiev Európy, samozrejme pod podmienkou, že by som začala tvrdo trénovať a splnila by som nominačné kritéria na pretekoch v Čechách. Sprvu som váhala, ale nakoniec som si povedala, že prečo to neskúsiť, veď za pokus človek nič nedá.

Neuveríte, ale normálne som začala aj pravidelnejšie behávať a zúčastňovala som sa sústredení pod vedením dorasteneckého trénera Juraja Nagya a pána Pijáka. Spoznala som novovychádzajúce orientácke hviezdy a zdalo sa mi, že ani mapa pre mňa nie je už taká španielska dedina, ako bola pred tým.

Čas sa míňal a prišli nominačné preteky, ktoré sa konali v Čechách pri Šumperku. Počasie bolo daždivé, terén náročný a tak nebolo problémom trochu zakufriť, poprípade si skočiť do bažinky. Ja som samozrejme využila obidve tieto možnosti. Spravila som si pár obiehačiek a skočila do bažinky, do ktorej sa mi noha tak zaborila, že keď som ju po dlhom boji vytiahla zistila som, že mi chýba topánka. No, čo narobíte musela som ju pekne v tej bačorine nájsť a takú peknú, čiernu nasadiť na nohu. Zvuky, ktoré som kvôli tomu počúvala do konca pretekov boli skutočne uchvacujúce... Napriek týmto drobným prekážkam som obidva dni dobehla do cieľa. Mapa na ktorej sme behali, mala priliehavý názov na daný terén: Mŕtvy muž. I keď s babami sme sa uzhodli, že to mala byť radšej Mŕtva žena. Každopádne sme to v zdraví prežili a Nagy si z nás vybral 12 adeptov, ktorí mali ísť na MED (Majstrovstvá Európy dorastu) Boli to W-16 - Jana Macinská, Nika Vávrová, Nika Vachová, W-18 - Kaťa Labašová, Hanka Bajty a ja, M-16 - Drenčák, Krajčí, Martin Mazúr a M-18 Lukáš Barták, Martin Piják a Parák.

Zvládli sme sústredko v Pardubiciach, až prišiel náš deň D 21.6.2001.

Mali sme sa stretnúť na hlavnej železničnej stanici v okolo 12 hodiny. Ja som predtým ešte zvládla pár poučných hodín v škole, aby som si aspoň trochu doriešila známky, keďže sa kruto blížila konferencia. Na stanici sme ešte museli chvíľu čakať na Košičanky. Po príchode p. Pijáka sme sa nalodili do mikrobusu a víťazne naladení chytili smer – Seč. Po ceste sme na okná nahodili slovenské vlajky, ktoré sa s tým nejak nechceli zmieriť, ale nakoniec sme ich k tomu prinútili a celú nasledujúcu cestu nám skrášľovali okná. Museli sme vyzerat' ako vážna slovenská výprava. Cesta nám v celku rýchlo ubehla a už sme aj boli v centre pretekov pri Sečskej priehrade. Bol to veľký areál s množstvom domčekov a chatiek, podľa mňa celkom pekne spravený. Ubytovali sme sa, povedali si zopár organizačných pokynov a rozdali naše „nádherné“ reprezentačné dresy zelenej farby (ako som sa dopyčuľa už minulý rok si mnohí mysleli, že sú Bulhari, keďže mali takú farbu). Čo nás milo prekvapilo, boli tričká a šiltovky, ktoré nám dal spraviť p. Piják pre túto príležitosť. Po krátkej pauze sme zistili, že s nami bývajú Taliani. Naši chlapi sa hneď chopili príležitosti a začali nadväzovať známosti. Či úspešne musíte sa opýtať ich. Po dobrej večeri sa baby rozhodli, že pôjdu behať, ale vrátili sa veľmi rýchlo, pretože počasie nám vôbec neprialo a stále pršalo. Druhý deň bol celkom pokojný, jediné čo sme museli zvládnuť bol tréning pri hrade. Teda hrad ako hrad bol to skôr zámoček, ktorý vraj dala raz postaviť jedna pani, aby sa jej deti mali kde hrať. Takže ten „hrad“ má aj také rozmery ako pre deti. Tréning bol hlavne na to, aby sme sa oboznámili s mapou, lepšie povedané mapárom a mohli si porovnať ako klasifikuje a zaznačuje jednotlivé porasty. Večer bola uvítacia ceremónia a predstavovanie jednotlivých štátov. Musím povedať, že som bola unesená z celej atmosféry, ktorá tam vládla. Napríklad keď začal jeden štát trúbiť, kričať ostatní sa hneď pridali, všetci mávali vlajkami. Z technických údajov: boli tam pretekári zo 17 štátov a najviac zastúpená bola samozrejme Česká republika, potom Švajčiarsko, Rusko, Maďarsko. V ten večer sa losovala aj štartovná listina. Každý sa bál, aby neštartoval hneď na začiatku. Chvalabohu sme sa tomu všetci vyhli a podaktorí sme bežali až ako druhý (teda to bola výhra). Večer uplynul ako voda a my sme sa už vnútorne začali pripravovať na ďalší náročný deň. Hneď od rána sa ťahali vážne prípravy. Dobré sme sa naraňajkovali a už sme aj frčali na miesto pretekov. Počasie bolo

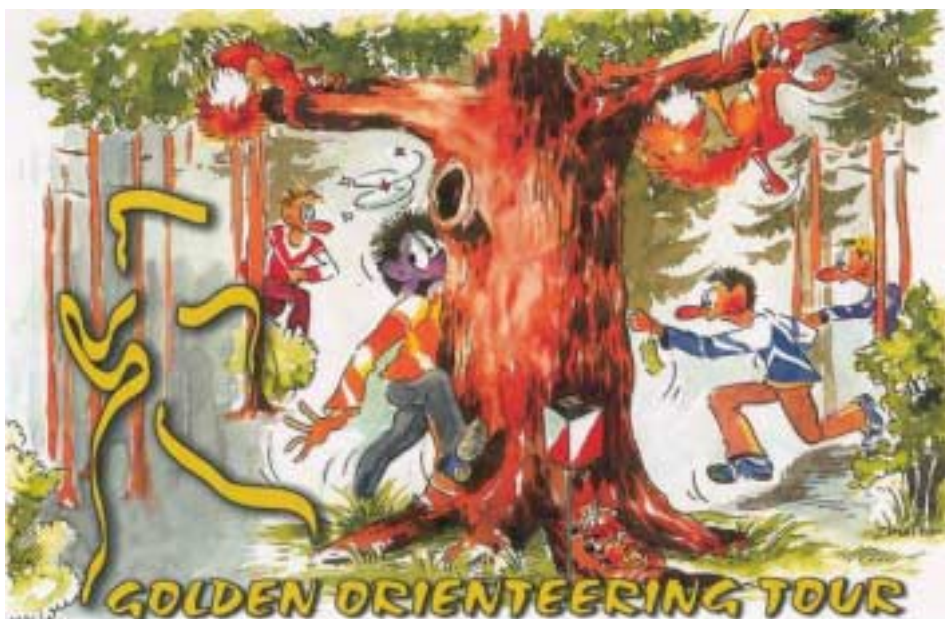
ešte stále upršané, les úplne mokrý. Prichystali sme sa a ja som sa hneď medzi prvými pomaly presunula na ďaleký štart. Minúty sa rýchlo míňali a ja som s hrôzou zistila, že nadišiel môj čas. Nuž nezostávalo mi nič iné, len sa chopiť mapy a bežať – hlavne správnym smerom. Snažila som sa držať prikázaní trénerov, že základom úspechu je ísť čisto a kľudne na prvú kontrolu, aby sme sa dôkladne zoznámili s terénom atď.... Samozrejme som si to zobrala k srdcu, ale nepodarilo sa mi to tak celkom zrealizovať. Tú nešťastnú prvú kontrolu som hľadala o údolíčko skôr, ale na môj omyl som prišla v celkom slušnom čase a tak som ho rýchlo napravila. Ďalej som bežala vcelku čisto, ibaže to pre mňa znamená dosť pomaly. Prebehla som verejnou kontrolou, kde bolo neuveriteľné blato. Musel to byť zaujímavý pohľad ako bežec dobehne a kým zabrzdí trikrát sa pošmykne zaborí a neviem čo ešte. Ďalší problém sa naskytol na predpred poslednej kontrole, ktorá sa mi schovala medzi nespočetné množstvo rýh. A potom už iba neskonale dlhý (cca 200m) dobeh do cieľa a potom už len hlboký výdych. "Tak mám to za sebou": to boli prvé slová, ktoré som zo seba dostala. Nagy ma pochválil, sprvu som myslela, že preto lebo som dobehla a nediskla, ale nakoniec som zistila, že v podstate nemám až taký hrozný čas a na mňa čo rok behám to je slušný výsledok. Teraz nám už neostávalo nič iné, iba s malou dušou čakať na naše hlavné hviezdy. Avšak nikto neprišiel nadšený svojím výkonom. Kaťa so slzami na krajíčku, Lukáš nahnevany nad svojimi hlúpymi chybami, Janka taktiež sklamaná zo svojho výkonu. Hanka mi pripadala zmierená s osudom. (výsledky sú v príslušných tabuľkách). Tak sme skončili naše majstrovstvá, ale ešte nebolo všetkému koniec. Večer bolo totiž vyhlasko a po ňom diskotéka, na ktorej sme sa všetci do sýtosti vybláznili.

Náš záverečný deň sa niesol v duchu štafiet. Ja som bežala druhý úsek, hneď po Kati. Štafetu som bežala prvý krát v živote, takže som z toho mala trochu obavy, ale keď už som mala v ruke mapu, bolo mi to jedno a snažila som sa zase čo najlepšie zabehnúť. Prvé dve kontroly som išla úplne super, dobehla som dokonca aj dve moje súperky, ale ako to u mňa býva také šťastie netrvá večne a po ceste na tretiu kontrolu som tak zabúšila, že sa mi zdalo už všetko márne.

Chvalabohu sa mi nakoniec podarilo z toho vymotať a dobehla som šťastne až do cieľa, kde som predala žezlo Hanke, ktorá svoj úsek zabehla veľmi dobre a aj nás posunula o pár miest dopredu. Ešte by som sa pár slovami vrátila k trati, ktorá obsahovala prebeh cez rieku. No to bolo úplne úžasné. Keď som to zbadala neverila som vlastným očiam. Voda bola studená a siahala mi skoro až po pás. Najhoršie na tom všetkom bolo, že som potom bežala v mokrom dederóne a absolútne premočených botách, ale povedala som si, že to zrejme patrí k veci ... Najlepšie sa štafeta vydarila našim starším chalanom.

A to bol záver. Nasledovala už len dlhá cesta domov. Zvládli sme ju v pohode. Niektorí spokojní so svojimi výkonmi, iní pomenej, ale určite nikto z nás nezabudne na Majstrovstvá Európy dorastu 2000.

Denisa

Poděbradka BIKE ADVENTURE 2001

Minulý rok som sa prvý krát, aj keď ako pomocník, zúčastnil Rocky Mana. A tam už ma to triaslo – ďalší ročník už pôjdem! „Natrénujem“, lebo pravdu povediac 5km pešieho OB, potom 180 MTBO a ešte 10km horského (každý diel má svoj stanovený limit) teda nie je žiadna sranda. Stačilo počas samotného preteku sledovať Mikiho a bez servisného tímu by to tiež nešlo. Prišli ale prvé „zaručené“ správy a ďalší ročník pod názvom Bike Adventure bude súťažou dvojíc a len MTBO. Mení to situáciu – treba zháňať dvojicu. Keďže ma napadá, kto je tiež na tento pretek celý žhavý - oslovujem Katarínku. Po obdobiach pre a proti tejto dvojici (boli aj iné ponuky a varianty) nastal deň D a čas Č pre M+M (Mlynárik - Marhevková).

Správa z tlače: „Bike Adventure“ je netradičným cyklomaratónom, kde nie ste zviazaný predpísanou dĺžkou trate, ale idete na čo máte. Je to taký výlet sa bicykli podľa turistickej mapy. Napínavý kombinačný rébus, pri ktorom riešite problém ako počas časového limitu získať čo najviac bodov a svoju taktiku niekoľko krát prepracovávate podľa toho ako vám dochádzajú sily a limit.“

Základné údaje – dátum: 14.-15.7.2001, Priestor preteku: Krušné hory-západ (česká a nemecká časť), Centrum: biatlonový areál Eduard u Jáchymova, Štartujú: Dvojice mužov a žien, aj zmiešané, súťaž klubov a firemných tímov, Časový limit: sobota – 6 hodín, nedeľa – 4 hodiny.

Piatok 13.7. – Keďže z Bratislavy prichádzam až okolo 22 hodiny Katarínka, ktorá prišla z Prahy stihla už postaviť stan a odprezentovať i čo-to pozisťovať a porobiť. Zostáva nám „len“ podľa súradníc (horizontálnych a vertikálnych) zakresliť 35 kontrol plus zopár zmien a fungujúce hraničné prechody. Do postele, pardon do spacáku sa dostávame až po polnoci.

Sobota 14.7. – Štart bol o 10:00 a štartovalo sa vo viacerých vlnách. My sme štartovali 10:05 a stíhali sme to len tak-tak. Na mapový štart síce po stužkách, ale prvé časové straty sa naberajú už v týchto miestach. Nielen MY, že Miki? Takže už „len“ ostáva podľa práve obdržaného bodového

ohodnotenia si správne zvolíť, ktoré kontroly zodpovedajú našim fyzickým a navigačným schopnostiam, aby sme v limite 6 hod. získali čo najviac bodov. Aj nám to celkom ide, kontroly nachádzame vcelku v pohode (aj keď jednu máme orazenú v inom políčku), to čo ideme dosť prudko dolu kopcom iné dvojice ťažko štiapu oproti, čo sa nám páči. Lenže. Prichádza však kopec, kde Katarínka trhá reťaz. Jej nitovač si pekne leží v stane, tak používame môj. Snažím

sa nitovať (už 2x v živote) aj sa mi to celkom solídne podarí, ale ... no skrátka treba prenitovať a to už sa nedarí. Pliešky sa ohýnajú, pri lepšom šliapnutí sa reťaz trhá znovu. Nálada sa mení, slzy sa tlačia, i bike radšej, keď reťaz aspoň trochu drží. A znovu. Znovu sa trhá. Pri pohľade do mapy sme v najvzdialenejšej časti nášho dnešného plánu. Limit je pasé. Za každú minútu cez sú 2 trestné body. Viac než 60 min. – diskvalifikácia. A tak sa blížime smerom k cieľu. Keďže už sme vypili svoje rege-drinky zastavujeme únavou (čo tam už po akejsi minúte). Ja si kupujem pivo, Katarínka colu so spritom. Takto povzbudený aj po následnom defekte a pri predchádzajúcom kufri (asfalt je asfalt), kde skrátka bola pekelné náročná predĺžka si už snád' vypijame svoj kalich horkosti. V cieľi sme po 8,5 hod. Našich 300 bodov sa nám scvrkáva na 4 (sme radi, že nás nediskli). Čuduj sa svete, nie sme ani poslední. Aj zajtra je deň. Zatiaľ jeme, zháňame články aby sme reťaz spojili a vrátili do pôvodnej dĺžky – Diky Miki. Večerná zábava trochu mešká, hudobníci sa ešte nenajedli. V okolí Eduardu sa ani moc nedá. Aspoň párky, polievka, rôzne fit-fyčinky a pivo v provizórnom stánku. Už stačí, ide sa spať.

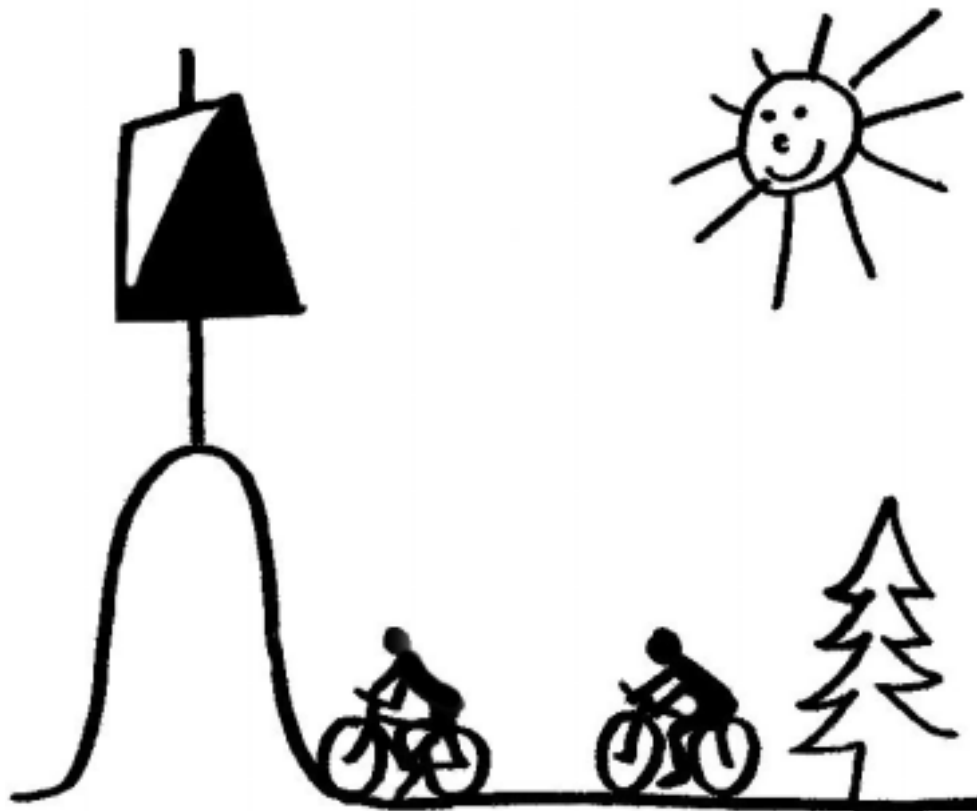
Nedeľa 15.7. – Štart už o 9:00 a história sa opakuje; zas stíhame len tak-tak. Od štartu ideme zlou cestou, ale aspoň beriem neplánované KS, potom dolu Jáchymovom kde predbiehame autá. Čaká nás síce kopčisko, ale dá sa šliapať. Dnes máme naplánované aj Nemecko. Vyberáme si taký prechod, kde sú colníci na práve prebiehajúcim trhu. Počasie je horšie ako včera i tak je v Nemecku na bike nádherne. Už sa blíži limit, vraciame sa cez Boží Dar. V posledných kopcoch sa ozývajú Katarínke kolená, ale skutočne šliape. Zas som pri voľbe postupu nedodržel zásadu asphalt je asphalt a nezmyselnou skratkou – predĺžkou strácame a limit nestíhame ani šialenou jazdou po prechode colnicou. Sme cez limit necelých 12 minút a v tejto etape to znamená 15. miesto. Celkovo sme sa posunuli o 12 miest. Keby bolo keby. Súperi traste sa. Už sa tešíme nabudúce. Ešte ocenenie najlepších a tombola, všetko krásne ceny, ktoré nás tento krát obišli.

„Máte blízko k pohybu v prírode a myslíte si, že Bike Adventure by mohlo byť to pravé pre Vás? Príďte si to nabudúce skúsiť. Stretnete sa s klasickými bikermi, tak s lyžiarmi, či horolezcami orientárkami, ale hlavne s nadšenými športovcami pre zábavu.

Z výsledkov:

Kateg. MDS			Body Σ	Čas
(58)	1. G. Pfuhl, R Klinke	ESV Dresdem	830 b.	563.40
	45. K Marhevková, P. Mlynárik	ŠŠK G.V.Bratislava	230 b.	758.33
Týmy:	1. Tesla Brno		2754.0 b.	
(20)	6. ŠŠK G.V.Bratislava (K. Poštulka, P. Richter, M. Šabo, Š. Šurgan, K. Marhevková, P. Mlynárik)		2181.8 b.	

Mlynko

Čo nové nám priniesla GPS-ka?

Čože sa to deje? Nenápadná lúčka v Kučišdorfskej doline sa pomaly zaplňa. Stany pribúdajú a hlasy sa znásobujú. Ľahko medzi nimi spoznať aj tie naše, vazkárske. S bezstarostnou veselosťou sme sa usídlili a v rámci príprav na preteky, sme hľadali potrebnú energiu v Žabkinej torte. Pomaly sa však blížil štart a s pribúdajúcimi minútami priamoúmerne pribúdala aj nervozita. Ja pod známym menom kolienková Stanka som vedela, čo je mojím cieľom. Nepodľahnúť krásam lesa a vrátiť sa celá!!!!!!!

Vyštartujem. Frčím z jednej kontroly na druhú, ale ruku na srdce: Príroda je krásna a ja spoznávam rôzne kúty malokarpatského okolia, bežnému smrteľníkovi neznáme. Po vyše hodine predsa len túžba dojsť do cieľa zvíťazí a ja sa opäť zjavujem medzi ľuďmi. Celá šťastná a plná zážitkov sa len usmievam pri pohľade na výsledkovú listinu so svojim krédom „Čas je subjektívny.“ Prichádza večer a s ním aj naša oslava. Po viacnásobných gratuláciách, a to Žabke, Baške, Hanke a mne, servírujeme špeciality z domácej kuchyne. Jedlá rôznych farieb a mien, spomeniem len Babkine gule, sa zjavovali a vzápätí hneď aj mizli v našich útrobach. Spoločenskou vložkou pri hodovaní bola Hanka, jej gitara a náš spev!

Čas spánku sa však blížil. Tí odvážnejší (to ako Juro, Jano a ja) sa rozhodli spať pod širákom. A 10 min. nám to aj vydržalo, no vtom nás dážď vohnal naspäť do stanov.

Ráno. Stále prší a vietor nám div nevzal naše príbytky. Vstávať sa nikomu nechce a dúfame v zrušenie dnešnej etapy (to sme boli pekne naivní). V krutej realite som sa predsa len pobrala na štart. Kombinácia hmly a tmy mi dáva nové možnosti obdivovať les. Spoznávam sa s novými bežcami, vystraším srnky a hľadám priechody výlučne cez hustníky. A výsledok? Do cieľa prichádzam o rok staršia, sedemnásťročná :-)

Aj dnešný večer sľuboval veľa. Diskotéka, taká orientácka. Nohy sa nám výborne povytriasali,

hlasivky úplne zničili a duša pookriala. Už ani neuvažujeme o spaní vonku, vonku stále prší a prší a.... Ráno sa zobúdzame celí polámaní a zisťujeme z koľkých kostí sa skladá naše telo. Myšlienka na krátku trať ma povzbudí a opäť bežím(?) V lese sa tvoria čoraz početnejšie skupinky, ide o to, koho nohy najrýchlejšie unesú. Do cieľa vbieham s úsmevom na perách, a so splneným želaním: Som celá! Na debni sa nejakou náhodou(!) neocitám, tento raz to vyšlo lepšie Hanke s Denisou. :-) Ale čo je zložitejšie? Byť na trati 30 min. alebo hodinu, ísť čisto alebo sa dokonale stratiť

a nájsť sa? Odpoveď je jednoznačná, a tak druhý rok obhajujem svoje morálne víťazstvo...

Stanka

Maratón v Banskej Štiavnici

Boli to pekelné preteky. Ortuť presahovala vysoko nad 30 stupňov, vzduch sa vlnil a kmital od tej horúčavy a my sme sa v Blave rozhodli ísť i napriek tomu horku na cyklomaratón.

Janko, Ika a ja sme si kúpili miestenky, lístky, naložili bike a s prestupom v Hronskej Dúbrave sme sa dokodrcali do Štiavnice. Po prezentácii a ubytovaní sme si dali ľahký výšľap na bicykloch na Richniavske jazerá, kde v čistunkej vode sme sa čľapkali ako kačice. Káčerovi Jankovi sa akosi nechcelo a tak strážil naše tátoše. Večer sme ešte so sestričkami Grauzelkami stihli v centre pivinko a potom už na karimatke v telocvični sme ladili formu na ráno.

Ráno bolo sparno a teplo. Ďiaľkoplazi už boli na trati (90 a 120 km) a my obyčajní smrteľníci sme sa začali stavať na štart. Mojim najväčším problémom bolo, ako vtesnať hektoliter vody do 2 cyklofliaš. Samozrejme som to nezvládla a tak som sa spoliehala, že aspoň usporiadatelia na občerstvovačkách to zvládnu. Zvládli.

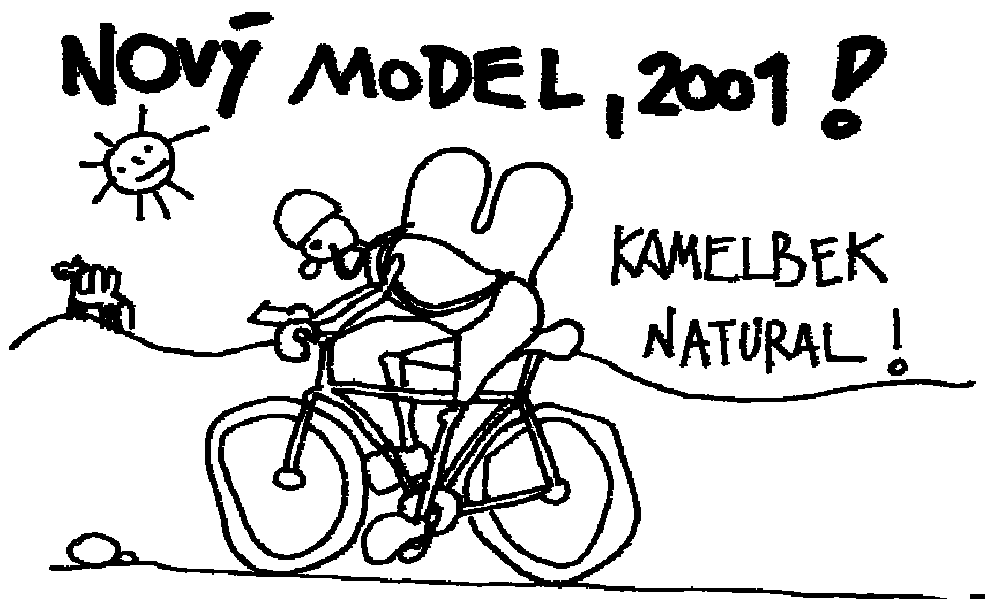
Po výstrele sa všetci hnali dolu kopcom a ja poučená pádmí z minulého roku som sa sunula opatrne po okraji cesty. Využila som vhodnú chvíľu a vtesnala sa do skulinky v peletóne, ktorý sa plazil hore trávnatým kopcom.

Obzerala som sa za Ikou ale po nej a ani po Jankovi ani chýru. A tak som sa kodrcala striedavo hore a dole kopcom, predbehla som zo dve baby ba na kopci, kde sme všetci zúfalo tlačili bicykle som predbehla aj Ludmilku. Darovala som dušu jednému zúfalcovi, ktorý už trikrát pichol a využila dokonale obe občerstvovačky - mňam.

Pred záverom, už pred Štiavnicou som chytila taký ozajstný žaket so všem všudy. Pedále som krútila do bezvedomia a stála som skoro na mieste. Musela som zosadnúť a chvíľu v tieni postáť, vyžobrala som si vodu a potom som to dokrútila do cieľa. Tam som zistila, že Ika prišla predo mnou. Preteky i napriek veľkému horku boli fajn, išlo sa mi oveľa lepšie ako po prvýkrát. Záver nášho výletu bol opäť pri tajchu, kde v super vode sa čľapkal už aj Janko. Potom sme sa zosunuli po vlastnej osi až do Dúbravy a odtiaľ bez problémov vlakom do Blavy.

teta Eva

Ako bolo na Bohemii 2001

Ešte na jar sme sa rozhodli, že pôjdeme v auguste na veľké 5-dňové preteky do Čiech. Dobré sme urobili. Konali sa v Jetřichoviciach pri Děčine. Počasie sa nejavilo priveľmi dobré ale čo už. České Švajčiarsko nás nesklamalo.

Hneď na začiatku boli síce problémy s ubytovaním, lebo organizátori akosi nerátali s 4500 účasťou ale obsadili sme okolité svahy a príľahlé lúky a na ďalší deň dovezli aj prenosné WC. Hygienu detí sme riešili vedrom a zohriatou vodou na variči a ostatní? Priľahlý potok alebo kupko. Utáborili sme sa lúke pri potoku vysypanom pilinami, ktoré deti hneď využili namiesto piesku. Väčšina výpravy mala za sebou preteky v Južných Čechách, kde ich odfúklo a vytopilo (v tom čase sa totiž cez Čechy prehnal tajfún), takže všetko mali schované v autách a boli stále v pohotovosti. Ale až také zlé to nebolo. Na druhý deň bol tréning v príľahlých skalách. Boli skvelé. Ďalšie etapy boli ešte skvostnejšie. Posledná vyzerala asi takto: v okruhu 50 m bolo umiestnených asi 7 kontrol a medzi nimi pobehovala kopa pretekárov a krikom hľadala a ohlasovala nájdené kontroly.

A ako pretekala Terezka? Prihlásili sme ju na fáborkovú trať. Všetky etapy a všetky kategórie behali so sportidentom - SI. Terezka celé preteky absolvovala na koni - na tatinkovi, iba "odpíjala" kontroly a ešte si aj stihla pospať. Aké z toho plynie poučenie? Kliešte treba umiestniť do výšky ramien dospelého človeka, aby dieťa nemusel pri každej kontrole skladať na zem.

Keďže v našej výprave bolo viac detí rôznej vekovej kategórie, názov "fakáč" sa nedalo používať. A tak sa zaužíval názov "pind'úr". A tak sa zo stanu ozývalo: "A ty máš akého pind'úra? Ja mám modrého. Ja mám červeného."

Borka

MS OC v Rači

Ako sme pripravili veľké preteky:

Na Slovensku a hádam ani v Čechách nie je orientačný oddiel, kde základ tvoria študenti gymnázia a vedie ho učiteľ. My máme okrem hosťujúcich orientačných cyklistov z OBA a Rapidu /4/ a 4 dospelých členov VBA samých študentov. Niektorí sú členmi len krátkodobo, ich počiatkový zápal rýchlo zhasne. Iní verím, že ostanú nám verní i po absolvovaní gymnázia. Môj počiatkový zápal, ktorý ma ovládol po prijatí prihlášky na organizovanie MS OC ochladol. Popravde nevedela som do čoho sa vrhám a keď som si predstavila, koľko ľudí bude potrebné zabezpečiť v poslednej tretine prázdnin naskakovala mi husia koža. Pocit, že zväz mladému oddielu prideliť takúto veľkú súťaž ma naplňoval nedefinovateľnou hrdosťou. Skúsenosti s organizovaním školských pretekov a pretekov v OB, KOČAP-u sme už mali, a verila som že okrem orientákov ma podržia aj kolegovia. Až na záverečnej klubovici na Pezinskej Babe pri riadnych hádkach o mape, druhu pretekov, mieste centra, spôsobe štartu, spôsobe merania som pochopila do čoho sa rútim. Boli sme nejednotní, každý sa pokúšal presadiť svoj názor. Napokon však došlo ku prvému kompromisu a dohode a tak to prebiehalo celý rok. Postavili sme realizačný plán, ktorý sme neustále upravovali, dohodli termíny mapovania, ktoré sme zväčša neplnili, ale kupodivu práce sa posúvali vpred. Zapožičali sme OCAD, dohodli sa s vlastníkami okolitých máp a prvý ozajstný krok urobil Juro Š., ktorý v OCAD prekreslil a pospájal všetky mapy potrebné pre našu budúcu mapu. Potom bolo treba prechádzať vo vymedzených sektoroch a kontrolovať, domapovať terén, klasifikovať cesty. Boli na to traja mušketeri, nakoniec však najviac roboty odviezol Mlynko. Termíny sa prekladali, posúvali, Juro zúril lebo mal veľa roboty vo firme. Posledné dni a noci u Navrátilov a v Jurovej robote vyzeralo ako v kartografickom ateliéri. Ja som chodila modliť do Canonu aby nám vyšli v ústrety s tlačou aj na poslednú chvíľu. Vyšli nám a mapa vyšla tiež. Je parádna, svetlo sveta zazrela deň pred pretekami. Konečné úpravy patrili Šmelovi a vydarili sa mu. V porovnaní s fádnyimi farbami iných máp vyzerá sviežo, ako Terezkina omalovánka. Ani si už nepamätám ako v tom mapovom amoku a v závere aj s chorobou stihla vybaviť drobnosti ako povolenia, ubytko, centrum, materiál, občerstvenie, sponzorov, ceny, médiá a najmä študentov a kamarátov na stráženie kontrol. Praskli mi na to skoro celé prázdniny, no v závere ma moje dievčatá nenechali samu. Tie posledné dni sme všetci pracovali ako včeličky. Trate nakoniec staval Mlynko, objazďoval Miki, Janko a Lego. Nestihli objazdiť jeden postup na ženskej trati a baby včetně našej Katky sa ako naschvál hrnuli tade. Adams s Rišom Pátkom prišli načas a boli dokonalí, v noci urobili štartovku s čipmi, nasáčkovali sme to, cez deň zvládli meranie na sto percent. Prišiel aj Pekič, ktorý ako reportér nemal chýb. Po počiatkovom zádrheli s mapami preteky šľapali ako švajčiarske hodinky. Úraz Šútoru na druhý deň bol nepríjemný ale nakoniec to celkom dobre dopadlo. Cieľ i vyhlásenie víťazov bolo v amfiteátri, čo bol super nápad Rost'a. Na drevenom pozadí sa vynímali

početné logá sponzorov. Hodnotné ceny odovzdával predseda zväzu Kuso, Borka urobila pekné diplomy. Preteky boli ozaj medzinárodné, prišli Rakúšania, Maďari a Česi. Bolo pivo a kofola a plnené rožky, nočné kúpanie a opekanie špekáčikov, chýbala len pařba - správna tancovačka. Rony zalomil už pred polnocou a mnohí ho nasledovali. Jurislav nevyhral, bikeri z Extremu nesklamali, prišli, jazdili a vyhrali. Pucó priviedol ulicu, štartovali aj náhodní okoloidúci cyklisti. A prišiel aj verejník Peťo Sámel a kočapník Martin Nágl. Ohlasy na úroveň boli dobré, o tých skrytých chybičkách sa hovorilo len v kuloároch. A to najdôležitejšie na koniec, podali sme si žiadosť na usporiadanie Česko - slovenského pohára koncom augusta 2002.

Show must go on !!!

teta Eva

„Hlavne zachovajme chaos!“

MS OC v Rači? Tak to boli skvostné preteky - o to skvostnejšie, že som len organizovala... :-)

Môj „obkec“ k tomu je rovnako chaotický, ako boli práve tie dva krásne augustové dni... Samozrejme, že sme to zvládli, niektorí vravia, že dokonca v „pohode“, no povedzme si na rovínu - keby to všetko prebehlo tak ľahko, nemali by sme sa na čom teraz baviť.

- Po oba dni som pomáhala na štarte Katke a Mirke. Okrem iného (otáčania času, rozdávania máp, kontrolovania koridorov...) sme zastávali i funkciu „prvej pomoci“ pretekárom poskytovaním Indulony (repelentu). Išla viac na odbyt ako voda!!!

- Cestou zo štartu sme našli oblasť černíc. To bola bašta!

- Tieto preteky sú zlomom v mojom

jednoduchom živote - práve tu som bola pár ľuďmi - pretekármi - presvedčená, že „orienták je úžasná vec, a že robím chybu, keď to nechcem vyskúšať...“. No a bolo to. Tak ma tu máte... Ani nie dva týždne nato som išla na moje prvé parkové preteky (na Záluhách).

- Večer (v sobotu) bola úžasná atmosféra. Urobili sme si ohník, aby som bola konkrétna - tejto činnosti sa chopili chlapi a treba uznať, že trvala celú večnosť. No nakoniec sme si tie špekáčky predsa len mali na čom upiecť. Klobúk dolu...

- Záver pretekov sme ja, Baška, Pucó a Enjo oslávili na miestnom kúpalisku. Egoistickými skokmi a rozťahovaním sa sme si medzi domácimi vymedzili svoj priestor a „hlavičkovali“. Neskôr sa pridali i ostatní - Miki, Katka, Milan... - a všetci sme vyliezali úplne červení, vodou doobíjaní z bazénu. A ešte tri dni som mala plné brucho chlórovej vody. :-)

- Spoznala som dokonca i zahraničného pretekára - Dietmara Dörslera z Rakúska - najprv po telefóne, kedy sa snažil odo mňa dozvedieť podrobnosti o pretekoch nasledujúceho dňa (nie veľmi úspešne, hoci teta Eva tvrdí, že som podľa „jeho“ potreby plynulo prechádzala z angličtiny do nemčiny. Ja by som to skôr nazvala

„plynulé mätenie cudzinca“, kedy som pri zúfalej snahe vysvetliť mu základné veci používala poprúzdňinové chabé poznatky z oboch jazykov... :-). Každopádne došiel, na štart síce neskoro, no stihli sme sa tam ešte jeden druhému predstaviť a fičal na trať. Katka Marhevka skonštatovala, že na toho si mám dávať pozor. Ani nedopovedala, už bol naspäť aj s defektom. Janko sa zľutoval a vymenil si s ním koleso - za čo dostal neskôr čokoládu (aj ja! ... za tlmočnicke služby).

Natálka

Z Pucovní o našich pretekoch

Počas posledného víkendu sa v malokarpatských lesoch nad Račou uskutočnili skvele pripravené Medzinárodné majstrovstvá SR v orientačnej cyklistike. Okrem vynikajúcej špeciálnej mapy pre OC a výbornej stavby tratí pre majstrovské kategórie, vhodne zvoleného zhromaždiska, vítaného použitia elektronického spôsobu razenia, rýchleho výsledkového servisu, boli aj niektoré negatíva. Za obrovskú horúčavu a dotieravé komáre usporiadatelia nemohli. Za nedostatočné značenie na sobotný štart a najmä za príliš náročné trate pre začiatočníkov a deti do 14.r. áno. Sme nepoučiteľní, trať pre začiatočníkov, ktorá má mať charakter náborového umožnenia novým záujemcom nájsť čo najviac kontrol (o úspešnom absolvovaní celej trate ani radšej nesnívam), je ochotný a schopný postaviť len málokto. Je jedno či v OB alebo v OC. Keď vo výsledkoch sa objaví zo štartujúcich jediný pretekár čo trať naozaj prejde kompletne v čase 2 a pol hodiny, asi to nie je úplne v poriadku. Náborová trať nemôže byť postavená orientačnou náročnosťou kondičnej!!! Okrem toho, že má byť krátka (čo spravidla sa dodržať dari), má byť jednoduchá - primitívna až stupidne prostá. Ťažko sa vysvetľuje plačúcemu nešťastníkovi, ktorého v príprave poučujeme o tom, aká trať ich čaká, dodávame im psychických síl o jej zvládnutí "ľavou zadnou", po absolvovaní takejto trate s jednou nájdenou kontrolou, že zajtra, o týždeň, nabudúce to bude určite lepšie. V tomto roku mám skúsenosti, že to bude asi nikdy. Nadšenec zapáľivší sa pre tak skvelú aktivitu ako sú orientačné športy po trpkkej skúsenosti je nútený konštatovať, že súťažná forma športovej orientácie je preňho španielska dedina a viac už nikdy na preteky nepôjde. Podarilo sa mi nahovoriť 4 nových potencionálnych záujemcov rozšíriť naše rady orientákov. Po pretekoch v sobotu a reakciách zúčastnených je najspol'ahlivejšie (a aj najbezpečnejšie) priviesť k našim športom vlastné deti. A to určite ten správny spôsob nie je. Dajme konečne šancu všetkým!

Puco

Nočné kúpanie

Neviem koho to napadlo, asi mňa, lebo nočné kúpanie milujem. Podarilo sa mi spracovať Ďurča a pridali sa aj Juro a Stanka. Najprv sme boli omrknúť terén. Viete čo tie potvory—správcovia urobili? Tam kde boli na plote olámané špice, natreli vrstvu vazelíny. Ale mi sme im prešli cez rozum. Alebo cez mreže. Tí čo sa neprepchali preliezali. Ani neviem ako, zrazu nás tam bolo asi 10 – 15. Voda bola úžasná, krásna, hviezdičky nado mnou, vyžívala som sa, že ani miliónár vo vlastnom bazéne sa nemá lepšie. Dostala som dôležitú úlohu: spočítať osoby a prípadne mŕtvolu vytiahnuť na breh (=> niektorí už mali v hlave) poverená p. Kráľovou. Keď sme sa vracali Kajo P. stratil šľapku (aby nedošlo k omylu, myslím tým obuv). Prišli sme do Alpinky stála som tam s uterákom okolo pása, s mokrými vlasmi, voda mi tiekla po tvári a prišiel už vyššie menovaný expert a hovorí mi: Bože ty si trápna, že si sa nebola kúpať. Ach ten alkohol (al. slabšia pamäť)

Každý sme nejaký. Bolo to ale super a nás čakala ešte cesta na intrák. Ustlali sme si v krásnom rohu a keď sme sa posadili, okolo nás boli chuchvalce prachu. Orientáci asi

upratovali a my chúd'atká organizátori sme boli takí unavení, že sme si to nevšimli.

Peľa

Ako to videli naši kamoši z Extremebiku

Víkend sa niesol v znamení orient-bajkingu, tešili sme sa veľmo. Vyzbrojení lepšie ako v 1. kole, poniektorí vďaka Samovi a Ráchel mapníkmi domácej výroby - ale aj ostatní neobišli naprázdno a zapožičali si; ponatieraní repelentami, postavili sme sa na štart nakoniec v počte 3 ks - bez chorého Styngera. A aj sme dobre zajzdili (ehm, až na nejaký ten skrat...). Ale o tom už nižšie.

Sobota 18.8.2001, deň prvý

Dzifčencom sme pomohli postaviť štart a ušli sme z lesa, predsa len hodina a pol v spoločnosti otravných komárov nie je to pravé. Mimochodom z miesta prezentácie na štart je to zhruba polovica optimálnej dĺžky trasy v našej kategórii :) Stihli sme akurát zjazdiť do Rače, hodiť do seba jednu kofolu a zase stúpať naspäť. Rozjzdili sme sa. Samozrejme sme boli spotení ako myši, teplota zas raz nad 30 stupňov... Postávajúc na štarte, kukáme kto kam ide, pôjdeme tam aj my. Niektó vľavo, niekto rovno, niekto vpravo. Fasa. Štartuje Samo, ide vľavo. Fajn. Zopár ďalších zúfalcov... a idem na štart. Kukám mapu, kukám mapu, hoho - prvý checkpoint je na mieste kde som v minulom kole ZLE odbočil na Pánovu lúku... Zle odbáčať viem, takže viem kam pôjdem :) Pozerám predbežne druhé stanovisko, keď mi zrazu pípa päť sekúnd do štartu. Samozrejme nestíham narvať mapu do obalu na mapníku a tak hneď za štartom ostávam stáť. Dievčina vedľa mňa rovnako. Potom už fičím na prvé stanovisko. V lesnom zjazde ma točí kamera, zapózujem a keď ich to prestane baviť, začnem sa aj obzerať kde je checkpoint. "Ešte choď kúsok" vravia mi - verím im a našťastie robím dobre :) Mám ho. Druhý checkpoint - nemal by to byť problém. DEJA VU, znova jazdím ako v prvom kole... Checkpoint je na mieste kde som MAL minule odbočiť a neodbočil, no čo. Odbočím tam dnes. Chyba. Odbočil som pre zmenu skôr, ocitol sa v lese. Spolu s ďalšími dvoma - troma sa tam motáme, nakoniec peši prebehnem vyššie a nájdem checkpoint. Nechápe, ten spodný chodník v mape nevidím... Čo už. Trojka dá trochu zabráť, je tu hodne lesných križovatiek. Hor sa na Červený Kríž. Odtiaľ chodníkom na štvrtý checkpoint, hodne do kopca. Ja BLB sa zas nechávam zlákať jazdcom predom mnou... Hodne do kopca to hej, chodník nikde. Bajk na pleci, a poďme. Využívam svoje skúsenosti zo Slovinska, nechávam bajk pri strome a hľadám chodník. Našiel som ho, takže zas späť po bajk - aj ten som našiel :) Štvorka je moja, popreliezam popadané stromy a fičím k päťke. Bez problémov. Oddychová časť po asfalte, šestka schovaná ale všimam si odbočku. Zas asfalt, trocha problematický vjazd do lesa - dobre tie kontroly poschovávali koľuhy! Už len zlatý kliniec programu, checkpoint vo vinohradoch a záverečný pred cieľom... Zjazdím do vinohradov hovoriac si, že dolu zistím kde som. Ani náhodou. Nakoniec si uvedomím, že osmička je na lúke medzi vinohradmi, potvrdia mi to aj ženúci sa bajkeri tým smerom... Potom už bezproblémový dojazd do cieľa. Hotovo. 71 minút 45 sekúnd... Suma sumárum - po dojazde ostatných, Samo vyhral, ja som tretí a Vilo šiesty.

Nedeľa 19.8.2001, deň druhý

Ranný štart, moja smrť. Štart o 10°, prezentácia do 9°, cesta z Dúbravky do Rače cez les cca hodina. Takže vstávam ráno o 7°, o 7° už sedím na bajku... Samo ma v lese upozorňuje, že mi svieti svetlo. Ešte spím, takže logicky ho vypínam za jazdy aj s pootočením riadítok. Aspoň ma to vyváľanie po zemi trochu prebralo ;) Štart je inde ako v sobotu, ale o rozcvičku sme neprišli. Dnes štartujeme v poradí Vilo - ja - Samo, takže Vilo určuje smer. Za zvuku tamtamov miestnych zálesákov opúšťam štart a vnáram sa do lesa. Chytrý na asfaltku, je blízko. Ovšem pre tých čo idú tade kade majú. Opäť zaúradoval môj

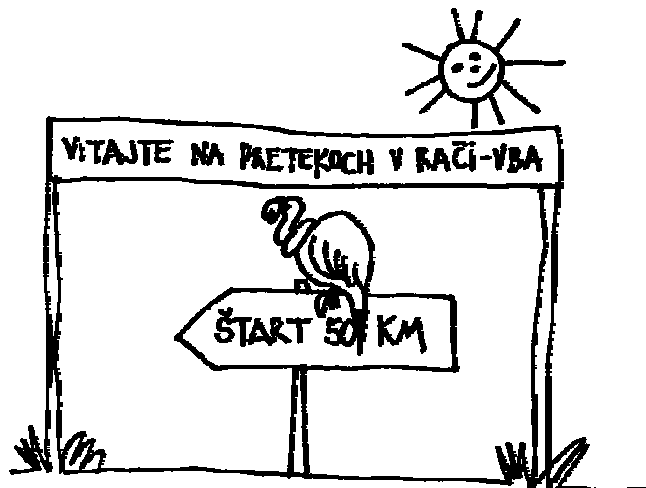

orientačný zmysel pre humor. Som v lese, chodník končí. Nevadí, dole je asfaltka. Zgúľam sa zo svahu, tuším začnem trénovať beh po lese s bajkom na pleci... Nejazditeľný strmý svah, kopa konárov (komárov našťastie pomenej). A ešte, ctím si pravidlá, mimo chodníkov/ciest sa nejazdí. Nadrobil som si ca 700m, čo nie je veľa, ale šliapať do kopca po asfaltke poteší. Nič to, po viac ako šiestnástich minútach mám prvú kontrolu, hurá. Druhý checkpoint 4 minúty. Lepšie. Trojka bez problémov. Štvorka tiež. Možno keď poriadne zamakám tak doženiem čo som stratil... Figurovú. Päťka je zašitá v lese, vidím síce profíkov ako idú vľavo, podľa mapy má byť vpravo

skratka. Hm. Akurát vpravo sú ešte ďalšie odbočky, takže prečo by som neodbočil a zas sa nevracal... Šestka je blízko, treba len správne odbočiť a pozeráť sa správnym smerom. Darí sa mi, aj keď dievčina na kontrole sa smeje že tam každý flekuje. Tož, kontrolu je vidieť pri zjazde pozeraním sa vľavo mierne dozadu cez plece :). Zo šestky sa dá ísť asfaltom k sedmičke, vyberám si lesnú cestu (je to kratšie). Ovšem iba ak si vyberiete SPRÁVNU lesnú cestu. Podľa mapy mám prejsť cez asfaltku, prechádzam. Podľa mapy mám vyjsť vo vinohradoch, vychádzam. Podľa mapy mám byť kúsok od kontroly č. 6, IBAŽE som kúsok nad cieľom. Zospodu na mňa pozerajú, asi čakajú prečo nejdem dolu... Zúrim, otáčam to a šprintujem na šestku... Vo vinohradoch je horúco, ledva dychčím, dedo ktorého obiehám smerom na šestku aj naspäť si asi myslí že mi šibe. Ale nevadí, nevzdal som to, mám všetky kontroly, orážam poslednú predcieľovú a som v cieľi... Dnes to mám za 69 minút, Samo za 37? Opäť prvý, Vilo dnes druhý... A ja v peknej prvej desiatke... ehm, z dvanástich štartujúcich. Tak uvidíme v Záhorskej.

P.S.: aby sme nezabudli, Samovi nestačilo dvakrát vyhrať a tak ešte dostal cenu za najlepší súčet časov počas troch pretekov - na jar a teraz :) Pomaly uvažujeme o štarte v kategórii muži - predsa len dlhá trať 35km oproti našim 12 a takmer dvojnásobný počet kontrol lákajú... Necháme si to na budúci rok. Zatiaľ OPEN aj v Záhorskej

Lunatic
(ExtremE Bike)

Stará Kremnička (14.-16.9.2001)

Časť nežnejšieho pohlavia nášho klubu, čiže Deni, Žabka, Veronika, Natálka a ja, sme sa vybrali reprezentovať VBA do Kremnice.

Našu dopravu by nám mohol kde, kto závidieť, keďže sme mali rezervované miesta v autobuse plnom Pezinčanov. Ani cesta do Pezinka však nebola nudná. Je to neuveriteľné, ale výnimočne nemeškala Denisa, ale Žabka, ktorá nám volala päť minút pred odchodom vlaku, že ešte trčí v MHD. My sme sa teda vybrali na nástupište, aby neušiel vlak aj nám, no ani vlak, ani ľudí sme nenašli. Číslo nástupišťa sme totiž vyčítali z cest. lístka. Medzi časom sa dovalila už aj Žabka a tak sme pobehovali po nástupištiach a hľadali náš vlak. Ten pohľad na päť zúfalo pobehujúcich, plne naložených, chúl'atok, by ste určite ocenili. Ale keďže sme nejaké orient'áčky, doorientovali sme sa až k nášmu vlaku. Ďalšia cesta bola úspešná, dokonca sa nám podarilo chalanom (Pezinčania) obsadiť, že vraj už veky vekov ich, zadné miesta.

Ešte v piatok boli v Kremnici majstrovstvá SR v parkovom OB. Deni a Žabka sa nominovali, no a my tri sme odbehli OPEN-ku. Znova vyhrala Hanka, Deni bola šiesta, za ňou bola Stanka, no a Žabka bola deviata. V openke sme skončili takto: veronika siedme, ja jedenásta a Natálka štrnásť.

Po pretekoch sme sa dovezli do nášho ďalšieho pôsobiska, ktorým bola telocvičňa v Starej Kremničke. Noc bola úplne nádherná. Okolo vás sto spokojne odľufujúcich orient'ákov, no a za oknami bolo počuť poriadny lejak, ktorý nám pripravil na sobotu „perfektný terén“

V sobotu sa behala klasika. Štart bol asi 2 km od telocvične, pod lesíkom. Išla so po Natálke a Veronike. Prvú kontrolu som našla celkom dobre a na druhú som sa vybrala krížom cez lúku (resp. zarastené pole). Po výdatnom nočnom daždi bolo všade blato, ktoré sa mi nalepilo na tenisky a tie potom

vážili aj tri kilá, a lúka bola tak trochu rozrytá. No a ja, šikulka, si bežím, bežím a zrazu bum a už som bola na zemi aj s výronom. V prvej chvíli som si myslela, že sa už ani nepostavím a už som sa rozhliadala po okolí, na koho zakričím, aby ma odniesol späť. No nakoniec som sa dotackala do cieľa. Tam ma „zachránila“ záchranná služba a naložila do sanitky, pretože som musela ísť do Žiaru na RTG. Takže som sa normálne viezla v sanitke (ale bez sirény), aj s Veronikou, ktorá mi robila spoločnosť. No nebola som jediná zranená. Veronika sa tak trochu zamotala do ostnatého drôtu (niekto sa chcel asi zbaviť konkurencia), Natálka padla do studne a narazila si kosť, Žabka

dobehla bez výronu ale aj bez niektorých kontrol a Deni bola nešťastná, že je zase štvrtá. V telocvični s nami bola aj Stanka, no na nič sa nesťažovala.

Pršať neprestalo ani v nedeľu, to sa bežali štafety. Deni, Žabka a Veronika mali vo svojej kategórii len dve ďalšie štafety (košickú a rapid'ácku), takže cieľom bolo nedisknúť a medaily boli isté. Tento cieľ splnili, aj keď v takom daždi to nebolo naozaj ľahké. Natálka bežala iba s Enjom, takže ich umiestnenie nie je známe. Hlavné je, že sa nikto nestratil.

A tak sme sa, zase s Pezinčanmi, bronzovými medailami, modrinami, škrabancami a výronom vrátili „krásnej, slnečnej“ Bratislavy.

Baška

Schumi riaditeľom

Kritika „řídá“:

Sám viedenský kráľ Jurislav I. Hrozný sa na návšteve Bratislavy ochotne zľutoval nad nami – obyčajnými smrteľníkmi z VBA – postkomunistickej to krajiny. Ponúkol sa na funkciu riaditeľa našich pretekov. No nik z nás si neuvedomil, ba ani šedá (šedivá) eminencia v pozadí, čo tých 80 km medzi ním a jeho poddanými znamená. Posledný týždeň prišlo na lámanie chleba. „Horúce gaštany“ z ohňa musela na poslednú chvíľu vyťahovať Stanka s Deni. Chúďatká, bez písomného materiálu, bez rozdelenia práce sa museli postaviť na vlastné nohy, a celú akciu bez predošlých príprav zorganizovali odznova samé. Nestihli obehnúť trate, a tým nervozita stúpala. Jediná istota boli Mlynko a zakúpené sirupy. A ešte štartovka na internete, ktorá sa zastavila na čísle 97!!! Ostatné prípravné práce a my sme čakali na Jeho príchod v sobotu o 15.30. To sme už vedeli o Mikona Rally a rozhodnutie Enja a šedej eminencie znelo – preložiť preteky na popoludnie. V samotný deň pretekov vládol pokoj aj zhon zároveň. Sám Schumi sa nakoniec „obetoval“ a pomohol rozniesť kontroly. A za čo najviac môže? Že nebol na dvoch miestach naraz.... :-)

No, nikto nie je dokonalý....

Jurova obhajoba:

Počas náročných začiatkoch v štúdiu na rakúskej univerzite som samozrejme musel venovať veľa času vyčerpávajúcemu zapadnutiu medzi vysokoškolskú elitu... Keď sa mi konečne podarilo nájsť štrbinku voľného času v nabitom programe, poctil som svoju „rodnú dedinu“ dlhoočakávanou návštevou. Na moje veľké prekvapenie do pretekov zainteresovaný personál zasmätkoval a kompletne zmenil môj realizačný plán. Keďže vyzeral byť na svoje neopodstatnené zmeny hrdý, radšej som to nechal tak a snažil sa prispôbiť, aby som si do smrti nepohneval prípravný štáb a nemusel sa rozísť s jeho nemenovanou členkou. Ustúpil som. Dokonca som pokorne prijal úlohu roznášača kontrol. Keďže sa vždy snažím na druhých hľadať aj pozitívne stránky, nedá mi nespomenúť aspoň minimálny záujem zo strany mojich pravých rúk o aké-také usporiadanie našich pretekov. Nakoniec to (s mojou pomocou) zvládli a deň pred pretekami bolo všetko pripravené – aspoň som si myslel, že sme si to všetci mysleli. (P.S.: zrovna na mňa kričí!!!! *) Keďže som musel roznášať kontroly, neustriehol som všetko v centre pretekov a tým pádom došlo k malicherným chybičkám...

P.S.: Pán Boh vie, že som za to (ne)mohol ja!!!!

*pozn.: Sekretárku Jurovi robila Natálka, žiaľ, neraz sa jej dostalo „pekného“ slova.

Mlynkova kritika:

Ani náš stavač trati nešetril „chválami“ :

- Nebolo rozhodnuté, kto bude stavať fáborkovú trať
- Fáborková trať viedla inam, bola zle označená
- Na štarte boli posunuté mapy
- Stavači kontrol nemali obehnuté kontroly a stavali na poslednú chvíľu
- Brali sme len presný počet lampiónov
- A ani výsledky neboli správne vyhlasované...

Postrehy z TV kabinetu:

- Preteky nadobudli punc telocvikárskej „sešlosti“ s výborným gulášom, ktorý varila Slavěnka, špekáčkami a samozrejme, že nechýbala ani Melkiho gitara
- Dve telocvikárky na trati však veľké úspechy nedosiahli :-)
- Návrat domov s materiálom bol oslobodzujúci, koniec dobrý, všetko dobré...

Naše 2. Preteky sa skončili. Aké budú tie tretie?

VAZKÁRSKY JELEŇ A KRAVY

(v zložení Juro - Deni, Natalka, Stanka, Rajčinka, Hanka, teta Eva)

20.- 21.10.2001 Jelení paroh a kravský roh

Hankina otázka, či ideme zase tento rok na paroh u mňa vyvolala povzdych: „No nazdar, opäť nebude upratané a môj muž ma zabije!“

A tak na tréningu padlo posledné slovo, že ideme. A odišli sme. Išli sme a prišli sme.

Dopadlo to nad moje očakávania - príchod sme oslávili exkurziou centrom Zvolena (Jurove vláčiky, cukráreň, športový obchod, hračkárstvo, Denisin pub...) a vydali sme sa autobusom na štart. Cesta na Dubové - „dedinu Pánu Bohu za chrptom“ - stála tú starú mašinku veľa síl, stovky výškových metrov a húfy serpentín (, z ktorých bolo Natalkke pekne špatne). A dokonca som svojím „dojemným kukučom“ spravila dojem na pána vodiča, takže celá naša výprava mala odvoz ruksakov zadarmo (až na odrodenkyne Soňu Beržinskú a Veroniku Vávrovú).

Centrum pretekov stálo na tom najvhodnejšom mieste - videli sme zberku (, keď sme išli cikáť), dokonca aj jednu kontrolu (, keď sme išli kakáť).

Trat' bola pekná tak možno nanajvýš z vtáčej perspektívy, no mi pešiáci sme s ňou mali dosť veľké problémy... Cesty nesedeli, rúbaniská pribúdali a ešte aj tých kameňov tam organizátori navláčili neúrekom! Niektorí tento problém vykompenzovali skutočne „výraznými orientačnými záchytnými“ bodmi - vystrašené jelene a srnky, rozvoniavajúce huby (dubáky), Dávidík rútiaci sa z hustníka a zúfalá mamička s dvoma dcérami na fáborkovej trati.

Ďalšou záhadou (prvou boli naše bezpečné postupy do cieľa) bolo skvostné umiestnenie reprezentantov VBA v priam „nebezpečne početnej“ konkurencii vďaka ich neskonalej mapárskej i bežeckej (...skromnosť musí byť...) genialite.

Druhý deň bol postupovo neporovnateľne jednoduchší - iba dnešný víťaz (ja!!!) s tým mal problémy. Len cesta na prvé dve kontroly (vzdialené od štartu asi 400 metrov) mi zabrali vyše 50 minút. No našťastie ma „posol z neba“ - Deni, počas svojho vyklusávania stretla a prijala moje pozvanie na opakovanú okružnú jazdu trat'ou. Všetci si polepšili, len Natalka klesla až na samé dno (druhé tj. posledné miesto). No bude z nej určite dobrá zememeračka, stíha totiž kresliť postupy počas trate a keď nevie kde sa nachádza, kreslí dokonca i otázniky...

Záver pretekov nás sklamal... Vyhlasovali len prvých v kategórii a my sme sa na tú Jurovu čokoládu za tretie miesto tak tešili!!!

...príchod do Zvolena, bageteria, cukráreň a vlak. No a zrovna máme polhodinové meškanie, tak dúfame, že do tej 19⁰⁰ snád' domov prídeme...

PS: „Nikto nie je dokonalý“... veď posúďte sami:

- V sobotu zabudli vyhlásiť kategóriu M18, kategórie M16 a W16 doplietli.
- V nedeľu sa na štarte do sáčku kategórie W18 „zatúlali“ jedna čistá mapa a jedna z W16.
- Po oba dni nám najviac času na trati zabralo hľadanie kliešťov na lampiónoch zavesených 9,5 cm nad zemou a k tomu mimo objektu. (Všetkých „príjemne“ prekvapila dôslednosť razenia najmenších účastníkov pretekov... veď to všetci poznáte.)

teta Eva

(za pomoci nás ostatných...)

Svetový pohár v orientačnej cyklistike 2001

Sault, Francúzko

(Streda) Zavčas ráno 30.X.2001, asi tak o 5:00 hod som sa doviezol na svojom biku na miesto nalodenia, v Prievoze (mestská časť v BA). Naša výprava bola zložená z dvoch posádok. Prvá v zložení Vlasto Autrata (kormidelník), Peter Ďurčo (Šani), Marián Kazík (Puco). Druhá osádka bola zložená zo skúsených pretekárov Boris Ďurčo, Peter Jurčík (Kurt), Karel Poštulka (Kajo) a Igor Zuzčák (Zuzčo).

Prvý problém nastal pri nakladaní druhej časti, ktorá vyhlásila, že oni nejdú do Francúzska ale do Luhačovic a tam budú odдыхovať. Nejak sme vyrazili s tým, že si to rozmyslia. Tak nakoniec sme sa dohodli že pôjdeme všetci spolu. Z plánovaného odchodu po piatej sme dorazili na SK/AUT hranice o pol ôsmej. Vyrážame smer Sault. Cez Linz, kúsok Nemecka, Innsbruck a pekné sedlo nad tunelom Arlberg sa dostávame do Švajčiarska. Tu sme mali naplánovaný núdzový nocľah na nejakom peknom rastplaczi (odpočívátku). Naši šoféri boli takí rýchli, že sme ostali spať až vo Francúzku na nejakej pumpe, okolo druhej ráno. Asi sa im v CH nepáčilo. Mne to bolo 80 pretože som si vzadu našiel dobrú polohu (na spanie) a nič ma netrápilo. Na pumpe som spal v mojom bikerovi od Colemana. Píšu mu na obale extrem pri 3°C. V noci bolo možno o kúsok menej. Dalo sa to vydržať, ale odporúčam dať si teplé ponožky a niečo teplé navrch. Ráno prišlo rýchlo. Nasadáme. Čaká nás už len asi 150km. Ale nie je to po diaľnici. Po pokrivených cestách a pár sedlách prichádzame na miesto. Trochu sme sa rozdelili. Prvá posádka uvidela šípku s nápisom kde sme mali byť ubytovaný, bolo to o dve dediny skôr ako Sault. Ja som bol v druhej posádke šofér. My sme dorazili až do Sault. Značenie ešte nebolo žiadne. V turistickom info centre nám poradili kam, a tak po známej ceste späť sme našli zvyšok výpravy. Uložili sme bágle a svoje telá do príjemných poschodových domčekov. Trochu vyladili na tréning a zalomili.

(Štvrtok) Ráno bola vcelku kosa, ale čistá obloha. Skočili sme na prezentáciu, kúpili mapky na tréning a pozdravili českú repre. Poobede sme sa vybrali na tréning. Bolo to tam pekné. Trochu zvlnené, pekné cesty a zopár technických pasáží. O piatej (začalo až o 17:45) bolo otvorenie. Nieкто niečo povedal, zatlieskalo sa a potom začali hrať pesničky charakterizujúce prihlásené štáty. Keď to uhádli zobrali si svoju zástavu a v materinskom jazyku prečítali niečo ako „Budeme pretekať v duchu fair paly a podľa francúzskych pravidiel pre MTBO“. Nám zahrali nejakú ľudovú pesničku, ktorej začiatok niektorí naši označili za turecký alebo japonský. Kajo potom pri čítaní trochu pozmenil význam vety a povedal „.....budeme pretekať podľa pravidiel ktoré ste si vymysleli“. To ešte vtedy nevedel, že bude mať pravdu. Zástupkyňa Českej výpravy ešte povedala miesto horské bicykle, horský orientačný beh (ani ona netušila, že bude mať pravdu). Večer bol technický míting na piatok pre vedúcich. Kajo prišiel a začal: „To sú takí ...“. Zhromaždisko je vzdialené 50km po krivých cestách = 1,5 hod cesty. Nulový štart 9:00. Po preskúmaní štartovky je stanovený prvý odchod o 7:00 t.j. musím vstávať pol siedmej. To je skôr ako do roboty. V noci som preskúmal okolie nášho ubytovania a zistil som je tam pekná kosa.

(Piatok) Kedy bože zrušíš ranné vstávanie. Zhromaždisko vyzerá pekne. A sú tu aj pekné kopce a šutre. Išiel som sa pozrieť na štart. Tam sme s Pucom stretli legionára zo slovenska. Trať bola pekná až na to, že to bol terén vhodný pre OB a nie OC. Nesedela klasifikácia ciest a nosili sme biky. Plus pre usporiadateľov bol bufet zriadený v cieli. Boli tam jablká, banány, čokoláda biela aj mliečna, syr, niečo a cestou späť sme si pozreli kaňon nejakej rieky a vyviezli sa na kopec Mont Ventoux, cez ktorý vedie tour de France. Je tam aj pomník jedného cyklistu ktorý tam skolaboval, kôli dopingu. Na večerný míting Kajo vyslal vedúceho výpravy ČR. Parametre trate boli zaujímavé: 28km/800m prevýšenie a 16KS (zabudol som spomenúť, že sa fičalo na Sport Ident®).

(Sobota) Boli tam riadne kopce. Prvý u nás to išiel okolo 2 hod. Ja som to dal za 2:32. Nič moc ja viem. Žaket som našťastie nedostal, ale v bufete som bol dosť dlho. Prezliekol som sa a presunul do športovej haly, kde malo byť vyhlásenie a nejaký bufé. Vyhlásenie bolo pekne pripravené. Zaťapkali sme víťazom a hor sa k stolom. Zotrvali sme tam až kým neboli prázdne. Potom som sa presunul na chvíľu na technický míting o štafetách. Tam to vyzeralo až na pár drobností, že to konečne budú pekné preteky. Aj to tak vyšlo.

(Nedeľa) Terén podobný ako na tréningu, všetko zjazdové, dobré trate. Ja som išiel prvý úsek, druhý bol Puco a tretí Šani. Zajazdili sme len to na čo sme mali. Hlavne, že sme nemali technické

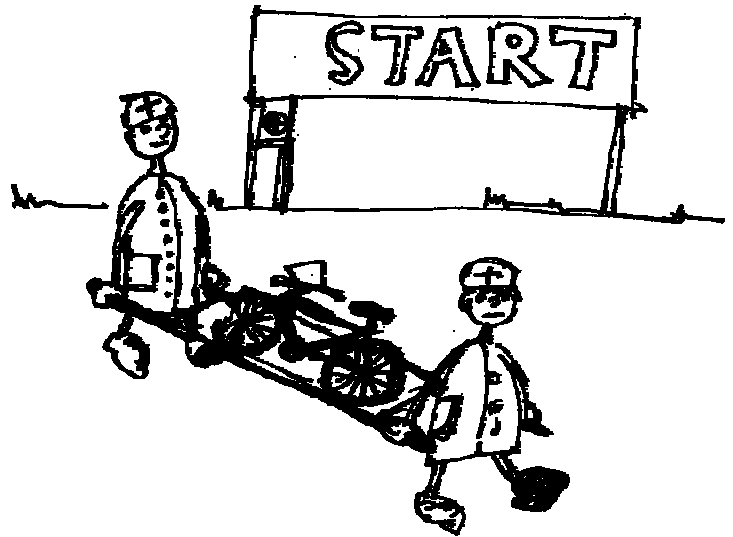
problémy. Trochu si to usporiadatelia pohnojili pri vyhlasovaní. Zo svetového pohára vyhlásili iba víťazné štafety a koniec. Svoje majstrovstvá FRA vyhlásili poriadne aj ich poriadne odmenili. Povedali sme si že to sú Francúzi a odišli sa baliť.

Cesta späť ubehla rýchlo. Vo FRA sme chytili zápchy, ale potom sa to spravilo. Zase sme sa rozdelili. SMS komunikácia medzi dvoma autami môže byť niekedy zaujímavá. Stretli sme sa až v BA.

Miki

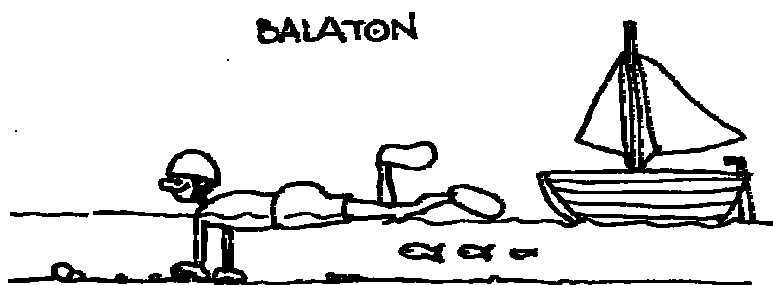
Ako som vyhrala sveták

Svetový pohár v OC mal jednu sériu v Maďarsku pri Balatone. Keď som dostala bulletin, zaujala ma informácia o orientačnom trailone, ale zavrhol som to rýchlo kvôli peniazom. Veď čo, v minulých rokoch sme sa zúčastnili dvoch: 1999 - Jedovnice - tam som išla open a stála som na bedni. 2000 - Donovaly - tam so jazdila už B kategóriu žien a tiež som stála na bedni. Ani neviem čo zavážilo, že som zmenila názor, asi to orientačné plávanie. Urobila som kvôli tomu rozhodnutiu mnoho zmien. Zobrala som prax poslucháčov FTVŠ, hoci som sa zaprisahávala, že už nikdy, vybrala som z knižky na truhlu 5 tácov, zvýšila som

tréningové dávky. Nakoniec plávanie padlo kvôli pokazenému autu, poslucháč neprišiel, nedostal sa s USA domov a tak suplovali kolegovia, a my sme v 3 autách vyštartovali. S navigačnými problémami sme sa prepravili do Vesprému, kde v moteli pri zoologickej záhrade bolo centrum. Ubytovanie sme mali zvlášť, blízko pri Balatone a preteky v krásnej otvorenej krajine. Pripomínala mi Silicické lúky, navyše boli vinohrady a krovová motorkárska dráha. Mapy boli slušné, tréning sme nestihli. Varili sme si sami, teda chlapi piekli Pucových králikov, kuracie krídielka ja som dohliadala na poriadok v kuchyni. Prvý deň bola krátka trať a mne priniesol nepríjemné prekvapenie. Minútu pred štartom mi vystrelil ráfik, duša a ja s odmontovaným kolesom som sa musela vrátiť 2 km do cieľa. Ešteže Miki bol už v cieľi a Šurgi tiež. Požičal mi koleso, Miki ho namontoval a ja som sa vrátila späť. Dali mi nový čas a tak som to zvládla celkom slušne. Išla som po prvýkrát kategóriu W 50 - bola som prvá. Ostatné pretekárky zlyhali a neprišli. Mrzelo ma to, lebo veľmi som sa chcela porovnať s rovesníkami. Ale tých asi niet.

Ďalší deň sa išiel skorelauf vo zvláštnom maďarskom ponímaní - na dlhej trati boli umiestnené „hniezda“, kontrol kde si mohol pretekár voliť postup. Mohol ale nemusel, boli postavené tak, že nebolo treba ani rozmýšľať. Tretí deň sa išli štafety, kde české a naša štafeta prišli o medaile. Vďaka postupu cez zakázané územie (ZOO), ktoré bolo skoro neviditeľne vyznačené. Vlasto, Puc a ja sme išli

jednotlivcov na peknej mape okolo ZOO. Boli to pekné preteky, jeden večer bol míting s členom IOF, malé pohostenie, premietanie videa z pretekov. Ale aj kúpanie sa v asi 16 stupňovom Balatone, cigara, pivo, červené víno.

A tak som sa stala víťazkou série Svetového pohára 2001 v OC v kategórii W 50. Starý človek hotová opica.

teta Eva

Klubovica 2001

Z Číny hepi pípl? Ale čoby, z Vazky!

V novembri mám všetkého čo je spojené s orientačným behom a ostatnými orientačnými športmi tak pokrč, že keď ma Eva pozvala na klubovicu VBA, poďakoval som za pozvanie a aby to tak hlúpo nevyzeralo, že hneď odmietam, povedal som, že sa pozriem ako som na tom s novembrovou zaneprázdnenosťou. Začiatkom novembra som vo Francúzsku, len čo sa vrátim ma čaká záver sezóny v Topoľčiankach a hneď na ďalší týždeň mám absolvovať ďalší náročný víkend VBA? Tak to je veľa aj na koňa...

Po ďalšom Evinom "otázkovaní" či idem, som už smelšie odpovedal že asi nie. Ak, tak účastníkov prídem možno pozrieť. V pamäti som si vybavil všetky závery sezón, ktorých som aj u cudzích klubov zúčastnil. Jedni sú suchí, iní sa zas snažia za dva dni odtrénovať čo za celý rok nie, prípadne to boli cestovinové radovánky alebo sladkosťové občerstvo. Takže tie NAJ boli vždy doteraz "topoľčiankarske". Tá Eva však stále nedala pokoja, že čo mám proti ich klubu, keď nechcem ísť. Ani manželka ma ničím neblokovala, termín bol úplne voľný a ja som si len tvrdohlavo húdol nie, čo tam s tými deckami... No ale zas až také decká tí Navrátilovci, Mlynkovci, Mikiovci, Legovci a ostatní ovci a ovce nie sú, a tí mládežníci a najmä mládežníčky sú celkom šikovné osôbky. Ďalším dôvodom bolo, že Záver sezóny v Topoľčiankach vždy režirujem ja, prečo by som raz konečne si nemohol podobnú slávnosť užiť i na vlastnej koži, keď ma príprava zábavnej športovej a spoločenskej aktivity, ktorú väčšina aj tak ignoruje, už tak ako v minulosti nenadchýna. A keď už aj tie mládežníčky sa tešia (aspoň Eva hovorila), a ešte ani nevedia či idem, tak som Eve oznámil áno.

Na koniec sezóny VBA som sa teda aj patrične pripravil. Načmáral som zopár kontrol na nejakú netradičnú OB núdzovku a od kamaráta Skukora prevzal vedomostnú súťaž na princípe milionára. Ešte mi Eva niečo o nejakých darčekom splietala, že bude Mikuláš, lebo minulý rok naozaj bol, že sa dávajú univerzálne darčeky s písomným komentárom, tak som nejaké aj s pár cenami do súťaží spáchal a nedočkavo počítal hodiny, kedy konečne nastane deň K.

Enjo mi sľúbil odvoz ak mu pomôžem naložiť materiál, tak som nemusel autobusom. S pár minútovým meškaním sme vyrazili nabalený polstovkou stojanov, ktoré sme niekoľkokrát prekliali, že načo nám budú, v ústrety očakávanému víkend v Malých Karpatoch nad Modrou (zelenou i žltou) s centrom v chate Vinifera (za čo toho Fera viní, to fakt neviem).

Piatkový večer bol plný neustáleho prichádzania oneskorencov, kvôli ktorým sa úvodné oficiálnosti začali až v neskorší večer. Bola to však príležitosť medzi prvými si uzurpovať ročenku, so zaujímavými článkami o zážitkoch skúsených i nováčikov, o úspechoch i pokorách, o jedinečnostiach a neopakovateľných chvíľach, ktoré sa dajú zažiť naozaj iba pri orientáku. Kto neuchmatol ročenku, možno aspoň niektorý z albumov, a keď ani ten nie, tak sa mohol aspoň zabaviť pri videozáznamoch z podujatí a z diapozitívov, na ktorých hviezdni zaslúžilci VBA ešte behali s drevenými buzolami. A tí, čo ich nezaujímali OB hviezdy, vybrali sa bližšie si obzrieť nebeské hviezdy do neďalekej hviezdárne. (A tí najskalnejší ešte o piatej ráno si boli očumnúť moment, ako to vyzerá, keď hviezdy padajú. Mrzlo, tak i tie živé hviezdy, ktoré mali k pádu veľmi blízko sa dostatočne osviežili a padali až únavou a pomyslením na nasledujúci ťažký deň zmorení do postelí.) Konečne nastalo predstavovanie sa, veď väčšina sme po sebe iba čumeli, lebo sme sa nemali nikdy šancu vidieť - keď ja som prišiel na preteky, oni boli už v lese a keď som z pretekov odchádzal, oni boli ešte v lese, ale najmä preto, že väčšinou som bol na pretekoch niekoľko 100 km od nich... Ešte lepšie zblíženie nastalo, keď hlavní scenáristi klubovice vyžrebovali dvojice k sebe patriace, ktoré mali za úlohu v čo najlepšom súlade až do nedele vydržať, súperov tajnými taktickými fintami v čestnom súboji olštit' a s úctou k veku až do posledného AHOJ v počestnosti sa dožiť. Vždy som rozprávkovému Machovi závidel čarovné slúchadlo, no teraz on mohol mne závidieť Šebestovú! Po klubvíkende dokonca jej cena ešte stúpila, minimálne o tú, čo vyhrala za celkové prvenstvo v klubovicových OB súťažiach (Pucov cup), ona dokonca ešte aj miliónové ceny chcela pre seba! Vydýchol som si, keď po piatej otázke skončila, bál som sa, ak vyhrá to víno, tak už bude pre nás definitívne stratené... Spal som na izbe, lepšie povedané mal som veci v izbe spolu s Milanom, Marhevkou, Evou a Enjom. Dobré že som tam spal iba dohromady asi 7 hodín, lebo z nedýchatel'ného vzduchu by som pri dlhšom spánku určite „zdochol“ (doma mávam vždy otvorené

okno). Lepšie som sa cítil v kuchyni pri debatách s kuchyniarkami (pozor, to nie sú muchy mäsiarky v pionierskom veku!).

Po skvelých raňajkách sme nastúpili na štart otázkového orientáku. Mnohí sme sa iba utvrdili hneď po prvej otázke, že na orientákov s veľkým O sa iba hráme. Skupinu stromov v piktograme poznal málokto, tak sme sa hneď na úvod príjemne rozbehali obehnutím viacerých kontrol. Kto odpovedal správne, postúpil na KS s ďalšou otázkou, kto nie, našiel na falošných aspoň povzbudzujúce vetičky typu: CHA-CHA-CHA * KTO NEMÁ V HLAVE, MÁ V NOHÁCH * DNES ALE TRÉNUJEŠ KONDIČKU! * KTO JE BLBÝ, NECH NEJDE DO LESA... Ešte že som mal takú inteligentnú Rajčinku so sebou, bez nej by som tam možno ešte dnes kontroly obiehal. Guláš po návrate sadol každému ako uliaty. Až do momentu, keď sa začalo stmievať a milá Lulu s Kvákačkou ešte stále chýbali v hniezde pod kvočkou. Určení pátrači preklínali tmu, cieľ bol však jasný - hor sa na hľadaciu akciu. A zrazu kde sa vzal, tu sa vzal, pri vrátkach očakávaný „špedit“ stál. To bolo radosti, baby uzímené do kosti, ale so správnou dávkou hrdosti.

Konečne nastala chvíľa, keď sme sa dozvedeli, na čo sme sem tie prekliate stojany trepali, keď na prvých pretekoch ani jeden scenáristi nepoužili! Vonku sme zočili cintorín kontrol, v ktorom prebehli preteky v nočnom orientačnom šprinte. Každý z dvojice mal inú trať, ktorú mal v spleti pravidelne usporiadaných stojanov absolvovať, správny kód do preukazu označovať a čo najrýchlejšie sa do cieľa dopracovať. Medzi 5 finalistov z mojej skupiny som sa o sekundu nedostal, Šebestová však áno. Ešteže tak, aspoň niekto z rodiny. Na Lega však nestačila. Vidno že sa za mlada s legom nehrávala.

Po hodine klubového informovania, bilancovania, odmeňovania a ďakovania naozaj prišiel Mikuláš. Mal špinavé tepláky, prepotené termotričko, na hlave modrú čiapku - čo je to za avantgardného Mikiho, ešte k tomu na Klaudiu! Podľa občianskeho to však naozaj bol Mikuláš. Dostal som malého plyšového havka (darcovi ďakujem) a ako všetci chlapi „pártygumu“. Najviac sa mi však páčila vizitka tety Evy - URČITE SOM SA STRATILA, DORUČTE MA DOMOV!

Konečne aj slečna kurička nás poctila svojou prítomnosťou a aktívne sa zapojila do sľubovaného súťaženía. Sitom 4 kvalifikačných otázok milionára sa podarilo prejsť ako prvej Rajčinke. Slušným vedomostným rozhľadom sa dostala až na 6 otázku, na ktorú už odpovedať nevedela a hrdo so súťažou skončila. Druhé rozbojové kolo našlo víťaza až v poslednej skontrolovanej Kotorínke. Tá sa však vyčerpala hneď na druhej otázke a tak vyhrala figu. Tretie kolo však usadilo do kresla pána Milana, ktorý napriek zmätkujúcemu počítaču triumfoval. Vyhral všetko čo sa dalo. Zavarený počítač a zdeptaný moderátor v jednej osobe však príjemne pobavili publikum. Súťaž končila v úžasnej atmosfére s mottom: „To je ešte väčší blbec ako sme dúfali...“

Po pauzičke sa staré páky rozhodli udupať prichádzajúcu letargiu. Nasadili si múdre čiapky, zneviditeľňovacie okuliare a roztočili sa. Toľko sa točili, až hlasnou hudbou tetu vytočili a večierok ukončili.

Nedeľa už nebola takým krásnym slnečným dňom ako sobota, no scenáristi opäť pripravili peknú lahôdku - bodovací pamäťák. Babarničiek som veľa nenašiel, čokoládových dukátikov ešte menej. Na dôvažok ma ešte Šebestová načapala, že ju podvádžam pri behu s Baškou. Pre istotu sme teda doobedie končili v trojke...

Po obede sa Miki zavaril pri počítaní výsledkov. Ale šťastlivo sa dopracoval k výsledkom, skorelauf vyhral Žiri a tie celkové moja víkendová polovička.

Ako sme prišli, tak i odišli. Ešte sme sa naposledy rozohrali pri pokuse roztláčiť Mlynkovho bleska, Fantomasovi sa však podarilo rozkašľať ho, tak prerušenie cesty domov bolo iba chvíľkové. Nám sa však akosi domov nechcelo, tak sme ešte v mierne oklieštenej osádkovej zostave strieborného anjelského šípu urobili bodku za víkendom halásléautom. Enja, Natalku a seba poznám, no ako sa volal náš štvrtý v partii, to si asi nikdy nezapamätám. Klubovicu 2001 si však zapamätám natrvalo.

Pokúsím sa byť celý rok dobrý, aby moja najdrahšia nemala dôvod nepustiť ma medzi takú silnú konkurenciu aj nabudúce. Ak ma zavolajú...

Puco

MILIONÁRS MAPOU

PORADIE				START	CIEĽ	CAS	BODY
1	Tomáš	Marek		11:30:00	13:09:30	1:39:30	40
2	Rosťo	Veronika		11:27:00	13:40:46	2:13:46	38
3	Milan	Baška		11:15:00	13:35:20	2:20:20	36
4	Žiri	Martin		10:51:00	13:13:26	2:22:26	35
5	Lego	Peto B.		11:24:00	13:49:09	2:25:09	34
6	Janči	Peťa	Schumi	11:18:00	13:47:04	2:29:04	33
7	Puco	Rajčinka		11:03:00	13:36:23	2:33:23	32
8	Stanka	Natálka		11:12:00	13:46:36	2:34:36	31
9	Borka	Mišo		10:57:00	13:49:56	2:52:56	30
10	Saimon	Mirka		10:54:00	14:04:36	3:10:36	29
11	Kristínka	Olinka		10:42:00	13:58:33	3:16:33	28
12	Katarínka	Andrej		11:21:00	14:55:25	3:34:25	27
13	Denisa	Adam		11:06:00	14:53:30	3:47:30	26
14	Eva	Peto S.		10:45:00	14:52:28	4:07:28	25
15	Endžo	Maja		10:48:00	14:59:10	4:11:10	24
16	Žabka	Ľudmilka		11:09:00	16:17:58	5:08:58	23

PAMÄŤÁK

PORADIE		b. za KS		b. za KS		b. za KS	SUMA	BODY
1	Žiri	85	Martin				85	40
2	Puco	50	Rajčinka	30			80	38
2	Tomáš	60	Marek	20			80	38
4	Kristínka	55	Olinka	20			75	35
4	Rosťo	75	Veronika				75	35
6	Janči	20	Peťa		Schumi	65	62,5	33
6	Eva	30	Peto S.	10			62,5	33
8	Borka	50	Mišo	10			60	31
9	Lego	25	Peto B.	20			45	30
10	Stanka	40	Natálka				40	29
11	Denisa	30	Adam				30	28
11	Katarínka	10	Andrej	20			30	28
13	Endžo	10	Maja	10			20	26
13	Saimon	20	Mirka				20	26
13	Milan	20	Baška				20	26
16	Žabka		Ľudmilka	10			10	23

Janči bol vo dvojici s Evou a Schumi s Peťom S. Sčítali sme body oboch dvojíc a rozdelili na polovicu

CINTORÍN KONTROL

SEMIFINÁLE "A" 10KS

PORADIE		ČAS	BODY
1	Kristínka	1:06	40
2	Lego	1:11	38
3	Katarínka	1:13	36
4	Borka	1:14	35
4	Schumi	1:14	35
6	Puco	1:15	33
6	Žiri	1:15	33
8	Rost'o	1:16	31
9	Stanka	1:19	30
9	Tomáš	1:19	30
11	Janči	1:27	28
12	Denisa	1:39	27
13	Saimon	1:43	26
14	Endžo	2:06	25
15	Eva	2:19	24
16	Žabka	2:39	23
16	Milan	2:39	23

Chcel by som sa ospravedlniť tým ktorí sa cítia ukriždení. Trochu sme to spočítavali narychlo. Zopár ľudí sme prehodili po zvážení do skupiny orientackej a nejakých zase naopak.

SEMIFINÁLE "B"

PORADIE		ČAS	BODY
1	Peťo S.	1:26	40
2	Rajčinka	1:31	38
3	Baška	1:33	36
4	Maja	1:35	35
5	Adam	1:37	34
6	Mišo	1:47	33
7	Martin	1:48	32
8	Mirka	1:51	31
9	Ľudmilka	1:57	30
10	Veronika	2:02	29
10	Marek	2:02	29
12	Olinka	2:12	27
12	Peťo B.	2:12	27
14	Andrej	2:38	25
15	Natálka	3:48	24
	Peťa	Nenast.	

Konalo sa aj **FINÁLE** kde bolo **11KS**. Najlepší z každej skupiny nastúpili na finálovú trať na cintoríne KS

PORADIE		ČAS
1	Lego	1:06
2	Borka	1:13
3	Kristínka	1:15
4	Schumi	1:17
5	Denisa	1:18
6	Janči	1:19
7	Katarínka	1:23
8	Peťo S.	1:23
9	Rajčinka	1:30
10	Baška	2:25
11	Maja	2:54

CELKOVÉ VÝSLEDKY

PORADIE		milionár v lese	cintorín KS	pamät'ák	SUMA
1	Rajčinka	32	38	38	108
2	Žiri	35	33	40	108
3	Tomáš	40	30	38	108
4	Martin	35	32	40	107
5	Marek	40	29	38	107
6	Rosťo	38	31	35	104
7	Kristínka	28	40	35	103
8	Puco	32	33	38	103
9	Lego	34	38	30	102
10	Veronika	38	29	35	102
10	Schumi	33	35	33	101
12	Peťo S.	25	40	33	98
12	Baška	36	36	26	98
14	Borka	30	35	31	96
15	Mišo	30	32	31	93
16	Katarínka	27	36	28	91
17	Peťo B.	34	27	30	91
18	Stanka	31	30	29	90
19	Janči	30	28	33	91
20	Olinka	28	27	35	90
21	Adam	26	34	28	88
22	Mirka	29	31	26	86
23	Maja	24	35	26	85
24	Milan	36	23	26	85
25	Natálka	31	24	29	84
26	Eva	25	24	33	82
27	Denisa	26	27	28	81
28	Saimon	29	26	26	81
29	Andrej	27	25	28	80
30	Ľudmilka	23	30	23	76
31	Endžo	24	25	26	75
32	Žabka	23	23	23	69
33	Peťa	22	nenast.	33	55

V prípade rovnakej bodovej hodnoty bol rozhodujúci počet bobov z cintorína kontrol

Príbeh mojich tenisiek

O svoje tenisky som prišiel na klubovici na Zochovej chate. Aby som vysvetlil o aké tenisky išlo. Kúpil som ich na konci tohto leta (2001) na poľských trhoch. Boli to také polotenisky s ktorými, ako sa hovorí, neslobodno športovať. Tvarom trochu pripomínali poltopánky.

Samotný príbeh devastácie a následného utopenia mojich tenisiek. V sobotu som prišiel o celistvosť svojich tenisiek. Po dva a pól hodinovom behu som pri vyzúvaní mojich tenisiek našiel pár nedostatkov. Jeden z nich bola radikálna prasklina na podrážke, čo značilo nekontrolovateľný prísun vody z terénu pri nepriaznivých podmienkach. Ten druhý spočíval v tom, že mi na päte chýbala časť vložky, ktorá zakrýva mriežkovanú časť tenisky (výplň medzi podrážkou a vložkou).

No a ako som o ne prišiel? Išlo o pamäťové orientačky a ja s mojimi teniskami som sa vybral ku kontrole vedľa potoka. Počas hľadania kontroly som stretol Rajčinku, ktorá hľadala tú istú kontrolu. Po zaregistrovaní môjho cieľu som sa rozhodol dopraviť sa k nemu behom. Po úspešnom vybratí posledného vrchnáka od piva zo sáčiku visiacom z kontroly, som sa chcel premiestniť k mape. Bežím si tým lesíkom povedľa potoka, stúpam po vrstve napadaného lístia, keď tu zrazu nevedno prečo som až po kolená (to je trochu prehnané) v neidentifikovateľnej mokrej ale hlavne studenej hmote. (Mám dojem že vonku mrzlo.) Až som vyliezol z blata a zistil že som viac menej bosí snažil som sa svoju obuv vytiahnuť a použiť ju aspoň na dopravenie sa do centra, ktoré nebolo našťastie až tak vzdialené. Po neúspešnom lovení tenisiek som sa vzhľadom na svoje postupne zamrzajúce nohy, alebo tej blatovej vrstvy na nich, rozhodol do chaty ísť bosí. Prešiel som zvyšok lesa bez ujmy na inej pokrývke tela. Po prechode okolo kúpaliska ma delilo len pár metrov od chaty, ktorá pre mňa znamenala "home sweet home". Preteky alebo hľadanie prázdnych sáčkov na kontrolách a cestu späť som dokončil v serióznych kožených topánkach (aké šťastie, že som ich mal).

Peter [eio]

Naše Mapy

Račko alebo Ako som precenil svoje mapárske schopnosti

Bolo to dávno - také 2 roky - čo som sa zúčastnil takého semináru so strašne dôležitým názvom, že "kartografický". Vtedy som bol v orientáku začiatočník - teta Eva by povedala "orientačný-panic". A tak som sám na seba spravil obrovský dojem, keď som pod vedením Rada Jonáša za jediný deň dokázal ako-tak zmapovať územie asi 0,1km². Ono nejde ani tak o tú plochu, ale o to, že som sám nakreslil zmenšeninu kúska lesa, kúska niečoho, čo voláme mapa.

O nejaký čas prišiel na svet nápad na využitie mojich schopností v praxi. Hlavným iniciátorom bola naša trénerka teta Eva. Za oblasť sme potom spolu vybrali oblasť za Račkom - to aby tam mohli v budúcnosti telocvikári v rámci TV vyučovať základy OB (no už ich vidím). Tak som sa skontaktoval s Radom, ktorý bol zrejme aj trochu nadšený mojím záujmom. Preto mi ochotne povysvetľoval, čo všetko potrebujem, kde to zoženiem, dokonca mi nadiktoval aj otváracie hodiny Kartografického ústavu. Najviac ma však potešil tým, že samotné mapovanie mi bude trvať asi tak 2-3 dni!!! Bolo to tak na konci školského roka. Ešte pred začiatkom prázdnin som si zohnal všetko potrebné a naplánoval som si prvý "výjazd" do terénu. Prišli prázdniny a ja som sa miesto kúpania vybral prvýkrát do práce...

Po krátkej obhliadke som si vybral to najjednoduchšie, čo som našiel - jeden blok, asi 200x100 metrov, ohraničený ulicami. Celý bol zastavaný jednou budovou (nejaké policajné riaditeľstvo), takže mi stačilo zmapovať "len" jej okolie. Pre mňa znamenalo to "len" presne 4 hodiny!! Nikto však nie je dokonalý[(-)], a tak ešte aj tie 4 hodiny vyšli nazmar! Totiž, keď som chcel prejsť na ďalší blok, s obrovskou trpkosťou som zistil, že hranice všetkých ciest v mojich podkladoch sú "posunuté" resp. tie POONDIATE hranice znamenajú celkom niečo iné (konkrétne: hranice povrchov - napr. trávnik-asfalt a nie cesta-chodník)! Takže na ten deň som to vzdal a šiel som domov gumovať. Keď som tam došiel ešte dva-trikrát, tak moja rýchlosť mapovania ani trošku nenaznačovala, že by som to stihol do konca prázdnin. A už som to chcel nechať, keď ma podporila moja jediná sestra - Peťa (o ktorej nevedia ani rodičia):-) Tá so mnou začala chodiť mapovať, pričom mi nosila farbičky, spovedala sa zo svojich trápení a hlavne mi vždy vynadala, keď som začal rozprávať, že to nechám tak. Potom však prišli dovolenky a kadečo iné a zrazu bol koniec prázdnin a ja som nemal ani celé 3 bloky hotové (cca. 10% z celej mapy). No a keď som videl, že by to bolo ešte na niekoľko mesiacov, tak v rámci zachovania svojich dobrých študijných výsledkov som to vzdal. Škola je predsa dôležitejšia, no nie!?

Podľa mňa to nebola lenivosť, veď kto by robil niečo mesiace a trápil sa s tým, keď vie, že iný to spraví za víkend? Môj hlavný problém bol v tom, že som to bral strašne vážne a chcel som do tej mapy dostať úplne všetko - napr. som chcel kresliť aj kanále na ceste...

No, a tak keď teta Eva videla, že s tým už nepohnem, vybavila výpomoc - Miša Stasza - ktorý to celé domapoval aj prekreslil do počítača. Paradoxne som sa nikdy nebol pozrieť ako to spravil, ani som sa nezúčastnil pretekov na tej mape. A tak jediné čo mi ostalo, sú spomienky a veľký rešpekt pred podobnými vecami. Napriek všetkému som nesmierne hrdý, že na mape je v kolónke "mapovali:" aj moje meno!

Spomienky na Račko...

Môj veľký životný sen - mať preteky na vlastnej mape - sa nespľnil do bodky, lebo spoluautor mapy (Jurislav) si to nešiel ani len zabehnúť.....NEKONEČNÉ SKLAMANIE!!!

teta Eva

Bežať OB (Okresné kolo) dvadsať metrov od domu je snom každého z nás a navyše niečo tak ľahké ako je parkáč... Kľúčkovanie medzi susedmi bolo nezabudnuteľné pre mňa a istotne i pre nich.

Niektorí vazkári sa natoľko zžili s Jurovou, do bodky prepracovanou, mapou, že si hneď do svojich postupov zaradili jednu profesorom žilytrhajúcu občerstvovačku - KRČMU.

Stanka

Pôrod

Áno, myslím, že by to mohol byť ten správny názov k článku k tvorbe mapy. A to ešte ťažký a komplikovaný!

Náš oddiel sa prihlásil k organizovaniu slovenského rebríčka v OC. Plánovala sa použiť stará mapa a to MALÝ SLAVÍN. Lenže stalo sa, že nám prideliť Majstrovstvá Slovenska a to už bolo o niečom inom. Asi najviac sa o tom „debatovalo“ na Klubovici. Účastníci si okolo toho na Babe teda užili. Predsa sa len čosi dohodlo – bude nová mapa! A keďže som najviac nakričal, že ju treba, ocitol som sa v úlohe hlavného kartografa. Pomôcť mi mali Juro Š., Tom N., Rost'o N., prípadne ďalší (Jano M.). Vybrali sme teda priestor a Juro Š. sa pokúsil poskladať z toho nemožného, čo bolo, aké-také podklady. Aj termíny sme mali čo, kto, komu, kedy odovzdá aby bol čas na to a ešte čosi iné. Čas najprv pomaly, ale potom čím ďalej, tým rýchlejšie plynul, termín sa blížil priam závratnou rýchlosťou a mapa sa akosi nečrtala. Už boli ponuky, aby aj pretekári začali pomáhať. Termíny už boli prekročené a už sa blížili aj samotné preteky a mapa mala stále akési slabé kontúry. Už-už sa zdalo (teda niektorým), že sa predsa pôjde len na tej starej mape. No boli „optimisti“. Čo sa snáď pomenej spravilo vtedy, keď sa mohlo, o to viac a asi aj za čiastočnú stratu kvality sa pracne aj po nociach doháňalo tesne pred samotnými pretekami. Tesne je v tomto prípade slabé slovo, čo by mohli potvrdiť ľudia, ktorí okolo boli. A tu je miesto ako na ospravedlnenie sa všetkým, ktorým bolo pri tejto našej „práci“ ublížené (hotový na nervy, šedivé vlasy, nespavosť, prepracovanosť, únava a pod.) ako aj na poďakovanie všetkým, ktorí použili všetky prostriedky na to aby sa Hviezda?, Sakrakopec?, Himligárka?, ale nakoniec VYDRICA narodila. Má síce svoje tienisté, ale má aj tie stránky, ktoré všetci a najmä pretekári očakávali.

Po pretekoch (asi vcelku úspešných) nás oslovujú o usporiadanie ďalších pretekov. Už to tak je – budeme poriadat' a blíž sa Klubovica ...

Postrehy z mapovania: V okolí posedov mapovať s nepriestrelnou vestou – poľovníci sú nevychovaní a nebezpeční; aj keď sa Vám ťažko na bicykli šliape (červená tur. značka) – motorkám to ide lepšie; vo vinohradoch nemusia stačiť ani dve náhradné duše; pozor na zväčšovanie mapového priestoru – termíny sa nemenia; najviac času mapovania môžete stráviť na asfaltke; dole je krásne slnečno – hore zúri búrka – dole je zas krásne slnečno; nosiť si viac ceruziek (penteliek) – bike z Vás vždy niečo vytrasie; dá sa potrénovať napr. na Bike Adventure

Mlynko

Ako sme trénovali a ako trénujeme

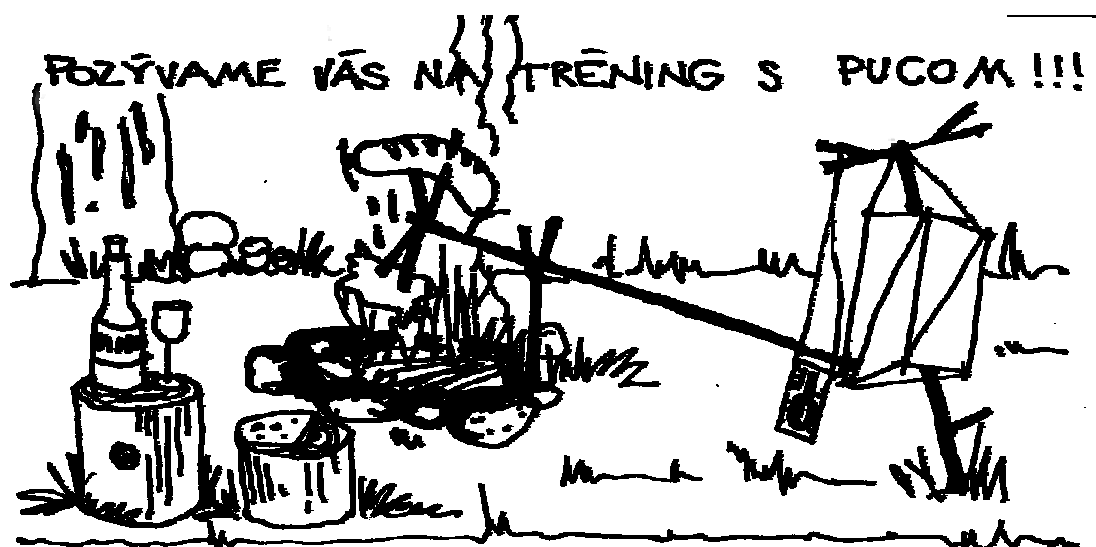
Kde sú časy, keď na tréning z nášho klubu sme chodili dvaja, maximálne traja. Na peší orienták sme sa vybrali s Hankou a Jurom, blúdili sme po mape Snežienka alebo Kráľova hora a zbierali pri tom bedle. Na bicyklový sme chodili spravidla v trojici - Juro, Janko a ja. To sme prebrúsili mapy Malý Slavín, Kamzík a Snežienku, ako sa na riadnych bikerov patrí boli sme na Pajštúne a na Pezinskej Babe, dokonca sme zavítali aj do Sv. Jura na chlieb s cibuľou ku jednému môjmu bývalému kamarátovi. Tento rok sme občasne chodili na spoločné tréningy uja Slámu, Janko spravidla na bicykli, my s Jurom aj pešo. Raz si dokonca pamätám, že v nedeľu prišiel aj Miki a chcel vyskúšať moje schopnosti. Po dlhom čase bol nástup na prvú kontrolu iný, išli sme okolo Meteorologického ústavu a on vybehol vopred, že sa pozrie ako nabieham na prvú kontrolu.

Stretli sme sa až o hodinu, kedy sa z cieľa vracal pre mňa. Zakufrila som a kontrolu som našla veľkým obchvatom. Potom som vybehla smerom k Alfonzovi, či ako sa ten sezemácky hotel teraz volá a po vlúpaní sa do súkromnej záhrady - uprosila som majiteľa nech ma pustí cez bráničky, lebo tade vedie moja trasa - ma vyklusávajúci Miki našiel celú schvátenú ako skraccujem tréningovú trasu pre nedostatok času. V ten deň som stretla aj Jura Nagya, ktorý mal v lese so svojimi chlapcami tréning a čudoval sa, že dvaja tréneri nedokážu

skoordinať svoje sily do jednej akcie. Ja tiež. Ďuro sa tiež čudoval mojim orientačným snaženiam a viem že nikdy neveril, že zo mňa niečo orientácke bude. Ja ale stále verím že bude a túto zimu k tomu urobím maximum. Veď pred 25 rokmi tiež neveril vlastným očiam, keď ma ako oštepárku videl bežať 3 km trať na Devínskej kobyle. A behávam ju rada dosiaľ. Časy sú nič moc, ale mám z toho radosť. Prípravné obdobie sme začali už ako riadna skupina. Zväčšili sa nám rady cyklistov, s ktorými treba začať od piky a to je parketa aj pre mňa, zväčšil sa počet aj pešiacok. Začal nám pomáhať Puc. Na jednom tréningu na Kráľovej hore, ktorý bol veľmi zaujímavý - scorelauf, sme tréning skončili opekaním špekáčok, ktoré ostali z BA - TT, dokonca aj na Kamzíku sa vraj niečo udialo... Rozbehlo sa CTM-ko a verím, že niekto z mojich detí sa tam dostane. Ak by prestúpili k nám Majo E. a Peter M. a našli si čas na tréningy s mojimi deťmi ich príprava na sezónu by dostala inú kvalitu. Verím, že tí ktorí v klube ostali, resp. noví, ktorí prišli vydržia celé prípravné obdobie na sebe pracovať, že im bude slúžiť zdravie a to všetko dokážu na jar zúročiť. A ja s nimi!

teta Eva

Tréningy - cesta k úspechom

Ako sa to všetko začalo?

Jedného pekného dňa sme sa my, poctiví orientáči, rozhodli pre bežecký tréning na Kolibe. Pôvodní počet nás bežcov si už nepamätám, ale ako vždy, každú chvíľu sa menil. Tak či onak, Pucova dôverníčka Natálka navrhla, či by aj on s nami nemohol ísť. A tak sa to začalo.

Jeho prvý tréning bol výnimočný. Nielenže nám vymyslel tréning- pamäťák na Kolibe, ale postaral sa aj o občerstvenie, a to burčiak, ktorý, ako nás laikov! poučil, je bohatý na vitamín B a vraj aj pri 2 litroch denne dokonale prečistí celé telo. Oveľa viac nás však prečistili výčitky tety Evy na ďalší deň v škole. Ostatné tréningy boli už „nasucho“, ale svoj význam nestratili! :-) Pokračovalo sa na druhý týždeň na Kolibe a pri Juvente, potom v Karlovke, ba navštívili sme aj Královú horu, kde sme okúsili scorelauf. Spoznali sme sa aj s „Pucovou škôlkou“, čiže húfom detí, ktoré takisto nadchol orienták. A prvé výsledky sú už na ceste: bludička Natálka skončila druhá v Rači a vychutnala si už aj pocit víťazstva vo Zvolene. A to je len začiatok...

Stanka

Tisicka

V dnešnej dobe by si väčšina ľudí hneď pomyslela na ten farebný papierik. Ale keďže my máme niečo spoločné s orientačným behom, tento článok bude o tomto športe. Niežeby tie farebné papieriky k tomu nebolo treba, ba priam za tie rôčky som ich čosi do nášho športu aj dosť investoval.

Moje začiatky siahajú do roku 1979, keď ako žiak ZDS-ky som sa zúčastnil svojich prvých pretekov. Mapu z nich nevlastním (nad Račou – Gašparské) a že sme bežali v trojici. Síce sme nevyhrali a ani neviem naše umiestnenie, tento šport sa mi zapáčil. Bolo to niečo iné ako futbal či basketbal – športy, ktoré som robil predtým. To nekonečné vysedávanie na lavičke náhradníkov kým sa dostane človek na plác. Cez jeseň a zimu som sa naučil mapové značky, trochu porozumieť mape, vybrať si postup aspoň pri meotare na teoretickej príprave. Fyzičku som naháňal v telocvični, alebo hrami na sídlisku – zatiaľ. Na jar, keď začali preteky a bez „väznejšieho“ tréningu neboli ani vážne výsledky začalo sa teda inak. Snaha teda bola a cesty za pretekami častejšie a dlhšie. Jeden víkend Košice a na ďalší do opačného rohu republiky niekam za Prahu. Postupom času aj čiastočné výsledky: postup na MSSR, neskôr aj na MČSSR, ale to až neskôr a počet pretekov mnou absolvovaných pribúdala. Pridal sa aj LOB (lyžiarsky) a pretekov za rok v súčte okolo 50. Nasledoval aj MTBO a pretekov za rok aj 80. Troška môj rozlet pribrzdili 2 roky vojenskej služby, ale aj počas nich sa dalo zopár pretekov absolvovať a spríjemniť si tie zelené roky. Prišli aj časy reprezentovania krajiny. Na niektorých viacdenných pretekoch som počul hlas akéhosi pretekára, ktorý vyhlasoval, že sú to jeho 777 preteky. Hovorím si, však aj ja ich mám dosť, skúsím spočítať! Nebolo to jednoduché, pretože tréningový denník som si začal písať až v roku 1982, takže za tie 2 roky je to len približne. Nie z každých pretekov vlastním mapu. A tak aspoň plus-mínus z toho, čo si jasne alebo aspoň trochu pamätám viem, že v roku 2001 presne 5. júla pri pretekoch 1. etapy trojdenných pretekov v Bečove nad Teplou na mape Komtesa pri behu v kategórii H 35 padla tisicka. Tisicka pretekov v mojej 22 ročnej kariére v orientačnom behu. Boli to časy na ktoré sa nedá zabudnúť, tých kamarátov, priateľov čo som za ten čas spoznal a získal, tých zážitkov, tých krajov a krajín som prešiel ... Je to šport, kde sa môže realizovať snáď každý a ja som sa mu oddal, mám ho rád a pokračujem. Nie je dôležité, kde sa to číslo zastaví, ale že čo mi tento šport prináša a dúfam, že aspoň sčasti mu to môžem vrátiť.

P.S.: Dnešné číslo je 1034.

Mlynko

Aká je najlepšia príprava pred štartom, alebo ako skoro vždy stihnem štart

Hlavná zásada je udržiavať sa v klúde až do času kedy je potrebné začať sa pripravovať. Príprava = zabaliť preukaz príp. nájsť fákáč, spraviť popisy, obliecť sa, napiť a hlavne trochu odľahčiť svoje telo. Čas začiatku prípravy sa dá úplne jednoducho vypočítať. Napr. v štartovke si nájdeme štartovný čas 87'. Na štart je 1600 m/110 m prev., nulový štart je o 10:00 hod SEČ. Podľa výpočtu, ktorý robí niekedy problémy aj dosť skúseným pretekárom, zistíme, že do lesa by sme mali vyštartovať o 11:27. Teraz odpočítame 3' ktoré strávime v predštartových koridoroch, to máme 11:24. Ďalej tu máme cestu na štart. Tu použijeme koeficient 10 min/km (rýchla chôdza) x 1,6 km = 16' (ak je prevýšenie väčšie ako 200m je dobre počítat' s 14 min/km). Po odčítaní cesty na štart dostaneme 11:08. Desať minút si necháme na obliekanie = 10:58. Výsledok zaokrúhľujeme na násobky 5 minút smerom na dol. Dostali sme výsledok 10:55. Tento čas je najlepšie nastaviť si do hodiniiek ako budík. Nesmieme zabudnúť na medzičas odchodu na štart t.j. 11:08. Môže sa nám ľahko stať, že sa zakecáme a potom sa z plánovanej rýchlej chôdze (10 min/km) stane šprint (5 min/km). Hlavne si treba zaviazať všetky šnúrky, aby sme na štarte (aj keď príde rovno na čiaru) vyzerali, že máme všetko pod kontrolou. Pri pretekoch v orientačnej cyklistike je tiež možná aplikácia tohoto modelu, ale s tým predpokladom, že bicykel je v poriadku a pripravený na preteky (namazaný, nafúkané pneumatiky (že Šabo), namontovaný mapník a číslo, absolvovanú technickú kontrolu a zarobené pitivo na trať).

Tento model sa mi vcelku osvedčil. Občas je vhodné od výsledku odpočítať pol hodinu a ísť na štart pekne pomaličky a vychutnávať krásu prírody.

PS: A nie že ma budete na pretekoch kontrolovať či dodržiujem hore uvedené časy. Pretože niekedy sa mi to trochu nepodarí a mierne nestíham. Ospravedlňujem sa všetkým O-bežcom a O-cyklistom na ktorých zle vplývajú moje skoré príchody na štart.

Lovu kontrol zdar.

Miki

Ako sa jazdí po Blave v drese VBA?

Napriek všetkej mojej snahe vyhnúť sa písaniu príspevkov, ktoré by už v blízkej budúcnosti mohli byť použité proti mne som úplne dobrovoľne dospel k rozhodnutiu napísať aspoň zopár riadkov na nadhodenú tému. Nuž neváhaj a čítaj ďalej a poodhalím Ti moju skúsenosť s dresom VBA.

Vráťme sa však do doby nie tak minulej, asi tak do roku 2000. Vtedy som už bol úspešne infiltrovaný do štruktúr oddielu VBA. Veru zaslúžene, nakoľko som tomu venoval skoro štyri roky svojho života. Pýtaš sa ma načo to všetko? Vezď, že som sa chcel stať slávnym a obľúbeným. Už vidím ako sa ma pýtaš, že čo s tým má spoločné dres VBA? Je veľa spôsobov ako sa stať slávnym, ale podľa mňa je "orientáček" na to ako stvorený. Ponúkam Ti zopár dôvodov.

- Pravidelným tréningom si udržuješ "kvalitnú" postavu.
- Bežec(bežkyňa) alebo cyklista(cyklistka) s mapou a buzolou je atraktívny(a) pre väčšinu Blavákov, či Blaváčiek.
- Tréningom a pri troche šťastia, nebudaj aj kvalit sa dokážeš zaradiť do siene víťazov orientáckych pretekov
- Nuž a najhlavnejšie je, že sa môžeš dostať k toľko spomínanému oddielovému dresu VBA.

A Ty nevieš, čo je na ňom také zaujímavé? Pravidelnou starostlivosťou o neho Ti ostane jemný a hebký po celý život. Na žltom podklade sa blato skvele vyníma, čím len potvrdzuješ pôvod kvalitatívnej vyspelosti Tvojho tela. Nezabudnime spomenúť nápis "Gymnázium Vazovova", ktorý Ťa automaticky zaraďuje do špeciálnej spoločensky veľmi uznávanej triedy. Avšak jeho najväčšou prednosťou je, že okrem mušiek a iného príjemného hmyzu priťahuje oči širokej verejnosti. A čo viac si môžeš priať?

Legó

Školské súťaže v orientačnom behu 2001

Opäť prišla jar a ako to už býva zvykom, priniesla so sebou okrem pestrofarebnej prírody a hrejivých lúčov slnka i školské súťaže.

Keďže na našej škole orientáček už dávnejšie zapustil korene, začínali sme - ako ináč - Majstrovstvami školy. A tak sa 11. apríla všetci okolo idúci čudovali, odkiaľ sa nabralo toľko ľudí v Sade Janka Kráľa. Boli sme tam totiž nielen my, športuchtiví vazkári, ale i ďalší nadšenci z iných škôl. Tak sa teda prizdobil park plný kvetov našimi červeno-bielymi lampiónmi a mohlo sa behať. Trate boli jednoduché, a keďže sa dalo bežať "po čiare", aj rýchle, takže i tí menej zainteresovaní do umenia orientácie mohli prekvapiť. A aj sa tak stalo - na prvých pozíciách sa okrem orientáčkov objavovali i ďalší, ktorým nohy vládali rýchlo bežať.

Okresné kolo organizovala taktiež naša škola. Tentokrát bolo centrum pretekov pri Hotelovej akadémii na Račianskom mýte. Nová mapa, "Račko", na ktorej pracoval i jeden z našich úspešných pretekárov (Juro alias "Schumacher"), sľubovala zaujímavé preteky. Aj tí, ktorí trochu poznali "terén", mali čo robiť, aby našli čo najkratšiu cestu von z panelákového bludiska. Trate boli veľmi pekne postavené, i keď pre niektorých možno trochu pridlhé. My vazkárky sme v kategórii študentiek zabodovali - obsadili sme prvých 11 miest a odsunuli tak jediné ďalšie účastníčky z III. okresu na koniec výsledkovej listiny.

Krajské kolo bolo opäť záležitosťou Vazky. "Utáborili" sme sa pri Alpinke v Knižkovej doline. Už na prvý pohľad bolo jasné, že sa nevyhneme veľkému prevýšeniu. Trate boli dosť jednoduché - väčšina postupov po cestách a jasné dohľadávky. Jediné, čo sa mi nepáčilo, bol asi kilometrový postup po asfaltke, čomu sa ale pri stavbe tratí nedalo vyhnúť. Boli to teda už naše tretie vydarené preteky, ktoré sa na našu veľkú radosť skončili opäť našim triumfom - ja i Denisa sme postúpili ďalej.

Celoslovenské kolo sa po dvoch rokoch opäť malo vrátiť do Bratislavy. Organizátori (Kobra Bratislava) zvolili mapu z vlnajších Majstrovstiev Slovenska v parkovom orientačnom behu. Už po štvrtýkrát nám počasie prialo, takže nám naozaj nič nebránilo v tom, aby sme ukázali, čo v nás je. Na to, že to boli školské preteky, nás čakala pomerne dlhá a hlavne orientačne dosť náročná trať. Ani my orientáči sme sa nevyhli chybám, čo potom tí menej skúsení? V našej kategórii podľa očakávania zviedli boj o prvenstvo už tradičné rivalky - Veronika Vávrová, Katarína Labašová a ja. I napriek veľkej (takmer trojminútovej!) chybe som vyhrala so 7 sekundovým náskokom pred Veronikou, 40 sekúnd na mňa stratila Kaťa. Denise sa opäť ušlo to jej smoliarske štvrté miesto (dúfam, že budúci rok sa polepší).

Zo štyroch kôl školských súťaží som teda štyrikrát vyhrala. Mala by to byť akási odmena za prácu, ktorú som odvieďla, a zároveň i povzbudenie do ďalšieho zdokonaľovania sa. Konkurencia však nespí a obhájiť titul je oveľa ťažšie ako ho získať. Takže heslo do ďalšej sezóny znie: "Poriadne trénovať a na pretekoch behať rýchlo a PRESNE!"

Hanka

Klasifikácia orientačného bežca

ORIENTÁCKE NEBO

„Ideálny bežec“ - bežnému smrteľníkovi nedosiahnuteľný cieľ; jeho výklus = náš trysk

MEDZI NEBOM A ZEMOU

„Hanka“ - pochádza z našich radov (radov bežných smrteľníkov), no približuje sa až k samému hviezdnenému nebu; tiež nedosiahnuteľný cieľ

ZEM - MY, BEŽNÍ SMRTELNÍCI

„Vbehne do lesa, aj vybehne, ale čo sa deje vnútri, nevie ani on sám“ - všetci sme tým prechádzali, a niektorí sa z tejto fázy nedostali...

„Skôr z lesa vybehne, ako doň vbehne“ - „BEŽEC CHAMELEÓN“; šťastlivec, ktorý si vždy zoberie mapu inej kategórie

„Blbí majú šťastie“ - bežíš, bežíš, nevieš kam a zrazu BLIK(!!!) a pred tebou je kontrola...; spočíva v absolútnom a nezdôvodniteľnom šťastí

„Lesný mužíček“ - kritériom pre výber postupu nie je jeho dĺžka, ale atraktivnosť okolitej prírody

„Bežec - zberač“ - nájde viac plodov, než kontrol

„Orientácky fajšmeker“ - nie každá huba je mu dobrá, nie každá jahoda je mu dosť červená, nie každá černica je mu dosť sladká, no kontrolu vezme hocakú...

„Bežec - transvestit“ - špeciálny prípad „Bežca - chameleóna“; nebudeme charakterizovať, spýtajte sa Puca (14.10.)

„Bežec - sukničkář“ - namiesto kontrol obháňa súperky

„Stopár“ - každú šlapaj v lese považuje za orientačcky chodníček vyšlapaný súperom

„Vsugerant“ - ľahšie ako kontroly hľadá dôkazy o správnosti jeho postupu a momentálnej pozície

„Z rozbehu do výbehu“ - zásadne šprintuje od domu až do cieľa; štartovný čas mu nič nehovorí

„Bežec - prieskumník“ - zbožňuje „mapovanie“ doposiaľ neodhalených kútov hustníkov; spoznáte ho podľa krvavodoráňaných nôh

bežiaci

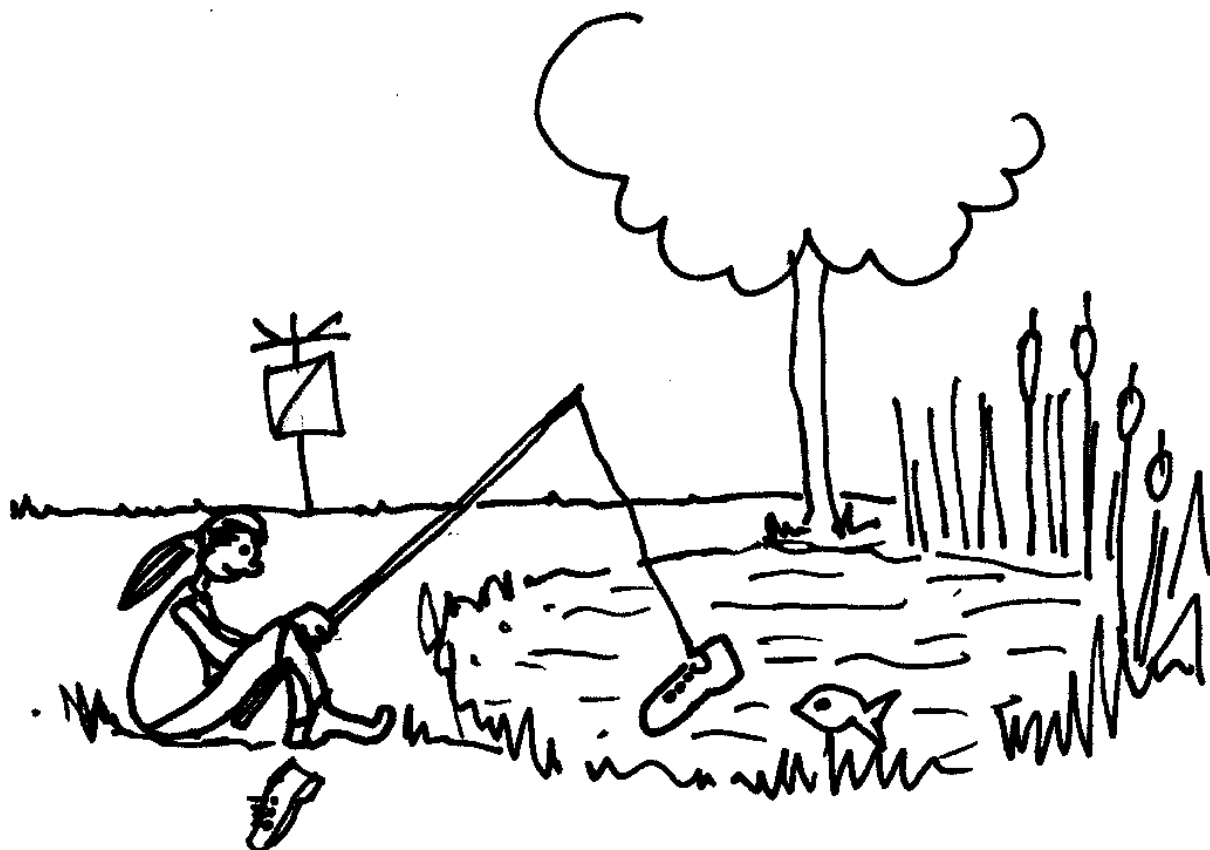
Z rozprávania Juraja Nagya

<Čo znamená „hodiť hák“?>

Bežím si po lese svojím obvyklým tempom, keď tu zrazu prebieha okolo mňa rýchly orientáak a má presne smer na moju kontrolu. PRÍLEŽITOSŤ!!! A tak hodím hák a držím sa za ním celý postup. Pribehneme ku kontrole - „Výborne, je moja! Máme skvelý čas! Určite má rovnakú trať ako ja!“, tak sa za ním ťahám aj na ďalšiu kontrolu (pre istotu ešte kde-tu pozriem do mapy, keby niečo). Druhá kontrola - „...je moja!!! Skvelé, aspoň sa nestratím!“, bežím s ním aj na ďalšiu kontrolu. Pribehneme k nej, chcem si ju oraziť, ale zrazu... iné číslo. Môj ťahač odbieha preč. Už ho nevidím. Stojím v strede lesa sám, netušiac, kde sa nachádzam... Ostáva mi len čakať na ďalšieho šťastlivca, za ktorým by som mohol hodiť hák...>

<Ako sa brániť proti takémuto „hákovníkovi“? Napríklad takto...>

Zaseraz si bežím po lese a okolo mňa znova prebehne môj skúsenejší kolega. Prečo by som si nezlepšil skóre?! A tak bežím za ním. O chvíľu sa k nám pridali aj ďalší príživníci a tak nás bola „pekná“ skupinka. Videl som, že náš vodca nebol príliš z našej spoločnosti nadšený, ale čo mohol robiť... No to čo nakoniec spravil, neočakával skutočne nikto. Pri jednej z kontrol si jednoducho stiahol gate a ... ukázal nám celý celučičký svoj holý zadok. V takej situácii človek nevie, kam skôr pozerieť, že áno?! Náš vodca túto chvíľku využil a odbehol nevedno kam. Tak sme znovu ostali stáť v strede lesa a čakali na záchranu...>

Devínska Kobyla alebo Bratislavský cross

Beh Devínskou Kobylou sa vždy neodmysliteľne spájal s menom Juraj Nagy. Dlhé roky sa objavoval na štarte ako organizátor, ale aj pretekár. Nebol sám, ktorý patril k pretekom Devínska Kobyla. Za základné 3 piliere pretekov som popažovala okrem neho hlavného rozhodcu p. Rusinu a moderátora pretekov p. Zelenaya (mimochodom starého otca našej Babsy). No najväčšiu časť roboty odvádzal Ďuro so svojimi študentmi. Vždy ma privítal so slovami : No koľkých si zase priviedla? R. Zelenay nás vítal slovami : Á, žiaci Gymnázia na Vazovovej nezabudli na termín a opäť sú tu. No a B. Rusina / môj bývalý tréner /, sa spýtal na zdravie a poprial úspechy. Z tejto trojice som tento rok už nevidela na štarte nikoho. Rusinu nahradila Kotúčova firma, Zelenaya Blaho zo STARZ-u a Ďuro, ten už nie je medzi nami. Chýbali mi jeho sarkastické poznámky na môj účet typu : To teda vyzerá keď sa oštepár chytí buzoly Nemohla som mu povedať, že presun centra pretekov z Devínskej Kobyly, na ktorý som si myslela, že si nikdy nezvyknem, bol celkom fajn. A že po roku trucovania sa vraciam späť, aby som k tým 20 štartom pripojila ďalšie. Určite sa mu čakalo, keď na neho toľko ľudí v ten deň spomínalo.

Moji orientáči získali aj pekné umiestnenia a fotka dievčat bola i v novinách:

1500 m

1. Denisa 6:10,14
3. Ludmila 6:52,79

3000 m

2. Juro 17:18,99

Dvojmesačné zbieranie skúseností...

Nie som ešte orientáčkou tak dlho, aby som tu písala o mojich úspechoch - možno budúci rok... :-) Zatiaľ píšem o neúspechoch, a o všetkých (s odstupom času) veselých príhodách, ktoré ma na trati - na pretekoch i tréningoch, postretli...

Moje prvé oficiálne preteky boli parkové na Záluhách (29.8.). V to ráno som mala mapový tréning s Enjom. Podujal sa vysvetliť mi značky na parkovej mape a oboznámiť ma s najväčšími orientáckymi figľami - ako si zložiť mapu, ako ju držať, ako si ju zorientovať... Dôverovala som si a bola som presvedčená, že posledná „úúúúúrite“ nebudem. Opak bol pravdou a teraz sa už mojej idealistickej O-teórie (v skratke MIOT) č.3 nedržím. Teda aspoň striedmejšie...

Dva týždne na to boli 3-denné upršané preteky v Žiari nad Hronom (14.-16.9.). Prvý deň parkové, potom klasika a nakoniec štafety. Po mojej predošlej skúsenosti s parkovým orientákom som si povedala, že to najhoršie ma čaká až v sobotu a v nedeľu. No teraz ani neviem, čo bolo vlastne tým najhorším...

Za veľký trapas pokladám piatkový dobeh na zberku, kde som po zhliadnutí jej čísla zistila, že som zabudla oraziť poslednú kontrolu. Tak som to otočila naspäť a už len počula zmätené volania môjho mena z cieľa, ktoré sa ma snažili upozorniť, že idem zlým smerom. Ja jediná som vedela o svojej neskonalej hlúposti. Na „moje veľké prekvapenie“ som skončila posledná.

Druhý deň bol o niečo pestrejší. Pred štartom mi dal Enjo kontrolnú otázku: „Kde je sever?“ Mrkla som na buzolu a so stopercentnou istotou o správnosti mojej orientácie som ukázala juh. Enjo sa chytil za hlavu a s úsmevom (,ale i so strachom v tvári) mi poprial veľa šťastia. Dôvera okolia (,ale najviac mňa samej) v moje schopnosti sa stále viac a viac strácala. A ja s ňou...

Do cesty mi „vošiel“ potok - nebolo inej možnosti, než ho nejakým spôsobom prejsť. Postavila som sa na kmeň spadnutého práchnivejúceho a navyše po tých dňoch dažďa klzkého stromu, čo spájal oba brehy; kvôli rovnováhe som sa takticky pridržala okolitých halúzok o hrúbke špagiet, a tak som sa prerúčkovala až na druhú stranu.

Ďalšia nástraha ma čakala v polovici trate, kde som celú hodinu hľadala výrazný strom. Nevzdávala som sa a pri obliehaní okruhu kontroly (v tráve až po kolená) som bola nútená vysoko zdvíhať nohy, až kým mi jedna neskončila hlboko pod úroveň lúky... Bola to studňa - odporná, hlboká studňa so železnou obrubou a vodou vnútri. A navyše nezakreslená!!! MIOT č.4: „Mapa má vždy pravdu.“ bola vyvrátená. Hoci si nedovolím tvrdiť, že keby i zakreslená bola, tak by som do nej nebola spadla. :-) Skackajúc som obehla i ďalšie kontroly (ešte štyri) a šťastná dorazila do cieľa. (Umiestnenie ako vždy... - ale dnes som sa mala aspoň na čo vyhovoriť.)

Do úplnosti toho dňa mi „chýbal“ už len Lego. V noci po príchode z kremnickej diskotéky v telocvični mi totižto žalostne a neúprosne „skučal“ do ucha, ako veľmi mu chýba Olina...

Štafety?! Tak to teda bolo... Moderátor v centre pretekov vyhlásil, že moja trať by mala trvať asi 30 minút, tak som si nastavila na hodinkách 33 minút, že podľa MIOT č.5: „Veď nemusím byť zrovna najlepšia!“. No žiaden strach - ani som nebola. Hodinky zvonili už cestou na druhú kontrolu. O tomto dni nemám čo povedať, možno tak akurát, že „kontroly boli hlúpe, narozdiel od mojich prenikavo bystrých postupov“. :-)

Posledné preteky, ktoré som absolvovala, boli v Mariánke (22.-23.9.). Prvý deň sa mi až neuveriteľne darilo, skončila som piata (z desiatich). Bol to „fenomenálny vzostup“ v mojej kratučkej kariére. Už som sa videla, ako budem na druhý deň stáť na bedni. No nasledoval znova len „fenomenálny pád“ - a to zrovna až na samé dno (desiate miesto).

Tento rok ma skutočne naučil veľa vecí. Vlastne nie rok, ale táto sezóna - posledné dva mesiace, ktoré sa OB venujem. Nazvala by som to „plodným obdobím“, a to síce nie na výsledky, ale na poznatky, skúsenosti a hlavne zábavu. Tej bolo veru viac než dost...

Natálka

Ako som sa dostala medzi orientákov

Predovšetkým som sa chcela prihlásiť na šport, ktorý by ma bavil a zároveň mi nezabral veľa času a potom sa rozhodnem, či tam zostanem alebo nie. Lenže keď už raz prídete na tréning, viac odtiaľ neodídete. A tak som tam ostala. A aké boli prvé preteky? Nejak som začať musela. So žiadnymi skúsenosťami a prácou s mapou som sa dobrovoľne prihlásila na preteky. Niečo mi síce hovorilo, že tam nemám ísť ale musela som. Prvé kontroly som ako - tak našla, no horšie to bolo s ostatnými. Chcela som si skrátiť cestu a namiesto toho som zablúdila v lese. Našla som síce ďalšie kontroly no neboli moje. A tak som blúdila, hľadala, blúdila. Keď som konečne našla tú svoju, ktorá bola mimochodom pri cieľi, namiesto radosti ma ovládol smútok. Jedno okienko v preukaze som mala prázdne. A tak som sa vrátila zhruba do polovice trati a opäť mapovala a hľadala. Trvalo mi to dlho, stratila som zbytočne veľa času blúdením, našla som ich všetky a bola som veľmi šťastná.

Moja rada začiatočníkom :

Nikdy sa neriadte podľa druhých bežcov, skoro vždy vás popletú.

Na trati sú i turisti, ktorí síce radi poradia ale zvyčajne zle.

Spoliehajte radšej na seba a hlavne zorientujte si správne mapu.

Diana

Vlastne ani neviem o čom mám písať

Niečím treba začať. Ja začnem asi tým, že nie som orientáčka. Ako vyhlásil môj brat som ... (Ale to až nakoniec)

Prvý krát som bežala orienták v prvom ročníku. To sme sa trápili s Mumilkou-Ludmilkou na Borinke. Vtedy som spoznala Lega. Bol na štarte a dal mi rýchlokurz mapovanie (=> natočil mi mapu a skríkol „bež!“) vtedy som si povedala nikdy viac.

Druhý krát som sa k orientáku priblížila v treťom ročníku, keď som sa neviem akou náhodou (naozaj si to nepamätám) dostala na sústred'ko orientákov. Išli sme do Slov. Raja a to pre mňa, turistiku postihnutého človeka, bola šanca dostať sa preč z Bratislavy.

Vtedy som do orientáku nazabrdla. Ale predsa. Určite si spomeniete na presvedčiacu debatu. Vtedy som vás skoro znenávidela, keď ste sa všetci proti mne vyrútili ako posadnutí s tvrdením, že orienták je najlepší šport na svete a ja som hlúpa, že ho odmietam. Moje argumenty mi neboli nič platné (=> Ale aj tak som si myslela svoje ☺)

Potom to bol Kočap, kde sa mi to začalo páčiť. Najlepšie boli posledné preteky, ktoré som bežala so Žabkou. Až na to, že sme zmokli to nemalo chybu. Nenašli sme 2., ale ostatné postupy boli úplne nádherné. Aj keď sme prišli posledné (posledné sme ale aj štartovali) cítila som sa ako majster sveta. (no Európy)

Potom si nepamätám ... ale pamätám!! Môj sľub, že 1. preteky po prázdninách budú mojou premiérou. Nedodržala som, išla som až na druhé.

Klubovica. Až tu som pochopila to vaše nadšenie. A spoznala som nových ľudí. A nemala som hlas, ale bolo to super a ja som sa vnútorne vytešovala, ako začnem trénovať. Začala som. Ale beh v snehu po zamrzutej zemi si odnieslo moje koleno. Po novom roku som absolvovala ešte nejaké parkáče a potom sa pre mňa stala prvoradou škola. Tak to bola moja orientáčka minikariéra.

A nakoniec charakteristika mňa podľa môjho brata: „Peťa, ty si ako kuchárka, ktorá s nimi všade chodí, len im nevarí.“ Prečo to robím? Bude to asi preto, lebo vás mám všetkých strašne rada, strašne dobre sa s vami cítim a považujem vás za svojich priateľov.

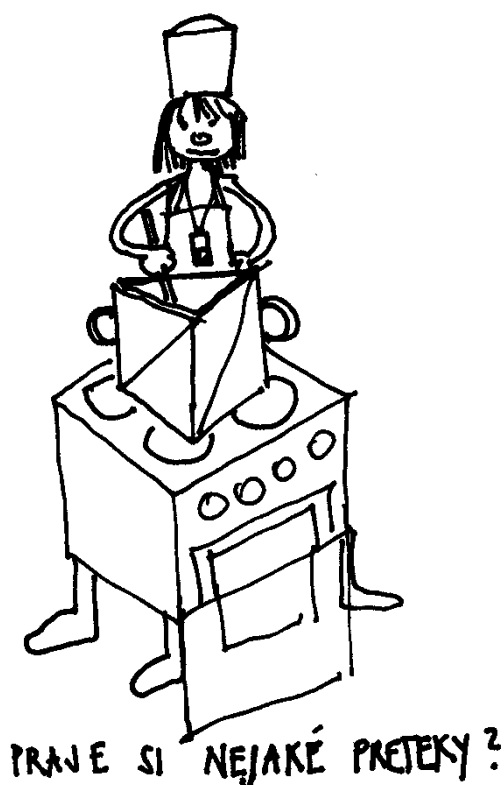
P.S.: pre Jura a Stanku: „Viem, že vám už leziem na nervy, ale ja raz začnem. (al. moje deti)“

Peťa

Ako som s tým vlastne začal

K orientáku som sa dostal vďaka mojej milovanej sestričke, ktorá mi ho týždeň čo týždeň neustále ospevovala. Keďže som však nebol žiakom na Vazovovej nemohol som (lepšie povedané nevedel som, že môžem) pretekať. Ale v júni sa to všetko zmenilo. Dostal som sa na školu a začal som premýšľať o svojej orientáckej kariére. Prvý orienták, ktorý som zažil boli MS v OC. Tam som bol však ešte len ako nezúčastnený pozorovateľ. Keď som v septembri nastúpil na gympeľ a začal som spoznávať nových ľudí, zoznámil som sa s mojou najobľúbenejšou (, ale niekedy aj najnervóznejšou) pani profesorkou Kráľovou, ktorá ma prijala do svojho klubu. Po absolvovaní dvoch tréningov nastal čas na moje prvé preteky. Nebolo ma treba prehovárať, lebo som sa na ne veľmi tešil. Konali sa v Mariánke 22.-23.9.. Prvý deň som skončil na prvom mieste, čo bolo dané asi tým, som bol jediný vo svojej kategórii. Ale čo, bolo mi to jedno a tešil som sa. Druhý deň to však bolo už trochu horšie. Nenašiel som posledné tri kontroly a vyčerpaný, ale šťastný som z lesa vyšiel do Marianky. Teda to som si aspoň myslel. Po zorientovaní mapy a hľadani respektíve nenájdení záchytných bodov v dedine na mape nastali určité pochybnosti. Stretol som však jednu milú postaršiu dedinskú občianku, ktorá mi po vypočutí môjho problému s úsmevom na tvári povedala, že som v Záhorskej Bystrici. Keď som si to uvedomil chcel som sa smiať, no nevládal som. Nemal by som už dosť síl ani na návrat do cieľa, keby ma nepoháňala myšlienka môjho čaju čakajúceho iba na mňa v mojom ruksaku. Po dvadsiatich minútach cesty späť som sa zvítal s našimi spolubežcami, ktorí sa už chystali vyhlásiť pátranie. Takže takto dopadli moje prvé preteky a ja len dúfam, že tie ďalšie dopadnú oveľa lepšie.

Andrej

----- Original Message -----

From: Barbara Zelenay <babsinj@hotmail.com>
Sent: Wednesday, November 14, 2001 12:49 AM
Subject: Tu to je(dufam,ze nie priliz neskoro)

Mila p.prof. Kralova, ospravedlnujem sa ze odpisujem az teraz ale tu druhu adresu si velmi casto nepozeram lebo mam velmi malo casu a tak stiham iba tuto s ktorej vam pisem teraz. Dakujem za prilezitost napisat do rocenky. Som nesmierne poctena, stastna a dojata. Je to pre mna ako nejake velke ocenenie ktore si moja sportova dusa velmi ceni. Mozno som uz neskoro ale skusila som nieco mile napisat. nie som velmi dobry spisovatel ale je to od srdca. Dufam, ze ak to uz nepojde do rocenky tak ze aspon orientaci budu mat moznost si to precitat. Ospravedlnujem sa za pravopis a nebolo mozno pre mna pouzivat makcene. Ak chcete a ak je potrebne tak to mozte obmenit ako je treba. Dufam, ze sa mate vsetci fajn a uzite si tu Klubovicu aj ja na Vas spominam neustale a pozdravuje Vas cely ucitelsky zbor telesnej vychovy na skole kam teraz chodim. Velmi su z Vas nadseny lebo im hovorim o vsetkych sportovych aktivitach ktore mame a su nadseni. Velmi mi vsetci chybate a vsetkych srdecne pozdravujem
Navzdy Vasa vazkarka a orientacka Barbara

Caute Orientaci!

Dostala sa mi velka pocta napisat vam do rocenky. Tuto prilezitost si velmi cenim a dakujem nasej milovanej p.prof.Kralovej ze mi tuto moznost dala. Musim vam vsetkym povedat, ze orientak je naozaj skvela vec a aj ked som zatiaľ este nie plnohodnotna orientacka (ale pracujem na tom) tak akonahle som sa ocitla tu v dalekej divocine v USA tak som zistila ze ako mi orientak chyba. Po KOCAPe v maji tohto roku som si uvedomila ze orientak je skvela vec a zalubila som sa hlavne do cykloorientaku. Velka laska p.Kralovej k tomuto sportu ako aj k jeho clenom ma "prinutila" si tento sport zamilovat. Tiez vdaka kondicnemu treninku (nielen sranda ale aj riadna drina) s p.prof.Jeznym mi bolo objasnene co vsetko tento krasny sport obnasa (samozrejme ale nesmiem zabudnut ze aj cely zvysook kabinetu a osadenstva telesnej vychovy ako aj minulorocny stvrtaci nam sprijemnil nas pobyt na KOCAPe-dufam, ze to nebol moj posledny). Tiez si velmi dobre spominam nadsenie Ondra Papanka z tohto vynimocneho sportu. Bohuzial nestastna nahoda nam Ondra zobrala (verim ze sa na nas stale tam niekde z oblakov pozera). Mozno aj to Ondrovo nadsenie ma nejak donieslo k tomu zistit ze co ma tento sport do seba. Cykloorientak spaja dve moje velke zaluby cyklistiku a geografiu (milujem mapy a orientacia je naozaj super). Zial skor nez som mohla zacat svoju prvu sezonu tak som odletela do Statov na jeden rok, co mi ale na druhej strane dalo prilezitost a cas na vypracovanie si akej takej kondicky a po mojom navrate mozem plnohodnotne zacat trenovat s vami vsetkymi (teda aspon s castou, vela stastia vsetkym svrtakom). Tu v Statoch maju sice nieco ako tomu oni hovoria cezpolny beh, ale ako mi vsetci vieme s orientakom to nie je porovnateľne.

Zelam vam vela stastia a uspechov a je mi naozaj luto ze nemozem byt s vami ale na druhej strane dufam, ze ked sa vratim tak ma prijmete do vasej velkej rodiny.

HLAVNE si cente oddanost p.prof.Kralovej, ktora rozhodne obetovala svoj zivot sportu, skole, orientaku a hlavne nam vsetkym - Dakujeme pani profesorka.

Vasa orientacka

Barbara Zelenay

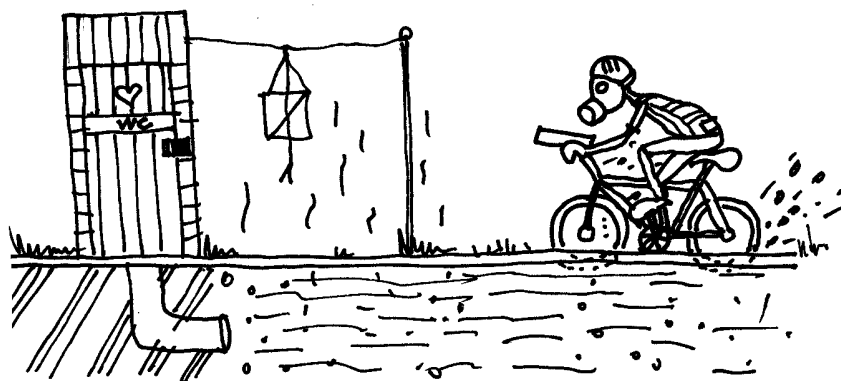
Kompletný SP

Sériu pretekov v SP som absolvovala po prvýkrát kompletnú. Do seriálu som išla s predsavzatím skončiť v prvej polovici rebríčka. Nabicyklované som mala neúrekom, hravo som zvládala kopce i moje technické body - zvrtné zákruty, zlepšila som sa v zjazdoch. Cez Veľkonočné prázdniny som dennodenne chodila na bike do lesa v snehovej fujavici a vo vetre na Veľký piatok 13, som dokonca v lese stretla i Jura, v Mošovciach som sa driapala za Hankou a na KOČAP-e som sa skoro ubicyklovala k smrti. A to som netušila, že tento rok nenastúpi Alenka a Majka. Tak veľmi som sa chcela odpútať od posledných miest, že zabudla som na to, že pre súťaž v OC bicykel nestačí. Tým že trénujem jazdu, dotahujem len vekový handicap, ktorý mám voči o 30 rokov mladším dievčatám. Zanedbala som mapu a to sa mi nevyplatilo. Opäť tie staré chyby zbrklosť, neschopnosť sa sústrediť na mapovanie prvej kontroly / často som sa vydala opačným smerom/, žiadna spätná kontrola, schopnosť presvedčiť seba, že idem správnym smerom. A tak mi ostalo len celoročné súperenie s Borkou, ktorá vôbec netrénovala a stále pridávala Terezku. Nemala so mnou žiadne problémy. Skončila som v rebríčku o jedno miesto pred ňou, ale to nie je žiadna výhra.

Tu sú postrehy z jednotlivých kôl :

Pezinok - preteky v prekrásnom jarnom počasí sa málo podobali na MTBO. Vytlačanie bike hore a dole kopcom, špinavé cesty plné povalených stromov a haluzia, k tomu ešte blbé postupy. Len pohostinnosť Pezinčanov / koláčiky, víno, pivo / zachraňovali. My sme opekali pri ohníčku a spali natlačení vo Vampírke.

Banská Bystrica - jednoznačne vyššia úroveň, aj keď postup cez smradľavé blato nepotešil mnohých cyklistov. Šurgi dokonca s foťákom stál pri bahne a striehol na pády do blata, tešil sa z nadávok. Večer sme sa stretli v krčme s Medardom a upiekli sponzorstvo. Daruje nám stacionárny bicykel ako cenu na majstrovstvá Slovenska. Super! Druhý deň sa išiel scorelauf. Chytal ma už od rána des a tak som uprosila Kusa o radu pri spájaní KS / viem, že sa to nesmie/, ale ani tá nepomohla. Bohorovne som obicyklovala prvé dve KS a cvakla tretiu Vybrala som si prekrásny ale predĺhý postup na ďalšie a keď so bola pred dedinou a hrnula som sa do cieľa, s hrôzou som zistila, že mám 2 okienka prázdne. A tak nasledovalo vytlačanie bike v teple do strmého kopca, opäť smradľavé bahnu a záverečné blúdenie po dedine do cieľa. Škoda, mohla som dosiahnuť celkom slušný výsledok. Niekedy mám dojem, že kvôli mne by mohli vytvoriť kategóriu mentálne menej zdatných cyklistov. Marhulka si „uskvošovala“, členok a vypadla.

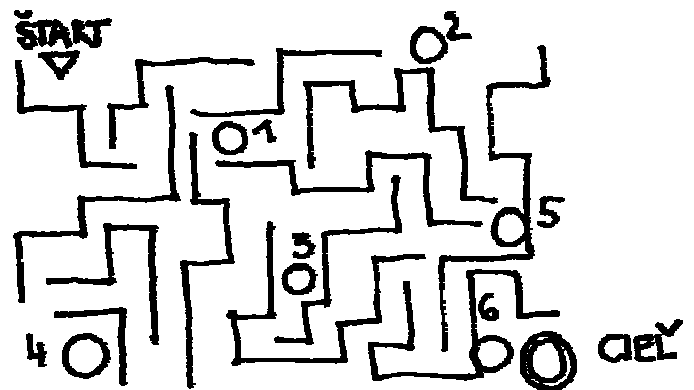

Bratislava – Vydrica - to sme organizovali my, píšem o nich na inom mieste. Tu len spomeniem mapu. Bola krásna, farebná s výrazne vyznačenými cestami rôznej kvality. Veľmi som závidela pretekárom. Škoda, že na nej si nikdy nezaprekám.

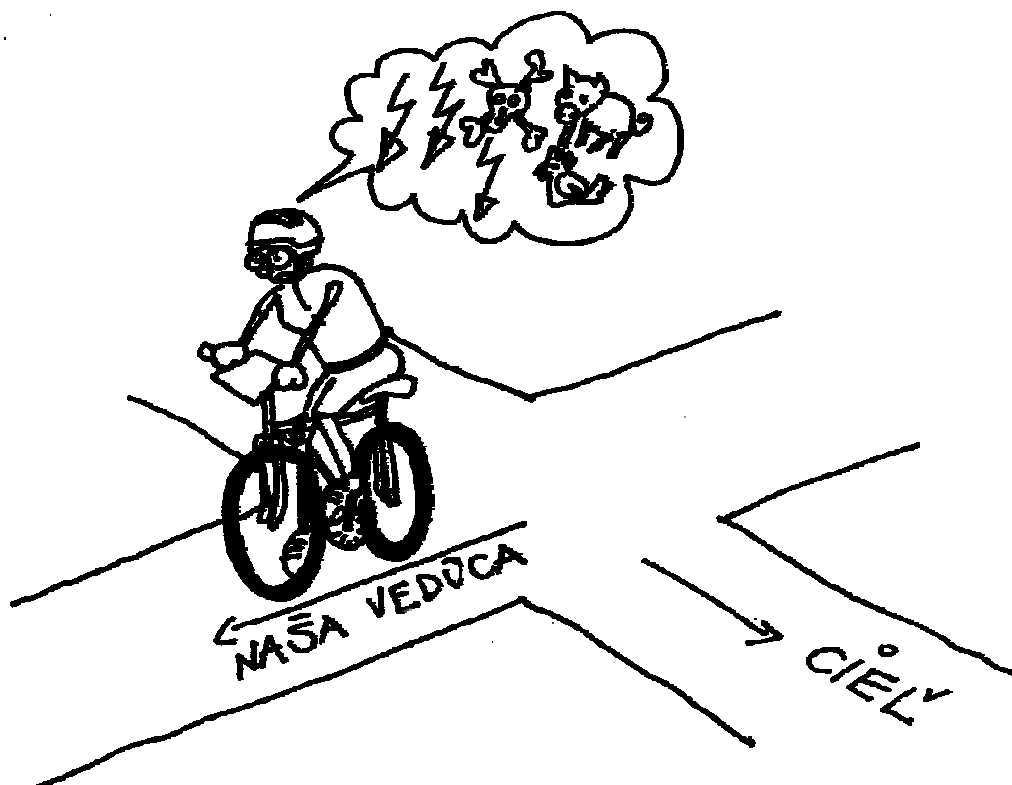
Bratislava – Kačín - organizovali ich FBA a veľmi som sa na nich tešila. Jazdilo sa v teréne, ktorý dobre poznám z ciest do záhrady a branných cvičení. Dokonca v 70. rokoch naša škola sadila borovice na kopci nad kameňolomom a v 80.-tych rokoch som na tom kopci trénovala s pretekármi PBV. Skutek utek. Prvý deň som nástup na kopec nezvolila dobre. Bolo pekelné horko a ja som sa štráchala kolmo hore. V lese to šlo dobre, ale len ku Kačínu. Tam ja blbec, som reagovala na poznámku Peťa Ďurča: Fajn, že si ma doviedla ku kontrole, vetou : A teraz idem za Tebou. Mali sme spoločnú kontrolu a Peťo to išiel skratkou. Zdvihol bike na plece a bežal hlava nehlava. Ja úbožiak miesto toho aby som sa vrátila

a išla dookola po ceste, pustila som sa za ním. Už v tranze som si všimla obiehajúceho Šurgiho a potom som sa už len trápila. Keď obaja zmizli, začala som konečne mapovať. Samozrejme som odbočila zle, a tak som vydupala kopec - nesprávnou cestou, aby vzápätí vedľajšou som prišla ku kontrole, ktorá sa dala dosiahnuť pohodlne zdola. Cesta do cieľa už bola jednoduchá, no výsledok slabý. Podvečer som podobne blúdila ani nie medzi záhradami, ale v Záhorskej Bystrici, odkiaľ od krčmy kam chodím pred i po návšteve na panskom - v záhrade, od tej krčmy som vyletela z mapy do poľa smerom na Marianku. Keď som si to uvedomila bolo neskoro a tak ma oskalpovala aj Ľudmilka. A to ma ešte čakala cesta po asfaltke do Blavy za absolútnej tmy a bez predného svetla. Keď som sa ako prízrak zjavila v bufete OMV a žiadala niečo odporne sladké a videla tie zdesené tváre, až vtedy som si uvedomila ako hlboko som načrela do rezervy. A ešte ma čakala vlúpačka do školy pre diplomy, Janko F. omylom rozdal aj opeňákom. Štafeta na druhý deň s Borkou bola tiež mojim bludiskom a tak pre mňa vôbec neplatí, že doma som vždy prorokom. Ale preteky to boli krásne.

PRETEKY OC ZAHORSKÁ BYSTRICA PARKOVE

Košice - Tých som sa bála. Spomienky, terén, komplikovaná cesta. Nakoniec to dobre dopadlo. Niesli sme putovný pohár, od Jura, aby ho prevzal Maťo Pilka, spali sme v takej zvláštnej chatičke - Klátovianka, výborne tam varili, urobili sme si uvádzaciu fotku, boli sme na mieste Ondrovho nešťastia. Ja som opäť statočne blúdila, tentoraz zo zberky do cieľa, kedy som otočila mapu a vybrala som sa pomedzi chaty. Nemôžem opísať tie slová, ktoré som vychrlila v cieľi, ale som bola riadne našťavaná, najviac sama na seba.

Bol sme za Ondrom

Slovenský pohár v OC bol záverom sezóny už po druhýkrát v Košiciach. Odchádzali sme nočným vlakom ako minivýprava a určite mnohým z nás sa v hlave odvíjali spomienky z minulého roka.

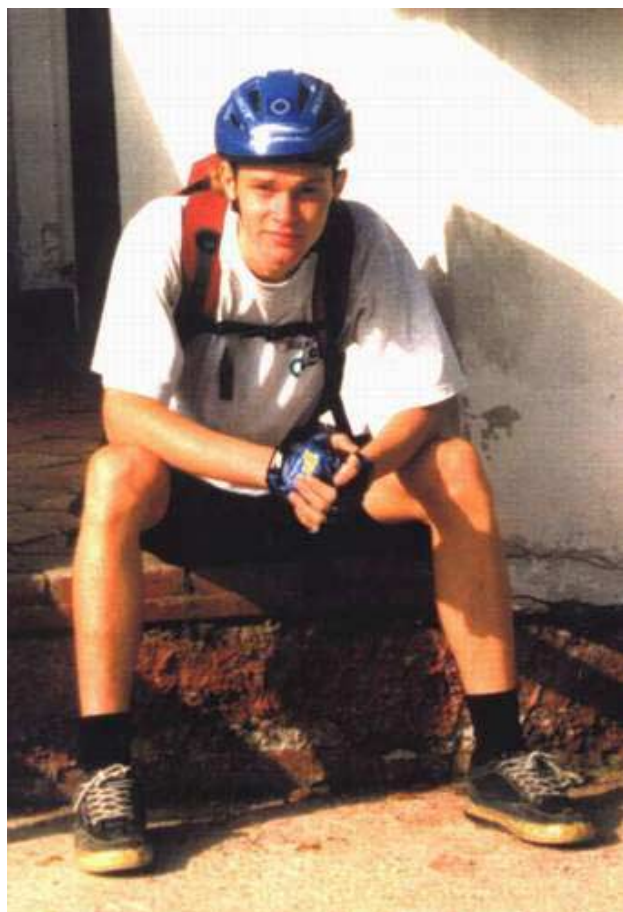
Centrum pretekov tento rok nebolo na Jahodnej ale v Nižnom Klátove, rekreačnej oblasti Košičanov. Preteky boli zaujímavé, cez lúky sme sa šplhali hore do hrebeňa, odtiaľ zväžnicou a lúkami späť, no naša ženská trať neviedla po tej osudnej časti červenej magistrály - 14.11.2001

Popoludní sme sa Janko, Juro, Marek, Sajmon, tato Grauzel a ja vybrali na bicykloch ešte raz hore, aby sme si spomenuli na Ondra a uctili si jeho pamiatku. V podstate sme išli opäť po ženskej trati, každý zahĺbený do seba, do svojich myšlienok.

Po ceste som nazbierala kvety, vetvičky, hore nás čakal Miki, ktorý išiel skratkou a stretli sme sa všetci pri kríži, ktorý pred rokom na mieste kde sa to Ondrove nešťastie postavil jeho bratranec. Vytrhali sme malinčie, a zelinu, uplietla som venček a spomenuli na nešťastnú náhodu, ktorá ukončila život mladého Ondra a poznačila osudy mnohých ľudí.

Ondro mal v rozhodujúcom okamihu života veľkú smolu.

teta Eva

Ako som zvládla skoro kompletný Český pohár v MTBO

Všeobecne:

Na účasť v ČP sa vždy teším. Preteky bývajú v zaujímavých lokalitách, trate sú výborne pripravené, mapy sú dobré. A navyše býva v miestnych krčmách zaujímavá pařba. A to ešte musím spomenúť príležitosť stretnúť sa s našou Katkou ako aj dobré jedlo najmä na Morave. Aj výsledky nášho klubu nie sú na zahodenie, na stupienky už vystúpili Juro, Miki i Soňa. Moje športové výsledky sú tiež zaujímavé, štartovné pole je riadne početné, ja stotočne blúdím, niekedy sa mi podarí zavesiť sa na práve mňa predbiehajúcu pretekárku, ale žiaľ vždy mám šťastie na českú reprezentantku (Jitku, Kristínu, Marušku ...) a ja sa potom bezhlavo za ňou rútim hlava-nehlava 2 - 3 kontroly. Nemapujem, pri takomto tempe nemám ani šancu dívať sa do mapy. A tak ten hák musím vzdať. Nemôžem pochopiť akým spôsobom a hlavne kedy sa tie baby dívajú do mapy. Takže zvyčajne ostanem v lese sama a stotočne blúdím až uletím z mapy a nabicyklujem spravidla o 8 -10 km viac ako ostatné. Nanajvýš poľujem na tragickú Marcelu, ktorú ak v záverečnom poradí predbehnem, som spokojná. A ešte je tam zopár "diskárov". Biedne ciele! Môj plán do sezóny 2002 si staviam v rapidnom zlepšení mapovania. Ak chcem splniť sen - stretnúť sa s rovesníkami, resp. aspoň štyridsaťročnými babami, čo sa dá len na svetľaku, nemôžem tam ísť ako mapový analfabet. No a v ČP hádam za polovicou rebríčka (to bude ale ťažké).

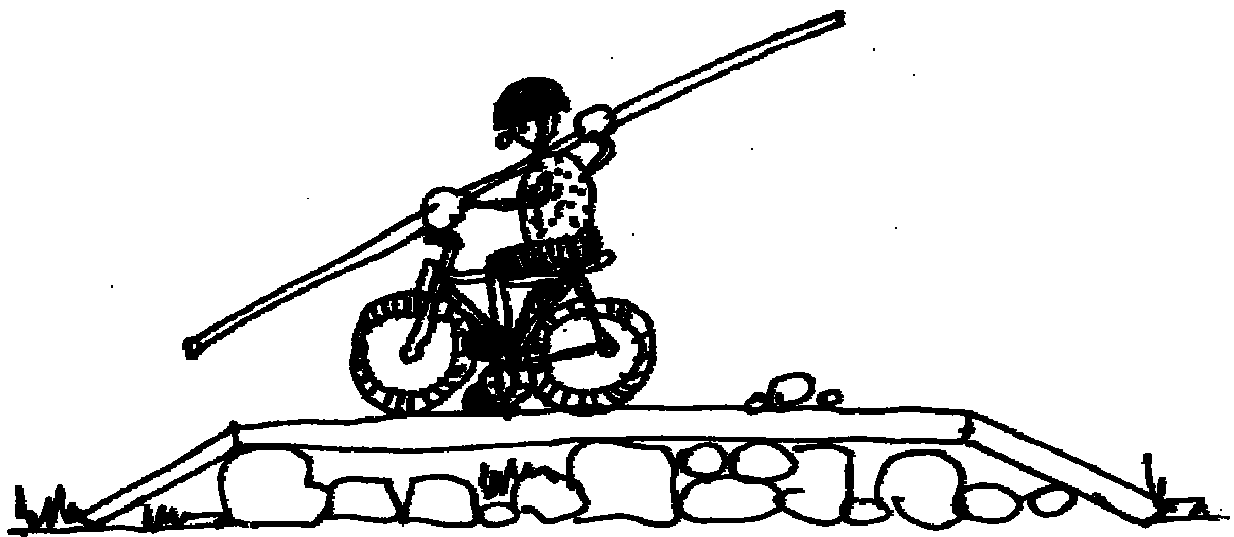
Jedovnice - ako vždy super, budúročné miesto prvého ČP - SP MTBO

Vracov - na preteky som prišla len druhý deň. Prekvapila ma dobrá mapa, piesčité, do pravých uhlov usporiadané cestičky v borovicovom lese s množstvom priesekov, lesných škôlok a lúčok s posedmi. Vcelku dobre až na jeden zlý postup, ktorý pre mňa znamenal beh vedľa bike dolu kopcom po totálne mäkkej pieskovej ceste. Záverečný pád do černíc ma patrične zafarbil dočervena.

Smržovka - krásne hory, skoro ako u nás na Slovensku. Mestečko samé vily, s krásnymi hospúdkami. Rodákom zo Smržovky je známy karikaturista Peter Urban a jedna z hospod je vyzdobená jeho kresbami. Čo obrázok to originál, opäť vynikajúce jedlo a pivo. A trate? Prvý deň štafety s hromadným štartom a zúfalým behom v tretrách po asfalte pred Obecným úradom, tunelíkom za mesto a zmätkárskym mapovaním na prvú kontrolu. Dojazd opäť po asfalte a vlastne dosť veľký kus trate viedol po asfaltových cestách. Počasie bolo krásne. No druhý deň pri smrtiaco dlhej trati pršalo. Driapali sme sa cez strašný kopec, balvany, aby potom v nekonečných stúpaniach, driapaniach sa cez vyschnutý skoro tatranský potok. Hore na rozhl'adňu, potom po kameňoch, drevených mostíkoch dole, a bombónik: vresovište, močiar, bahno. Strašné! Ale dnes už aj zaujímavé.

Bečov - Môj príchod bol komplikovaný - vlak do Prahy, stop s Kameňákom a bicykel s Vlastom. Všetko dobre dopadlo, dokonca sa mi podarilo v priestore, kde bolo skoro 2 000 orientákov nájsť našich. Preteky boli v krásnom kopcovitom kraji, súčasne prebiehali aj OB a tak kontrol tam bolo neúrekom. Používal sa SI a ja som bola z neho nervózna, stále som si opakovala čo mám urobiť na štarte, čo v cieľi. Darilo sa mi striedavo, na záverečnom medzičasovom lístku som po prvý raz videla svoje úlety. Na niektoré kontroly som jazdila v priemere ako ostatné pretekárky, niektoré časy so mala nepochopiteľne dvoj až trojnásobne dlhé. Dojazd do cieľa bol katastrofálny, po kameňoch na úzkom kľukatom chodníčku sa pretekári rútili ako downhillisti. Kaťa s Jurom súťažili, kto bude rýchlejší. Miki s Mlynkom boli nezničiteľní, súťažili striedavo v OB i v MTBO. Kaťa s Milanom po pretekoch sa vydali na cyklovýlet. A na druhý deň sme sa štyria vydali po ceste do Karlových Varov, kde práve otvárali filmový festival. Cesta ubehla rýchlo, kvalitný povrch a 22 km, uháňali sme tak 25-30 km rýchlosťou, ledva som fučala. Vo Varoch sme pozreli mesto, kolonádu, videli posledné prípravy a v jednej reštaurácii sme presvedčili vrchného, že sme hladní a bike nemôžeme nechať vonku. Bol zlatý a tak sme sedeli s bicyklami vo vnútri. Jedlo bolo výborná a nám fajn, ani sme netušili aké peklo sa chystá na nás vonku. Búrka sa prihnala nebadane a my sme v podjazde pošty zúfalo čakali kedy prestane. Hodinu. Keď neprestala, Mlynko zavelil a my sme sa do dažďa a vetra vybrali domov. Bola to strašná cesta, mokří v prvých minútach až pod kožu sme sa valili ako Preteky mieru. Bolo mi jasné, že u mňa to bez následkov neostane. Už v telocvični som pri nalievaní sa horúcim čajom kašľala tak od podlahy. Zdravotný stav sa zhoršoval zo dňa na deň a moja dovolenka v Prahe s Katkou, Borkou a Terkou bola ohrozená. Z Prahy som mala cestovať na Adventuru bike, kde sme s Pucom tvorili dvojicu. V poslednej chvíli som odskočila a bolo po najväčšom dobrodružstve. V Blave u doktora som vyfasovala antibiotiká. Tri obrie dávky Zinatu to ako tak napravili a vrhla som sa do záverečných príprav MS.

Brno - Boli to pekné preteky, ktoré začali v daždi a skončili za slnečného počasia. Preteky, ktoré organizovala rodina Sladkých sa dajú pomenovať - rodinné preteky. Bývali sme v chatičkách, strava hneď vedľa v bufete, teplá sprcha, vapka na bike. V lese krásne zväžnice, dlhé postupy, jasné kontroly ale ja som našla i postup s riadnym blatom a zjazd cez dobre zahádzanú cestu. Boli to preteky pohodové, akurátne na záver sezóny.

teta Eva

Plány nášho klubu na rok 2002

Ťažko je stavať plány, keď nie je postavená termínov listina 2002, ale vzhľadom na to, že máme 2 pomerne veľké skupiny pretekárov - OB a OC, pokúsim sa aspoň načrtnúť na čo by sme sa mohli sústrediť a čo by sme mohli dosiahnuť.

Orientačný beh:

- absolvovať mapové tréningy, ktoré ponúka CTM počas zimnej prípravy v zdraví.
- ak by sa organizovala parková zimná liga - účasť
- štartovať na všetkých pretekoch BA - TT oblasti - zrejme sa pôjde ranking
- štartovať na vybraných pretekoch SR a MS - podľa výkonnosti, vzdialeností resp. Silicu
- na záver sezóny absolvovať Jelení paroh a

predpokladané výsledky: miesto v reprezentácii - dorast dievčatá (1 – 2)
umiestnenie do 3. miesta v SRJ (1 – 2)

Orientačná cyklistika:

- v zdraví absolvovať v skupine i jednotlivu zimnú sezónu so zameraním zlepšiť techniku jazdy a kondíciu (aj vo forme kondičných behov a mapovacích tréningov)
- zlepšiť mapovanie na bicykli
- v dokonalom technickom stave udržiavať bicykel
- štartovať na pretekoch SP a ČP (aspoň bližších)
- štartovať na pretekoch Svetového pohára - podľa situácie
- dievčatá odskúšať si aspoň 1 - 2 preteky

predpokladané výsledky: nováčikovia v juniorskej kategórii - ostrieľať sa a zabojsovať
v mužskej kategórii - v prvej polovici rebríčka SP+ČP

Organizácia pretekov:

- školské preteky MŠ, OK v OB
- školské preteky v OC (ak bude dosť záujemcov)
- verejné parkové preteky OB - apríl
- verejné preteky OC - apríl (resp. ako celoročný seriál)
- Majstrovstvá kraja v POB (mapa Račko)
- Slovenský a Český pohár v OC - august vynovená mapa
- BA - TT OB – október

Mapa a zvyšovanie kvalifikácie v OB:

- Zrevidovať OC mapu Vydrica a pripojiť časti z máp: Kačín, Kamzík, Snežienka. Doplniť chýbajúce miesta a skompletizovať do novej mapy OC pre SP+ČP pohár v auguste.
- Prihlásiť sa na školenie poriadané SZOŠ a vytvoriť organizačný základ v klube

Rozhodca III. triedy	3
Tréner III. triedy	1
Kartograf	1

teta Eva

Rebríček BA - TT	25.3. 1. kolo	1.4. 2. kolo	6.5. 3. kolo	13.5. 4. kolo	20.5. 5. kolo	3.6. 6. kolo	14.10. 8. kolo
W -14							5
Danka Rajčevová							1
W -16	3			7	6		3
Mirka Fekiačová	3	4/7 (W-18)		6			
Veronika Žitňanová	2		2	1	1		
Natálka Kasalovská							2
Táňa Marčeková	1		disk	4	5		

W -18		7	3		4	1	
Denisa Kabzanová		2	1		1		
Zuzka Žabková					4	1	

M -16							3
Andrej Hron							2

M -18	4						1
Martin Nágl							1
Martin Szimonisz	3						

W -35	3	9	5		4	5	4
Jarka Argajová			2		1		4
teta Eva	2	9				3	2/2 (W-40)

Slovenský rebríček jednotlivcov	20.7. 5. kolo	21.7. 6. kolo	22.9. 7. kolo	23.9. 8. kolo	Konečné poradie
W -16			10	10	21
Mirka Fekiačová	4	5	4	4	8
Veronika Žitňanová	-	-	7	5	14
Natálka Kasalovská	-	-	5	10	15
Táňa Marčeková	-	-	8	9	-
Barbora Husárová	6	6	-	-	-

W -18			5	5	9
Denisa Kabzanová	3	2	2	2	2
Zuzka Žabková	disk	disk	-	-	-

M -18	10	10	7	6	10
Juro Opršal	7	8	2	4	5
Peťo Čavara	-	-	5	6	-
Martin Szimonisz	-	-	6	-	10

OPEN	26	26	1		
Andrej Hron	-	-	1	disk	-
Jano Matušík	1	1	-	-	-

M 40-					22
Jozef Fekiač	8	11	4	4	12

Slovenský pohár v OC	Pezinok		Banská Bystrica		Rača		Záhorská Bystrica			Košice		Konečné Poradie
	1	2	3	4	5	6	7	mestské	štafety	8	9	
Juniori:	6	6	5	7	10	10	7	27	11	5	4	10
Juro	2	2	2	1	2	2	3	17	2/3 op	2	2	2
Sajmon	5	3	-	-	5	5	4	-	-	priem	4	3
Peter Sámel	-	-	-	-	disk op	4/12 op	-	21	-	-	-	-
Martin Nágl	-	-	-	-	-	6/12 op	3/9 op	24	3/3 op	-	-	-
Martin Borhy	-	-	-	-	-	-	6/9 op	12	3/3 op	-	-	-
Peter Belica	-	-	-	-	-	-	-	26	-	-	-	-

Muži:	30	26	18	18			28	27	11	14	13	33
Miki	3	6	-	-	priem	-	4	2	1	2	2	3
Pekič	9	12	1	8	priem	-	-	-	-	-	-	7
Mlynko	14	13	8	12	preim	-	15	7	7	9	8	10
Jano	23	16	-	-	preim	-	-	-	-	10	6	15
Milan	-	-	13	15	priem	-	-	-	-	-	-	17
Tomáš	-	-	-	-	priem	-	22	-	7	-	-	24
Marek	3/3 op	3/7 op	-	-	8/12 op	disk/12 op	-	-	-	13	11	?

Zeny:	15	11	10	13		12	11	9	4	9	9	22
Eva	6	7	5	6	priem	-	8	7	4	7	7	5
Borka	5	8	6	8	priem	-	9	-	4	8	6	6
Katka N.	4	4	7	4	priem	-	-	-	-	-	-	7
Soňa Brichtová	-	-	9	9	priem	-	-	-	-	-	-	10
Miroslava Seidlová	-	-	-	-	priem	-	2	-	-	-	-	11
Ľudmila	-	-	-	-	disk/12 op	8	10	6	2/3 op	-	-	12
Katka M.	-	-	4	disk	priem	-	-	-	-	-	-	14

Majstrovstvá	Dlhá trať	Krátká trať	EYOC	M. Ba-T O v POB	POB	Klasika
	21.4.	16.6.	22.-24.6	29.8.	14.9.	15.9.
Deni	5. (W-18) 6	4. (W-18) 7	36. (W-18) 57		6. (W-18) 13	4. (W-18) 9
Mirka				2. (W-18) 8		
Žabka				3. (W-18) 8	9. (W-18) 13	disk.
Baška				5. (W-18) 8	11. (open) 16	disk.
Natálka				7. (W-18) 8	14. (open) 16	6. (W-16) 6
Veronika					7. (open) 16	4. (W-16) 6

FaxCOPY
Canon
www.faxcopy.sk

DENNÍK
SME

JAČÍ DYCH
HIMALÁJSKY KLUB
AK STEAM

SLOVENSKÉ
TELEKOMUNIKÁCIE

Tronet[®]
COMPUTER NETWORKS

gemer
original

KELLYS

SCOTT USA

PEPSI

avanti

Extrem
bike **E**

IMK **CYCLE**